ELIZABETH SEIFERT

Portretul misterios

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

Petra îşi dădu seama că accidentul nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost ocupată să-l cicălească pe David, fratele ei mai mic. Din fericire, reuşise să micşoreze considerabil viteza, astfel că urmările nu erau grave - David scăpase nevătămat. Ea, în schimb, era rănită uşor, dar poate că acest lucru îi va fi de folos.

Probabil că emoțiile erau de vină pentru neatenția ei, îşi spuse Petra mai târziu, gândindu-se la comportamentul din ultimele ore. Călătoriseră cu avionul, apoi închiriaseră o maşină. Teama o determinase ca, tot drumul, să-i repete lui David ce avea şi ce nu avea voie să spună.

Băiatul, de obicei foarte cuminte, o ascultase, dar la un moment dat îşi pierduse răbdarea:

- Nu trebuie să-mi spui întruna să fac pe prostul, Petra! Oricum, nu cred c-o să fiu în stare să țin minte nici jumătate din ce mi-ai spus!

- Important este să nu uiți varianta noastră - suntem în trecere prin Canada şi am avut curiozitatea de a petrece câteva

zile la o fermă adevărată. În plus, amândoi voiam să-l cunoaştem pe vărul nostru. Poate că sunt mai mulţi veri, cine ştie!

- Şi nu trebuie să spun nici că locuiam într-un apartament sărăcăcios şi că anumiţi bărbaţi cu pălării caraghioase au încercat de câteva ori să ne dea afară.

- David!

Petra oftă adânc. Oare câte alte lucruri observase fratele ei? Avea aproape doisprezece ani şi era foarte perspicace. Înţelegea multe lucruri pe care ea voia să i le ascundă, în încercarea de a-l proteja de realitatea crudă în care îi aruncase moartea tatălui lor. Lumea lor, aşa cum o cunoşteau ei, se schimbase radical şi definitiv. Trecuse doar un an de la acel eveniment tragic, dar păreau cel puţin zece.

Vocea lui David îi întrerupse gândurile:

- Nu înţeleg de ce nu putem să-i spunem lui Neil Cameron că suntem rudele lui.

- Nu, dragul meu! spuse ea repede, pe un ton hotărât. Vezi tu, nu ştim... adică nu suntem siguri de reacţia lui.

Făcu o scurtă pauză şi privi chipul mirat al băiatului.

- O să-i explic totul la un moment dat, nu-ţi face griji. Dar e mai bine să-l cunoaştem înainte, ca să ştim cum să procedăm. Poate că e binevoitor, dar poate că nu... Prima impresie poate fi înşelătoare, iar noi nu ne permitem să greşim. Poate că nu e dispus să accepte că are o datorie de onoare faţă de noi. Dacă îi spunem imediat cum stau lucrurile, s-ar putea să ne dea afară într-o clipă.

- Şi nu poate să facă asta şi după o săptămână? ridică el din umeri, aparent nepăsător. La urma urmei, nu prea mă interesează. Nu cred că o să-mi placă aici, în Canada. E atât de mare! Mi-ar plăcea...

Îşi muşcă uşor buza şi se opri, dar Petra ştia prea bine ce ar fi vrut să spună. Şi ea şi-ar fi dorit să trăiască în Anglia, într-o vilă ca cea în care copilărise. Atunci nu o apreciase, dar, după ce o pierduseră, înţelesese cât fusese de importantă pentru ea şi familia ei. Ea şi David avuseseră acolo confortul şi siguranţa atât de necesare!

Poate că s-ar fi descurcat singură, dar îi era mult mai greu cu un frate de care trebuia să aibă grijă. Totul se năruise în seara în care casa lor arsese în incendiu şi, mai grav, tatăl lor murise. Nici ea şi nici David nu puteau să spună ce se întâmplase, după cum nu puteau să accepte ideea că nu fusese un accident. După deces, aflaseră că Charles Sinclair dăduse faliment. Ce situaţie disperată pentru bietul lor părinte!

Cei doi fraţi pierduseră casa şi restul averii, pentru că numeroşi creditori solicitaseră să fie plătiţi. Pentru prima dată în viaţă, Petra fusese recunoscătoare că mama lor murise la naşterea lui David. Ea avea numai opt ani, dar şi-o amintea destul de bine pe mama ei, o femeie foarte frumoasă, căreia îi plăcea să trăiască în lux.

Pentru Petra şi David începuse o perioadă îngrozitoare - coşmaruri, o locuinţă la subsolul unei clădiri şi o serie de slujbe prost plătite. Petra nici nu se putea aştepta la altceva, pentru că nu avea nici un fel de pregătire. Din păcate, în toate aceste locuri dăduse peste diverşi bărbaţi pentru care o tânără inocentă de nouăsprezece ani reprezenta o adevărată provocare. Şi-ar fi dorit să facă nişte cursuri şi să obţină o slujbă mai bună, dar nu îndrăznea să ceară ajutorul nimănui din pricina lui David. Era sigură că nu i s-ar permite să aibă grijă de fratele ei şi că acesta ar fi dus într-un orfelinat sau dat în grija unei familii adoptive. Poate că ar fi fost o soluţie bună, dar Petra nu voia s-o ia în calcul. Aşa că singura posibilitate era să fugă în continuare de

bărbații de vârstă mijlocie care o urmăreau.

Dar într-o zi îşi dăduse seama că acest lucru nu mai era posibil. Îi era din ce în ce mai greu să-şi găsească un serviciu, iar David începuse să sufere din pricina schimbărilor impuse. În plus, nevoile lui crescuseră. Când unica lui pereche de pantofi se rupsese, Petra se simțise distrusă. Fusese gata să renunțe la orgoliul ei şi să ceară ajutorul prietenilor, dar nimeni nu mai voise să ştie de ei de la moartea tatălui lor. Salvarea lor venise de la un concurs la care Petra participase în joacă. Premiul câştigat le permisese să facă mult dorita călătorie în Canada. Acum, totul depindea de Neil Cameron!

Petra aflase de existența lui din jurnalul tatălui ei, pe care avocatul i-l înmânase după moartea acestuia.

- N-are prea mare importanță, domnişoară Sinclair, îi spusese domnul Brown de la firma „Brown, Holling şi Spalding".

Cu toate acestea, îi dăduse numele unui specialist care fusese angajat de tatăl ei să-i alcătuiască arborele genealogic, iar Petra înțelesese că era un îndemn de a verifica această ipoteză.

Dar ea nu fusese foarte interesată. Jurnalul era plin de date referitoare la strămoşii ei şi înțelesese din el că nu mai avea rude apropiate în viață. O parte a familiei emigrase în Canada la finele secolului optsprezece, mai exact în 1799, cu prețioasa sumă de cinci sute de lire, împrumutată de la un strămoş direct al lui Charles Sinclair. Totuşi, se dusese la respectivul specialist şi acesta o asigurase că toate datele erau reale şi nu exista nicăieri o dovadă că datoria fusese restituită.

- Imposibil de dovedit, o asigurase domnul Brown pe Petra când se întorsese la el cu datele obținute. Să fiu sincer, nu cred că tatăl tău se gândea la un câştig financiar atunci când a început aceste căutări. Sigur a avut un alt scop, pentru că această sumă, chiar dacă ar fi fost dovedită, nu l-ar fi putut

salva.

Acea parte din familia Sinclair care se stabilise în Canada locuia în Alberta şi deţinea o fermă care era condusă de Neil Cameron. Petrei îi trecuse prin minte să le scrie, dar renunţase pentru că nu avea de gând să stabilească o legătură cu ei. Asta până când nevoile lui David deveniseră imposibil de ignorat. Şi, se părea, băiatul nu era singurul care avea nevoi... Într-o seară, un admirator mai insistent o aşteptase după terminarea programului şi se năpustise asupra ei. Petra reuşise să scape de el, dar aceasta fusese picătura care umpluse paharul.

Ştiuse, în acea clipă, că trebuie să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i asigure un viitor lui David. Din cercetările ei, aflase că Neil Cameron nu era căsătorit. Pentru că era nevoită să gândească totul cu maximă luciditate, îşi promisese că, dacă va fi nevoie, va renunţa la bunul cel mai de preţ pe care îl poseda şi îl apăra cu atâta înverşunare. Era mai bine decât să profite unul din bădăranii pe care îi întâlnise în ultima vreme!

Starea lui David se schimbase rapid, ca urmare a faptului că putea să-i ofere mâncare bună şi să achite factura la căldură. Dar cheltuielile fuseseră atât de mari, încât Petrei nu-i mai rămăseseră bani să cumpere bilete şi pentru întoarcere. Poate că nu va mai fi nevoie, îşi spusese ea, hotărând să păstreze secretul.

- A fost bine în ultima vreme, îi spusese David la un moment dat. Am avut mai mult de mâncare.

- Ţi-a plăcut?

- Da.

Băiatul ezitase o clipă.

- Dar mă întreb dacă ne putem permite. N-aş vrea să ai probleme din cauza asta. De fapt, putem foarte bine să stăm într-o singură cameră.

Ea se forțase să zâmbească.

- Mai ții minte ce frumos era când locuiam la Redwell? Casa, poneii, distracția...

- Da, parcă, şoptise David, ridicând din umerii micuți. Dar încerc să nu mă gândesc la asta.

Resemnarea fratelui ei o făcuse pe Petra să se ambiționeze şi mai tare - planul ei trebuia să funcționeze. David era un copil plăpând, care avea nevoie de multă îngrijire. Ea ştia asta foarte bine, pentru că fusese lângă el de când se născuse. Tatăl lor o transferase de la internat la şcoala din localitate doar ca să aibă grijă de frățiorul ei, care rămăsese fără mamă chiar de la naştere. El era plecat foarte mult timp cu afaceri, aşa că nu putea face față. Dar trecerea bruscă de la o vilă spațioasă, cu grădină, la subsolul întunecat şi rece al unei clădiri fusese prea mult pentru băiat. Petra se obişnuise, dar David pălea şi slăbea cu fiecare zi. Câteva săptămâni în şir, Petra trăise cu teama că fratelui ei i se va întâmpla ceva dacă nu găsea mai repede o soluție.

- Nu mai trebuie să visezi la lucrurile pe care le-ai îndrăgit cândva, îi spusese ea, mângâindu-l pe păr. De acum înainte...

Strigătul lui David o întrerupsese.

- Petra! Ai grijă!

Dar fusese prea târziu ca să evite animalul apărut în fața maşinii. Impactul cu animalul şi faptul că smucise brusc de volan făcuseră ca maşina să iasă în afara drumului.

Petra nu mai fusese implicată niciodată într-un accident de maşină, după cum nu condusese niciodată o maşină închiriată. Acasă avusese propriul automobil - un model sport, de culoare argintie, pe care o conducea cu multă grijă. Şi acum fusese precaută, dar tot făcuse un accident stupid! Nu se întâmplase din vina ei, dar asta n-o făcea să se simtă mai bine. Cu siguranță, va avea parte de complicații inutile!

Simțea o durere la mâna stângă, dar, în rest, totul părea în ordine. Se întoarse repede spre David şi deschise gura să-l întrebe cum se simțea. El făcu acelaşi lucru.

- Parcă am fi doi peşti, râse David.

În ciuda amuzamentului pe care-l afişa, băiatul era alb la față şi tremura.

- Ai sânge pe față! exclamă el, făcând ochii mari.

Petra îşi duse mâna la frunte şi observă, în aceeaşi clipă, că geamul din partea ei se sfărâmase. Probabil se întâmplase atunci când vaca, sau orice animal fusese, se lovise de maşină. Bine că nu era mai rău, îşi spuse Petra.

- Petra! strigă David, speriat că sora lui nu-i răspunde. N-o să mori şi tu, nu-i aşa?

Uimită, tânara îşi privi degetele murdare de sânge.

- Cred că e doar o zgârietură.

Încercă să nu dea importanță, ca să nu-l sperie pe băiat.

- Pare mai grav decât este. Tu cum te simți?

- Bine.

Sigur acum că nu se întâmplase nimic, David se linişti şi afişă din nou aerul nonşalant pe care Petra îl cunoştea atât de bine.

- Îmi cam tremură picioarele. Şi ție, nu?

- Da, îl asigură ea.

Petra îşi scoase batista din buzunar şi încercă să-şi şteargă sângele de pe frunte.

- Poate că ar fi bine să ieşim, să vedem în ce stare e maşina. Nu cred că e avariată grav, însă nu ştiu cum o s-o aducem înapoi pe şosea.

Când ieşiră, ea îşi dădu seama că încheietura o durea foarte tare şi abia putea să-şi folosească mâna. Ocoliră împreună maşina şi descoperiră că stătea pe un banc de nisip, cu roțile din

spate în aer. Era clar că aveau nevoie de o maşină care să-i tracteze.

- Mi-ar plăcea să-i spun vreo două stăpânului animalului care ne-a făcut asta! Mergeam liniştiţi pe drum şi uite ce-am păţit! Sunt sigură că e un ticălos şi un prost, la fel ca animalul lui!

Era foarte furioasă şi simţea că este pe punctul de a izbucni în plâns. Dar trebuia să se stăpânească, de dragul lui David.

- Petra!

Fratele ei o prinse de mână. În faţa lor, pe drum, veneau doi bărbaţi călare. Nu înţelegea cum se apropiaseră fără nici un zgomot şi se temea că auziseră spusele ei. În mintea ei apăruse ideea că acel bărbat era cel pe care voia să-l vadă şi se temea ca vorbele ei, rostite la mânie, să nu ajungă la urechile lui.

Cei doi bărbaţi descălecară si se apropiará, iar Petra observă că erau murdari de noroi pe faţă, iar hainele erau acoperite de o substanţă ciudată, lipicioasă.

- Aveţi probleme? întrebă cel mai înalt dintre ei, cu o voce tărăgănată.

- Dacă te referi la maşină, puteţi vedea si voi, replică Petra. Dacă vaca voastră nu ne-ar fi lovit, n-am fi avut nimic.

Nu se putu opri şi adăugă:

- Chiar nu sunteţi în stare să vă controlaţi vitele? Cât plătiţi pentru pagubele pe care le fac?

- Îmi pare rău, doamnă. Sau ar trebui să spun domnişoară?

Bărbatul avea pălăria trasă pe ochi, dar Petra reuşi să vadă o urmă de zâmbet batjocoritor pe chipul lui.

- Animalul în chestiune tocmai fusese scos dintr-o groapă plină pe jumătate cu apă. Dacă ar fi fost o doamnă, ar fi apreciat o baie în noroi, dar domnul respectiv s-a simţit profund jignit.

- Chiar aşa! interveni David, cu gura până la urechi.

- E fratele dumitale, domnişoară?

Bărbatul înalt o cântărea pe Petra din priviri.

- Da, răspunse ea scurt.

- Ai o tăietură destul de urâtă deasupra ochiului, domnişoară, remarcă el.

- Chiar mă gândeam când o să observi!

- Am observat din prima clipă că atât voi, cât şi... maşina voastră aveţi necazuri.

Privirea lui se opri asupra cioburilor de sticlă de pe drum.

- Dar mai întâi aş vrea să înţeleg ce căutaţi aici. Vă duceaţi undeva anume?

Petra avea dureri mari, iar întrebările lui i se păreau foarte incomode. Îşi muşcă buza ca să-şi ascundă durerea şi răspunse cu o duritate care nu-i stăteaîn fire:

- Nu trebuie să dau nici o explicaţie. Cu atât mai puţin dumitale!

Cu un gest protector, puse mâna pe umărul lui David şi-l trase mai aproape.

- Ti-aş fi profund recunoscătoare dacă ne-ai duce la şeful dumitale, care presupun că este domnul Neil Cameron.

Bărbatul mai scund era gata să spună ceva, dar tovarăşul său îi aruncă o privire tăioasă şi-l făcu să tacă.

- Jake este surprins, domnişoară, încercă el să explice reacţia bărbatului, pentru că nu ştiam că şeful aşteaptă musafiri. Nu de talia dumneavoastră, în orice caz.

- Nu, recunoscu Petra. Mă tem că aveţi dreptate. Suntem verii lui din Anglia şi ne-am hotărât pe neaşteptate să venim în vizită. Dar, adăugă ea repede, sunt convinsă că va fi încântat să ne vadă.

Se lăsă un moment de tăcere. După reacţia bărbatului înalt, Petra înţelese că regreta că discutase atât de liber cu rudele

şefului său. Chiar şi bărbatul mai scund părea nelămurit şi, fără să spună nimic, îi privea ciudat pe cei doi.

Cel mai înalt trebuia să fie adjunctul lui, poate şeful de echipă, se gândi Petra.

Bărbatul îşi dădu pălăria pe ceafă şi-şi frecă gânditor bărbia. Avea ochii albaştri şi părul negru. Totul demonstra că avea o personalitate puternică.

- De vreme ce sunteţi atât de sigură că domnul Cameron va fi bucuros să vă vadă, ar fi bine să vă duc cât mai repede la casa dumnealui. Maşina va fi remorcată mai târziu. Cred că aveţi nevoie de îngrijire medicală cât mai repede. Nu crezi, Jake?

Acesta făcu ochii mari, apoi îngăimă:

- Da, sigur... Cum spui tu!

- Bine, zise bărbatul înalt, cu tonul lui aspru. Ia-l pe băiat, iar eu o s-o conduc pe domnişoara... N-am reţinut, cum vă numiţi?

- N-am spus, replică Petra, precaută.

Nu ştia dacă putea avea încredere în bărbaţii aceştia murdari de noroi. Veşnica replică „n-am reţinut cum vă numiţi“! O auzise de nenumărate ori în ultimul an, dar trebuia să recunoască faptul că acum nu erau aceleaşi circumstanţe. Bărbatul acesta, un străin care vorbea tărăgănat, nu putea avea alte motive. Dar el şi prietenul lui păreau destul de duri, aşa că ar fi bine să-i ţină la distanţă. Era foarte pricepută la asta, după ce pătimise cu falşii prieteni ai tatălui său!

Înălţă bărbia, trufaşă, şi vorbi cu o încredere care, în realitate, îi lipsea:

- Cred că o să aştept până când o să-l văd pe patronul vostru, vărul meu.

- Cum doriţi, doamnă!

O prinse de mână şi o conduse către calul său.

- N-ai putea să trimiţi o maşină aici? Sunt sigură că, dacă i-aţi spune domnului Cameron ce s-a întâmplat, ar veni chiar el aici.

El făcu o scurtă pauză.

- Sunt vreo şase kilometri până la casa mea... până acasă. N-aş vrea să vă las singuri. Dacă aţi fi iar atacaţi de un bou?

- Asta a fost? întrebă ea.

- Noi am crezut că e o vacă, exclamă David. Iar Petra...

- Petra? interveni bărbatul.

Dacă ea nu voia să fie atât de prietenoasă, David nu avea nici o reţinere.

- Petra, prescurtarea de la Petronella, explică el zâmbind.

- E suficient, dragul meu, spuse repede Petra.

Chiar trebuia ca David să dezvăluie atât de repede numele ei ridicol?

- Cred că ar fi bine să facem cum a sugerat domnul, zise ea, de parcă David n-ar fi fost de acord.

Se uită nesigură către cai.

- Aţi mai văzut cai, nu? întrebă bărbatul înalt pe un ton sarcastic.

Încălecă şi aşteptă răspunsul ei.

- O dată sau de două ori.

Era sigură că râde de ea. Dar mâna o durea foarte tare şi nu voia să-i mărturisească faptul că învăţase să călărească chiar înainte de a merge.

Atentă la bărbatul din faţa ei şi la zâmbetul lui larg, nu observă că David se urcase pe cal, alături de celălalt bărbat, decât atunci când cei doi trecură pe lângă ea. Pe neaşteptate, se simţi ridicată şi pusă pe cal, în faţa lui. Blândeţea gestului o surprinse, ca şi faptul că o ţinea strâns lipită de pieptul lui larg. Fiecare părticică a corpului ei se încordă şi vru să se elibereze,

dar îşi dădu seama că încă tremura din pricina accidentului şi, fără ajutorul lui, ar fi căzut de pe cal. Încercă să nu se mai gândească la el şi-şi îndreptă atenţia spre maşina accidentată.

- Nici măcar n-ai încuiat-o! exclamă ea. Să ştii că nu-i a mea, am închiriat-o.

- Am ghicit, Petronella, răspunse el scurt. Dar cine crezi că, în sălbăticia asta, o să fure o maşină într-o asemenea condiţie?

- În ce condiţie?

Nici nu observase că îi spusese pe nume.

- Portierele înfundate, volanul răsucit, geamul lateral spart... Nu m-am uitat cu atenţie, dar cred că reparaţiile o să coste destul!

Reparaţiile! Inima Petrei începu să bată mai tare. Oare avea asigurare pentru un accident produs din vina ei?

- Dacă e ceva de plătit, o să se ocupe domnul Cameron, spuse ea pe un ton ridicat. La urma urmei, dacă nu-şi poate stăpâni animalele, atunci să-şi asume responsabilitatea pentru pagubele pe care le fac!

Mâna lui o strânse mai tare, dar vocea îi era foarte blândă:

- Animalele şi femeile nu sunt uşor de strunit, Petronella. Companiile de asigurări ţin cont de lucrul ăsta!

- Femeile? replică ea. Eu nu vorbeam de femei!

- Nu, aprobă el, nici eu. Voiam doar să subliniez că domnul Cameron ar putea să aibă mai mult succes în direcţia asta. Măcar după femei nu este nevoit să alerge.

Redusă la tăcere de vorbele lui, Petra uită pentru o clipă de maşină. Nu era uimitor ce putea descoperi dintr-o simplă conversaţie? Sigur, ar fi putut să ghicească, deoarece ştia că domnul Cameron era un burlac de vârstă mijlocie. Iar acum afla că era foarte sensibil la farmecele doamnelor. Oare sarcina ei nu devenea astfel mult mai uşoară? Nu ştia exact cum anume, dar

era dispusă să aştepte până când îl va cunoaşte personal.

Totuşi, nu putea rata ocazia de a afla mai multe.

- Nu cred că aveți prea mulți vecini pe aici. Vrei să spui că domnul Cameron găzduieşte femei la ferma lui?

Strânsoarea lui deveni de fier.

- Mă doare! protestă ea.

- Îmi pare rău, Petronella.

Dar era sigură că nu era adevărat.

- Nu vreau să cazi, Petronella.

- Nu cred că există pericolul acesta, de vreme ce mă strângi atât de tare.

El slăbi puțin strânsoarea, dar nu-i răspunse la întrebare, aşa că Petra nu insistă. Ba chiar începu să regrete ce spusese şi se gândi că, probabil, şocul prin care trecuse era de vină pentru indiscreția ei. Doar nu bătuse atâta drum ca să strice tot în ultima clipă, pentru că nu era atentă!

Ar trebui să învăț să-mi țin gura! îşi spuse ea. Bărbatul acesta înalt, puternic, nu părea genul care să-mi facă necazuri. Poate ar trebui să fiu mai drăguță cu el.

- Nu vreau ca domnul Cameron să creadă că mă interesează viața lui amoroasă, şopti ea. Ti-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune ce am spus mai devreme.

Calul necheză, speriind-o pe Petra.

- Ai auzit ce am spus? insistă ea, pentru că el nu răspunsese.

- Nu, domnişoară, n-am să spun, zise el în cele din urmă, pe un ton neutru. Domnul s-ar putea supăra.

- Se supără uşor?

Petra nu uitase de decizia ei de a nu mai pune întrebări, dar considera important să afle din vreme care ar putea fi reacția lui

la vederea musafirilor.

- Dacă e provocat, poate fi chiar înfricoşător. Însă nu cred că veţi avea ocazia să-l vedeţi aşa, pentru că n-o să staţi mult aici.

- Înţeleg... Mulţumesc.

Nu-i era uşor, dar considera că e mai bine să ştie cu cine avea de-a face.

- Dacă ţine atât de mult la intimitatea lui, n-o să mă amestec. Săracul om! Un bărbat de vârstă mijlocie neînsurat...

- Domnişoară!

Braţul lui se încleştă în jurul taliei ei, iar Petra se simţi, pentru prima dată, speriată.

- Nu crezi că ar fi mai bine să taci?

Loialitatea faţă de şeful său era de admirat, se gândi ea.

- Îmi pare rău, murmură Petra.

Dar, ca să-i arate că nu ceda în faţa lui, întoarse capul pe jumătate şi-şi ridică trufaşă bărbia. Bărbatul interpretă gestul ca unul plin de dispreţ.

- Cred că nu te poţi abţine. Mai rămâne să-mi spui că nu semăn nici pe departe cu prietenii tăi din Anglia, remarcă el în bătaie de joc, trăgând-o intenţionat mai aproape.

- N-ai încotro! replică Petra. Bănuiesc că munciţi mult, dar mă aştept să aveţi instalaţii sanitare.

- Avem un izvor în apropiere.

Petra înţelese ironia şi renunţă să mai continue discuţia. Nu se temea că avea să-i repete totul lui Neil Cameron, pentru că simţea, instinctiv, că poate avea încredere în el. Dar deveni conştientă de palmele lui mari care-i cuprinseseră talia îngustă, de respiraţia lui fierbinte care o înfiora şi obrajii îi luară foc. Adjunctul lui Cameron! Cum rămăsese cu promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi? Voia să se vândă scump, dar în nici un caz unui cowboy grosolan, plin de noroi!

Capitolul 2

Când ajunseră la fermă, soarele dispăruse de mult în spatele munţilor. Petra se aşteptase să găsească un ţinut arid şi era uimită de frumuseţea peisajului din preajma fermei. Casa propriu-zisă o lăsă fără cuvinte. Separată de restul clădirilor, era lungă, cu două etaje, cu o pajişte mare în faţă şi copaci în lateral şi în spate. Gardul alb, nu foarte înalt, accentua impresia unei gospodării foarte îngrijite, confortabilă, plină de căldură. Mai mult, exprima foarte clar bogăţie. Petra încercă să nu se gândească la asta, mulţumindu-se să-şi spună că tatăl ei avusese dreptate când crezuse că Neil Cameron era un bărbat cu stare. Când se apropiară, Petra văzu şi celelalte clădiri, dar nu-şi putea desprinde privirea de la casă.

- E... e impresionantă, reuşi ea să rostească.

Locul acesta o atrăgea într-un mod inexplicabil, aşa cum, odată, se întâmplase cu proprietatea lor de la Redwell. Vocea dură a bărbatului din spatele ei îi întrerupse gândurile.

- Eşti impresionată?

- Da! răspunse ea repede.

Dar imediat regretă tonul cald, apropiat.

- Locuiam într-o casă... vreau să spun, am locuit într-o casă mare, desigur.

- Desigur, repetă el. Am ghicit imediat. Se vede că eşti obişnuită cu aşa ceva.

- Nu, adică... da.

În cele din urmă, renunţă, întrebându-se, pentru a mia oară, de ce bărbatul acesta înalt o tulbura atât de tare. Ce bine că nu avea să-l mai vadă! Încercă să se elibereze din strân- soarea lui şi să se ducă lângă David, care coborâse de pe cal şi stătea în faţa casei. Jake încălecase din nou şi se uita întrebător către însoţitorul ei.

- Du-te înainte, Jake, spuse acesta, cu autoritate. Am să vin şi eu imediat.

După o scurtă ezitare, Jake îi dădu ascultare.

- Dar nu era nevoie! se opuse Petra. Poţi să mă laşi aici şi să te duci cu el.

- Zău aşa, Petronella! Prea îţi doreşti să scapi de mine! Oare pentru că nu ai încredere în mine?

- Să am încredere?

- Da.

Ce ton sarcastic!

- Ti-e teamă să nu apară domnul Cameron şi să nu repet tot ce ai spus!

- Sigur că nu! protestă ea. Ce idee!

Încercă să pară sigură pe sine, în ciuda faptului că inima îi bătea mai tare când se gândea câte spusese în faţa acestui bărbat despre şeful lui. Într-adevăr, se temea de întâlnirea cu Neil Cameron. Nu ştia ce să-i spună şi nu se simţea pregătită să-l înfrunte.

- Mă întreb ce urmăriţi cu adevărat, domniţă?

- Nu vreau decât să mă laşi jos! insistă ea, alarmată de cuvintele lui. Vreau să mă spăl şi să fiu sigură că fratele meu se simte bine.

David, după cum Petra ştia foarte bine, nu avea nevoie de ajutorul ei imediat. Foarte curios, cerceta curtea fără să se uite în direcţia surorii sale.

- Simt cât de tare îţi bate inima, îi spuse el, în zeflemea. Mă tem că nu te vei putea ţine pe picioare.

Degetele lui urcară din nou, îndrăzneţe, pe talia ei, dar Petra le îndepărtă, speriată. Omul ăsta avea un tupeu incredibil! se gândi ea.

Bărbatul văzu că David se întorsese către ei şi descălecă,

apoi o ajută şi pe ea să coboare. Nu-i scăpă faptul că Petra se chinui să coboare fără să se sprijine în mâna stângă, dar nu spuse nimic.

Imediat apăru un băiat care luă calul, iar Petra se întrebă dacă avea de gând să intre în casă.

- Cred că ar fi bine să vin şi eu, răspunse el întrebării nerostite. O să-ţi arăt unde să-l aştepţi. În plus, vreau să mă asigur că va veni cât mai repede să discute cu dumneata. Bătrâna lui menajeră e cam surdă şi s-ar putea să nu te audă. Oricum, la ora asta cred că-i pregăteşte cina.

- Înţeleg...

Nu avea nici un motiv să se opună propunerii lui, aşa că, împotriva voinţei lui, îl urmă către intrarea principală a casei. David veni imediat lângă ei.

Bărbatul traversă holul de la intrare cu paşi siguri. Podeaua era acoperită cu un covor gros, iar pe unul din pereţii laterali era un şemineu care părea pregătit pentru iarnă. Deasupra era portretul unui bărbat, iar Petra făcu ochii mari când îl văzu. Acum era sigură că ajunsese la destinaţie. Însoţitorul ei se opri în faţa unei uşi deschise pe jumătate.

- Poţi să aştepţi aici.

- Mulţumesc, şopti Petra.

Se întrebă cum putea să se plimbe prin casa stăpânului său când era atât de murdar. Cu siguranţă, menajera n-avea să fie prea bucuroasă. Cu toate acestea, o întrebare îi veni în minte când el se întoarse şi vru să plece - oare avea să-l mai vadă vreodată?

- Mulţumesc, repetă ea, cu mai multă putere. Pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Se aşteptă să vadă o urmă de zâmbet, dar nici un muşchi nu se clinti pe chipul lui. Asta e, îşi spuse ea, ridicând din umeri.

- Intră, îi spuse ea lui David, când rămaseră singuri. Să vedem dacă putem să ne curăţăm puţin hainele, să ne aranjăm. Acum e foarte important să ne accepte. Nu avem maşină şi nu poate fi vorba de transport public în zona asta! Trebuie să ne străduim să facem o impresie bună, dragul meu.

Ştia că trebuie să-l convingă pe Cameron să-i primească în casa lui, cel puţin pentru o noapte. Dacă va fi nevoie, era pregătită să-l implore. David părea curajos şi chiar încerca să zâmbească, dar Petra ştia că era la fel de speriat ca şi ea.

- Ce caraghioşi erau oamenii aceia plini de noroi, comentă el. Mă întreb cum arată în realitate.

- Oameni obişnuiţi, spuse ea, căutând ceva în geantă.

I se părea mult mai important să găsească un pieptene decât să răspundă la întrebările curioase ale unui copil.

- Dar noi o să arătăm mult mai rău dacă nu reuşim să ne aranjăm înainte să apară Cameron. Uite, foloseşte pieptenul meu, pentru că al tău e în valiză. Eu pot să mai aştept.

Petra încercă să reziste tentaţiei de a-i aranja chiar ea părul lui David şi se uită în jurul ei, prin cameră. Era destul de mare şi foarte confortabilă, cu fotolii mari şi un foc arzând într-un colţ. Văzu o oglindă pe unul din pereţii laterali şi se îndreptă spre ea, curioasă de propria înfăţişare. Chipul ei era alb ca hârtia, iar pe frunte erau câteva urme de sânge, de la rana căpătată în accident. Pe cap avea o eşarfă de care uitase cu totul; şi-o legase când porniseră la drum, ca s-o apere de praf şi soare. Şi-o scoase cu greu, pentru că era dificil să-şi desfacă agrafele cu o singură mână, dar reuşi, în cele din urmă. Căută în geantă o batistă, regretând că lăsase în maşină un pachet de şerveţele cosmetice. Încercă să-şi şteargă sângele, dar renunţă repede. Aşteptă până când David termină, apoi îşi trecu pieptenele prin părul blond, de culoarea mierii, până când se transformă într-o cascadă

mătăsoasă care-i acoperi umerii. Nu era mulțumită, dar trebuia să se mulțumească, pentru moment, cu atât.

- Cum te simți? îl întrebă ea pe David.

Dar nu aşteptă răspunsul lui.

- Ce deştepți suntem! Ajungem la uşa lui Cameron acoperiți de vânătăi şi de sânge! Nici nu mă mir că oamenii ăia s-au uitat atât de urât la noi!

- Cred că domnul Cameron n-o să fie foarte fericit să ne vadă, comentă David.

Petra era gata să-l contrazică, dar se răzgândi în ultima clipă. David era foarte matur pentru vârsta lui şi nu putea fi dus cu vorba.

- Cred că ai dreptate, recunoscu ea.

Vocea ei era la fel de pierdută ca a lui David. Împreună, îşi îndreptară privirea către fereastra mare. Camera părea a fi situată în spatele casei şi dădea către pădurea pe care Petra o văzuse la sosire. Dincolo de copaci se vedeau vârfurile înalte ale munților, care purtau, chiar şi în acea perioadă a anului, inele de zăpadă.. Albastrul cerului se împletea cu verdele pădurii într-un cadru natural incredibil de frumos.

Dar durerea surdă pe care o simțea Petra o împiedica să admire multă vreme peisajul. Atât ea, cât şi David aveau nevoie de o baie caldă şi de un pat, cât mai repede.

Auziră paşi apropiindu-se pe hol, iar Petra îl luă pe după umeri pe fratele ei şi-l trase mai aproape. Uşa se deschise şi intră un bărbat înalt, cu ochi albaştri şi buze pline. Avea un aer puțin înfricoşător şi totuşi familiar, pentru că semăna cu bărbatul din tabloul de pe hol şi din tabloul pe care îl avea ea. Fără îndoială, îl avea în față pe Neil Cameron. Părea un bărbat foarte greu de păcălit, în vârstă de... Petra se încruntă. Cameron era mai tânăr decât bănuia ea - nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani.

El îi studia cu acelaşi interes. În faţa privirii lui albastre, pătrunzătoare, Petra îşi dădu capul pe spate, mândră. Mişcarea îi dezvălui gâtul lung, alb şi-i scoase în evidenţă ochii mari, cenuşii. În ciuda hainelor mototolite şi nu tocmai curate, silueta ei suplă, cu picioare lungi, atrăgea atenţia.

Cel care rupse tăcerea fu Neil Cameron.

- Am înţeles că mă căutaţi. Nu vreţi să luaţi loc?

Temătoare, Petra încercă să zâmbească. Se îndreptă către cel mai apropiat scaun fără să-i dea drumul lui David de lângă ea. Avea senzaţia că-l mai văzuse pe Neil, dar îşi spuse că motivul era fotografia pe care o avea. Dar nu înţelegea de ce i se părea cunoscută vocea lui...

- Mulţumim.

Cameron zâmbi şi aşteptă ca cei doi să se aşeze.

- Numele meu, după cum bine ştiţi, este Cameron, Neil Cameron. Nu ştiu nimic despre dumneavoastră, dar mi s-a spus că pretindeţi că sunteţi verii mei.

Continuă să-i studieze în continuare, cu o curiozitate care o stingherea pe tânără. Cu toate acestea, nu făcu nici un comentariu referitor la hainele lor şi la sângele de pe fruntea ei.

- Îmi pare rău, dar îmi găsesc cu greu cuvintele. Sunt sigură că omul dumneavoastră v-a spus că am avut un accident nefericit. Suntem, într-adevăr, verii dumneavoastră, dar sunt puţin mirată pentru că... mă aşteptam să fiţi mai în vârstă.

- Înţeleg! Pot să vă întreb care este motivul pentru care aţi venit? Văd că mă cunoaşteţi, dar eu am să fiu sincer şi am să vă spun că nu ştiu nimic despre dumneavoastră. Nu vă ştiu nici măcar numele.

Petra înghiţi în sec, regretând că nu apucase să se pregătească deloc pentru această primă întâlnire. Alţi bărbaţi o considerau atrăgătoare fără să facă nici un efort, iar acum, când

îşi dorea să lase o bună impresie, avea hainele mototolite şi murdare!

David, în schimb, părea să aibă mai mult curaj.

- Sunt David Sinclair, spuse el foarte serios, cu o voce gravă. Iar ea e sora mea, Petronella.

- Încântat, răspunse Neil, la fel de serios.

Îi strânse mâna lui David, dar nu făcu nici un gest către Petronella. Speriată ca asta să nu însemne o declarație de război, Petra se lansă într-un discurs:

- Poate nu mă crezi, domnule Cameron. Neil... Dar chiar suntem verii tăi şi am hotărât pe neaşteptate să-ți facem o vizită.

Avusese nevoie de mult curaj ca să i se adreseze cu numele mic.

- Vrei să fii atât de bună să-mi explici? îi ceru el, cu o voce în care se citea clar sarcasmul. Trebuie să vă spun că n-am auzit niciodată numele Sinclair, deşi cunosc destul de bine istoria familiei mele.

Petra îşi fixă privirea asupra lui, iar cuvintele începură să se rostogolească rapid.

- Am la mine o scrisoare prin care avocatul meu confirmă relația de rudenie. Ai acolo toate amănuntele. Tatăl meu a angajat pe cineva specializat în cercetarea arborelui genealogic. Acesta a completat tot ceea ce tatăl meu nu ştia cu precizie.

- Domnişoară Sinclair, am impresia că sunteți la mare distanță de casă. De ce?

Duritatea lui o luă prin surprindere pe Petra. Nu era cinstit! Bărbatul acesta nu semăna deloc cu cel pe care crezuse că-l va întâlni. Era mult prea nemilos, prea tânăr! Fără să-şi dea seama, rosti ultimele două cuvinte cu glas tare.

- Cine e prea tânăr? întrebă el, imediat.

- Îmi pare rău, îşi feri ea privirea. Am crezut că eşti mai în

vârstă şi că ar fi frumos din partea noastră să-ţi facem o vizită.

- Serios?! exclamă el, neîncrezător. Mă tem că trebuie să găseşti o scuză mai bună.

- A fost doar o idee... Ştii, pe tatăl meu îl interesau lucrurile astea. Altfel, n-am fi ştiut niciodată că suntem rude.

Privirea lui cercetătoare se plimbă de la Petra la fratele ei.

- Deci aveţi de gând să staţi o noapte, două?

- Da, răspunse ea repede, de teamă ca David să nu răspundă înaintea ei. Cam aşa ceva.

- Cam aşa ceva? repetă el.

- Poate o săptămână.

Petra îşi coborî ochii, incapabilă să mai susţină privirea lui întrebătoare. Chiar trebuia să accentueze întotdeauna cuvintele-cheie? Dar îşi dădu seama că pe un asemenea bărbat nu-l deranja să găzduiască nişte rude, ci să fie minţit de acestea.

Teama ca el să nu descopere ceea ce Petra dorea cu disperare să ascundă o făcu devină agresivă:

- Doar nu crezi că-mi face plăcere să mă rog de dumneata! Dacă n-ar fi fost animalul dumitale, n-am fi fost în situaţia asta, dar aşa... Ai auzit cum arată maşina şi îţi dai seama că nu putem pleca imediat. Cred că e o distanţă de cel puţin o zi de mers până la cel mai apropiat oraş.

El aprobă cu o mişcare a capului, privind în continuare obrajii îmbujoraţi ai Petrei.

- Înţeleg ce problemă aveţi şi recunosc că sunt parţial vinovat. Dar în locul dumitale nu mi-aş face griji pentru maşină. Oamenii mei se ocupă deja de această problemă.

Dar Petra nu era deloc liniştită. Nu se aşteptase la aşa ceva şi se tot întreba de unde va găsi bani să acopere cheltuielile de reparaţie.

- Îţi propun să continuăm discuţia după ce David se duce la

culcare. Un băiețel de vârsta lui se plictiseşte uşor de atâta vorbă, nu?

Aşadar, le permitea să rămână! Ea şi-ar fi dorit să fie invitată în casa lui, nu doar acceptată, dar trebuia să se mulțumească doar cu atât, pentru moment.

Neil sună din clopoțel, iar Petra presupuse că astfel chema o menajeră sau pe cineva care să-i conducă la etaj.

- Te supără tăietura aceea de deasupra ochiului? întrebă el, fixând-o cu privirea.

- Nu.

Privirea lui era la fel de albastră ca marea şi la fel de intimidantă.

- Mă ustură, dar nu mă doare.

- O să mă ocup de ea când o să cobori la cină, spuse el.

În cameră intră o femeie în vârstă, pe care Neil o prezentă ca fiind menajera lui.

- Doamna Allen vă va conduce în camerele voastre, spuse el pe un ton firesc, ca şi cum erau obişnuiți să aibă musafiri neanunțați. O să vă aducă şi un ceai. Cred că v-ar prinde bine.

Petra se simți ruşinată pentru că, exact în acele clipe, se gândea că ar fi fost frumos din partea lui să le ofere ceva. La urma urmei, nu era obligat cu nimic față de ei. La mijloc era o datorie veche, dar el s-ar putea să n-o recunoască.

- Asta e camera dumitale, zise doamna Allen, oprindu-se în fața unei uşi. Fratele dumitale o să doarmă alături. Baia e pe hol.

Îi aruncă o privire scurtă şi plecă, fără să dea de înțeles dacă o plăcea pe Petra sau nu. Dar ridică din umeri, amintin- du-şi ce fusese învățată în copilărie - trebuie să țină cont de opiniile angajaților, dar să nu le dea prea multă importanță. Cunoştea foarte bine genul doamnei Allen, pentru că şi la Redwell avuseseră pe cineva ca ea. Muncise toată viața pentru familia

stăpânilor, refuzase să iasă la pensie şi era extrem de loială. Oare trebuie să mă lupt cu doamna Allen ca şi cu Neil Cameron? se întrebă Petra.

Camera lui David era la fel de frumoasă ca a ei.

- E mult mai bine decât la Londra, şopti el.

- Nu ți-am spus eu? replică Petra vorbind încet, de parcă s-ar fi temut că pereții au urechi. Cred că ar trebui să faci baie primul. Sigur au mai multe băi, dar nu ştiu unde este alta şi nici nu vreau să întreb. Până termini tu, o să văd dacă au ajuns bagajele noastre.

David ezită câteva clipe.

- După aceea, l-ai putea întreba pe domnul Cameron dacă am voie să mă duc direct la culcare? Sunt cam obosit.

Petra se uită la el, încruntată. O cuprinse îngrijorarea, dar reuşi să zâmbească.

- Sigur că da. Vrei să cer să-ți aducă ceva de mâncare în cameră? Sunt sigură că n-o să fie nici o problemă, măcar astăzi.

David era deja în pat când bagajele lor ajunseră în cameră. Când ieşi din baie, Petra găsi în camera ei o tavă cu ceai. Îi duse lui David fructele şi fursecurile pe care i le trimisese Neil, spunându-şi că erau suficiente pentru acea seară. Ceea ce-i trebuia lui acum era un somn bun.

Petra şi-ar fi dorit să poată face acelaşi lucru, deşi nu credea că durerea pe care o simțea la încheietura mâinii i-ar fi permis. Dar trebuia să coboare la Neil, aşa că făcu un efort şi începu să caute prin garderoba ei, foarte modestă. Oricât de greu i-ar fi fost să ajungă până aici, bătălia nu era câştigată. Venise hotărâtă să cucerească un bărbat pe care şi-l imaginase în vârstă, singur şi destul de maleabil, însă Neil Cameron abia trecuse de treizeci de ani şi, chiar dacă nu locuia cu cineva, era departe de a fi singur! În mod sigur, nu-i lipsea compania feminină. Înalt, lat în

umeri, cu un corp suplu, dar puternic, era un bărbat atrăgător. Ea nu ştia exact ce simţea faţă de el, dar era conştientă că multe femei îl considerau incitant.

Petra îşi dădu seama de ce nu-l privea pe Neil Cameron ca pe un străin - arăta exact ca bărbatul din tabloul pe care, ani de zile, îl văzuse în biroul tatălui său. Charles Sinclair îl găsise în pod, alături de celelalte lucruri adunate de tatăl său, şi crezuse întotdeauna că-l reprezintă pe unul din strămoşii săi scoţieni. Petra îşi aminti că, în urmă cu mulţi ani, mama sa declarase amuzată, dar în egală măsură hotărâtă, că nu mai putea rezista să vadă chipul acela zilnic şi, de vreme ce nimeni nu ştia cu exactitate identitatea lui, nu conta unde îl va pune.

Dar pentru Petra, pe atunci doar o copilă, contase. Din prima clipă în care văzuse chipul acela, ochii albaştri şi părul negru, îl considerase fascinant. În anii următori, îşi petrecuse multe ore singură în biroul tatălui ei, privind în voie tabloul. Ajunsese să ţească diverse poveşti în jurul lui, dar avea grijă să nu afle nimeni de obsesia ei faţă de o persoană care nu mai era de mult în viaţă. Când tatăl ei împachetase tabloul şi-l trimisese la Londra, Petra fusese distrusă. Spusese că trebuia să fie evaluat, apoi găsise diverse pretexte ca să nu-l mai aducă acasă. Pusese nenumărate întrebări, însă în cele din urmă, ca o tânără aflată la prima dragoste, înţelesese că era mai bine să renunţe. După incendiu, când primise tabloul înapoi, înţelesese că fusese mai bine aşa, pentru că altfel ar fi fost distrus de flăcări.

Tabloul acela fusese singurul lucru pe care îl luase, fără nici un regret, din tot ce-i rămăsese de la tatăl ei şi nu avusese de gând să renunţe la el, indiferent de valoarea sa. Fusese un şoc pentru ea să vadă o copie identică într-o fermă din Canada, dar nu la fel de mare ca atunci când îl întâlnise pe Neil Cameron în persoană. Fusese ca şi când bărbatul care o fascinase ani de zile

coborâse de pe perete şi prinsese viaţă! Ştia că trebuie să facă diferenţa între adevăratul Cameron şi cel din visurile ei, dar nu ştia cum va reuşi acest lucru.

Ce multă nevoie ar fi avut de cineva în care să aibă încredere! Chiar şi bărbatul care o adusese la fermă îi crea o stare mai bună, mai confortabilă decât arogantul Neil Cameron. Trebuia să încerce să afle cât mai multe despre acel bărbat, adjunctul lui Neil. Chiar dacă părea destul de rezervat, poate chiar dur, avea mare nevoie de un prieten.

Petra îşi scoase din valiză o fustă lungă şi o bluză care se asorta. Nu mai avea cu ea decât o fustă, o rochie şi o pereche de blugi. Şi nici pe acestea nu le-ar fi avut dacă nu le-ar fi cumpărat de la un magazin care avea reduceri de preţ. Îşi puse bluza albastră şi-şi încinse talia îngustă cu o curea neagră, gândindu-se la hainele frumoase care-i umpluseră, cândva, şifonierul şi care fuseseră distruse de foc. Nu-i rămânea decât să spere că Neil Cameron nu era un expert în îmbrăcămintea feminină şi nu va observa că purta aceleaşi haine, zi după zi, seară după seară. Sigur, presupunea că vor urma şi alte seri în care vor cina împreună...

Gândul că în ziua următoare va fi nevoită să plece o făcu să strângă pumnii, gândindu-se hotărâtă că va trebui să facă tot ce-i stătea în puteri să-l farmece pe Neil. Îşi perie părul, dar nu reuşi să şi-l prindă în coadă, pentru că o durea mâna. Îşi dădu cu puţin fond de ten şi o urmă de rimel, declarându-se mulţumită de înfăţişarea ei. În cele din urmă, coborî la parter, nu înainte de a arunca o privire în camera lui David.

Spre suprinderea ei, Neil Cameron era în hol. Privirea lui insistentă o tulbură şi, la ultima treaptă, se împiedică. Se prinse cu mâna rănită de balustradă, iar durerea îi aduse lacrimi în ochi şi-i şterse culoarea din obraji.

- Am vrut doar să te conduc în salon, până când doamna Allen termină ultimele pregătiri pentru cină. Doar nu sunt atât

de înfricoşător încât să păleşti la vederea mea! Nu-i aşa, domnişoară Sinclair?

Petra flutură genele lungi.

- Nu mi-am dat seama, Neil, spuse ea pe un ton hotărât.

El zâmbi, fără s-o slăbească din priviri.

- Nu ştii să minți, draga mea. Dă-mi voie să mă uit la mâna ta. Când te-ai prins de balustradă, ai tresărit de durere. S-ar putea să te fi rănit mai grav decât crezi.

- Nu!

- Nu crezi că e un gest copilăresc să-ți ascunzi mâna la spate?

Poate că aşa era, dar Petra nu avea de gând să recunoască. În ciuda atitudinii sale prietenoase, Petrei nu-i plăcea tonul lui.

- Ti-am spus, totul e în regulă.

- Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta!

Ea se uită de jur-împrejur.

- Ai o casă foarte frumoasă.

- Petronella!

- Cum doreşti, cedă ea.

Îi întinse mâna privindu-l fără încetare în ochi, având din nou senzația că-l cunoaşte de mult timp. Numai tabloul era de vină! îşi spuse ea. Acest Cameron era mult mai mult decât un chip pe o pânză!

Când o strânse de mână, Petra gemu uşor.

- Eram sigur! De ce nu mi-ai spus nimic? întrebă el.

Ea răspunse distrată, mai tulburată de atingerea lui decât de durere:

- Nu am crezut... nu cred că e ceva important. Până mâine dimineață o să treacă.

Dar Neil nu părea impresionat de curajul afişat de ea.

- Ar fi mai bine să-ți pun un bandaj, iar mâine dimineață o să te duc la doctor.

- Nu!

Consultul era, cu siguranță, foarte scump, iar ea nu avea atâția bani. De fapt, nu avea bani mai deloc!

- De ce nu? îi ceru el socoteală. Nu e mare lucru, dacă te gândeşti la bani. În orice caz, cred că ai asigurare pentru astfel de incidente.

- Te referi la o asigurare pentru maşină?

- Nu, la una medicală.

- Eu...

Cu ochii mari, Petra ezită. Ce rost avea să-i mărturisească, dacă ştia că o să se facă bine fără să apeleze la un doctor?

- Cred că un bandaj este suficient.

Neil scrâşni din dinți, exasperat, dar nu comentă. O luă de mână şi o conduse pe hol.

- Durează doar câteva clipe, o linişti el. Ar fi bine să-i spun doamnei Allen să se ocupe de fratele tău când o să coboare.

- Mă tem că n-o să coboare, îi spuse Petra. Era foarte obosit şi a adormit cum a pus capul pe pernă. Nu e un copil foarte rezistent.

- Sau poate că-l răsfeți prea mult, veni răspunsul lui aspru. Mamele şi surorile mai mari mereu fac asta.

Petra se pregătea să-i răspundă, însă el continuă:

- Poate că e mai bine că David n-o să coboare. După cum ți-am spus, avem multe de discutat.

Capitolul 3

- Câți ani are fratele tău, Petronella?

Degetele lui se încordară în jurul brațului ei, de parcă ar fi vrut să arate că este pe cale să-şi piardă răbdarea.

- Aproape doisprezece. Eu am douăzeci, adăugă ea repede.

Şi-ar fi dorit ca el să fie într-o stare de spirit mai bună şi ştia că, pentru asta, trebuia să-i facă pe plac. Poate era un semn bun că, pentru a doua oară, îi spusese Petronella.

- Mi se spune Petra, îi zâmbi ea. E mai scurt.

- Dar nu mă grăbesc în ceea ce te priveşte, îi răspunse el, fixând-o cu privirea. Aşadar, am doi oaspeți nepoftiți. Unul încă la şcoală, altul abia ieşit de pe băncile şcolii. Sper că-mi dai voie să mă gândesc puțin la situația asta.

Doi oaspeți! Prin urmare, nu era pregătit să accepte că erau rude, îşi spuse ea. Fără nici un cuvânt, îl însoți către o cameră mică, foarte curată.

- Ia loc, până găsesc ceva să te bandajez, îi spuse el, în timp ce căuta printr-o trusă de prim ajutor.

Cu gesturi sigure, îi examina încheietura înainte s-o bandajeze.

- Cred că ți-ai sucit-o destul de serios, dar asta o să te ajute. Cel puțin, o să mai cedeze durerea.

In ciuda tonului dur, atingerea sa era extrem de blândă. Aşa cum îi spusese, se simți mai bine după câteva clipe.

- Fă cât mai puține mişcări în următoarele două zile, o sfătui Neil. Asta înseamnă că s-ar putea să-ți amâni plecarea, dar e vorba de numai două zile în plus. O să rezist.

- Mulțumesc.

Obrajii ei palizi se îmbujorară, dar încercă să nu ia în seamă ultimele lui cuvinte. Era clar că Neil era un bărbat care spunea exact ce gândea, fără să țină seama de sentimentele celor din jur.

Neil Cameron vorbi foarte puțin în timpul cinei, iar Petra putu să se bucure, ca odinioară, de o masă absolut perfectă, aranjată după toate regulile cerute de etichetă. Totul era perfect - porțelanul era de cea mai bună calitate, vinul era servit la temperatura potrivită, iar argintăria sclipea. Totul îi amintea de Redwell şi de vremurile bune când, la cererea tatălui ei, juca rolul de stăpână a casei, în locul mamei sale.

Petra sperase că va avea parte de o masă bună. Din informațiile adunate, aflase că Neil Cameron nu era un bărbat sărac, dar nu se aşteptase la aşa ceva! Un asemenea lux depăşea cu mult imaginația ei!

Bandajul şi pastilele luate îi alungară complet durerea şi reuşi să se descurce destul de bine la masă cu o singură mână. La un moment dat, îi zâmbi seducător. Nu trebuia să uite că avea în fața ei un bărbat, iar ea aflase, pe propria piele, că bărbații erau sensibili la zâmbetele ei.

Fără să-şi ia privirea de la ea, Neil îi mai turnă un pahar de vin.

- Te simți mai bine acum?

- Da, mulțumesc, răspunse Petra.

Vru să mai adauge ceva, dar el o întrerupse.

- Termină-ți vinul, Petronella, spuse Neil, cu o urmă de ironie în voce. O să bem cafeaua în salon. A fost o zi foarte grea pentru tine şi poate că nu s-a terminat... Depinde ce ai de gând.

Mai degrabă, ce avea el de gând! Petra îşi plecă privirea, amintindu-şi încă o dată, cu durere, că era obligată să se umilească în fața lui. Nu avea de ales! Şi nici nu avea posibilitatea de a spune exact ce gândea, pentru că un singur cuvânt greşit putea însemna sfârşitul planurilor ei. în primul rând, trebuia să-l convingă de identitatea ei, dar habar n-avea cum să

facă asta.

Camera de zi era, spre bucuria ei, şi mai frumoasă decât salonul. Era o cameră spaţioasă, cu un covor gros şi fotolii joase, confortabile. O briză uşoară, destul de caldă, intra prin fereastra deschisă, aducând o aromă slabă, plăcută, dar greu de definit.

Se aşeză şi, fără să-şi dea seama, oftă adânc, ca şi când se pregătea pentru un interogatoriu foarte riguros. Doamna Allen le aduse cafeaua, dar Neil o rugă pe Petra să o toarne în ceşti.

- Spui că poţi să dovedeşti că suntem veri? Mi se pare interesant, chiar foarte greu de crezut.

Tonul lui dur o făcu să tresară şi mâna în care ţinea vasul de cafea tremură puternic.

- Ai grijă! o avertiză Neil. Să nu laşi impresia că nici tu nu crezi ce spui!

- Ba da! răspunse ea, repede. Ti-am spus că am câte dovezi vrei. In plus, am şi un portret.

- Un portret?

Ochii lui albaştri se fixară asupra ei, cu un interes nedisimulat.

- Exact ca cel pe care îl ai în hol.

Neil făcu o pauză, lăsând-o să se bucure de momentul ei de triumf.

- De unde îl ai? Bănuiesc că nu-l îl ai cu tine, nu? L-ai lăsat acasă?

înţelegând că o consideră mincinoasă, Petra roşi puternic.

- Eşti...

Se opri înainte de a spune „demn de dispreţ".

- De ce nu spui ce aveai de gând? o tachină el, zâmbind uşor.

Petrei îi era greu să suporte, aşa curând, o atitudine atât de

intimă şi prietenoasă.

- Mă deranjează foarte tare, Petronella, faptul că nu eşti deschisă cu mine. N-aş fi atât de suspicios dacă ai fi mai relaxată, mai directă.

Dar cum putea? Şi-ar fi dorit să fie ea însăşi, dar nu îndrăznea.

- Am într-adevăr un portret, strigă ea, sărind în picioare. Mă duc sus chiar acum, să ți-l aduc. Te rog să mă aştepți!

- Să fii sigură că am să te aştept, răspunse el, aşezându-se pe un scaun. Mi se pare din ce în ce mai interesant. Cred că aveam nevoie de aşa ceva!

Petra nu se opri să-l întrebe ce voia să spună. Ieşi grăbită din încăpere, urcă scările şi se întoarse rapid, cu respirația întretăiată, ținând în mână ceea ce considera că era dovada cea mai clară a identității ei. Ținea tabloul la piept, ca şi când s-ar fi temut că Neil ar fi vrut să i-l fure.

- Dă-mi-l!

Se ridică din scaun şi i-l luă din mână, desfăcându-l încet.

- Fii atent!

El nu păru s-o audă. O cută adâncă îi apăru pe frunte, ca urmare a încordării cu care privea sulul de pânză.

- Te rog! Te rog, dă-mi-l înapoi!

Neil îi aruncă o privire scurtă.

- Nu te teme, spuse el, calm. Nu o să-ți distrug dovada, dacă de asta ți-e frică. Recunosc, e remarcabilă.

Degetele lui atinseră semnătura din josul picturii.

- Acelaşi artist! Probabil că a avut două... Nu mai e nevoie să spun că sunt impresionat.

Nesigură, Petra ridică privirea către el.

- Din informațiile mele, am aflat că au fost două tablouri. Se

vede că strămoşul nostru care a venit aici a avut mare grijă de tabloul lui.

- Da, zâmbi Neil, bănuiesc că a fost un bărbat vanitos. Semăn destul de bine cu el. Cred că te-a tulburat foarte tare această asemănare, mai ales pentru că pe mine nu mă placi, iar despre el aveai o părere forte bună. Nu-i aşa?

- Nu!

Petra răspunse repede, dar era sigură că Neil pusese în cuvinte exact ceea ce o deranja pe ea.

- Adică, îmi place portretul şi n-am nici un motiv să nu te plac pe tine, încercă ea să explice.

- Sper că nu.

In vocea lui se ascundea o amenințare. Când îi întâlni privirea misterioasă, Petra se înfioră.

- Bunicul meu îmi spunea că semăn foarte mult cu primul Cameron care a emigrat aici.

Ea se uită la maxilarul bine conturat si la spatele puternic.

- Cel puțin fizic, asa e.

- Mi s-a spus că am moştenit si duritatea lui, însă te las pe tine să spui dacă aşa stau lucrurile.

Cu grijă, puse tabloul pe o măsuță.

- Lasă-l, îi ceru el când Petra vru să-l ia. O să vedem mâine ce-o să facem cu el.

Şi cu voi doi, continuă Petra în gând. Era conştientă că trebuia să profite de fiecare minut, dar nu ştia exact cum trebuia să procedeze.

- Da, sigur, aprobă ea, precaută.

- Nu mă aşteptam să-mi cunosc veri despre care nici nu ştiam că există. Dar acum...

- Asta înseamnă că putem să rămânem? Câteva zile, adăugă ea repede.

- Da, dacă vreți.

Nu era deloc entuziasmat. In schimb, păru amuzat de uimirea ei.

- Ti-aş fi profund recunoscătoare.

- Da?

Ochii lui cercetară cu îndrăzneală chipul tinerei.

- Eşti o fată foarte atrăgătoare, Petronella, şi cred că aş fi de acord să avem orice relație vrei tu.

Petra nu încercă să înțeleagă sensul exact al vorbelor lui, dar se întrebă dacă ar fi la fel de cooperant în cazul în care ar şti că intenționa să rămână acolo pentru totdeauna.

- Ai venit cu avionul?

întrebarea lui îi întrerupse gândurile.

- Da.

- Când ai sosit în țară?

- Acum câtva timp.

Nu trecuseră decât două zile, dar nu voia să dea amănunte. Oricum, cele două zile i se păruseră lungi cât doi ani.

- Unde ai mai fost?

Neil Cameron se lăsă pe spate, leneş.

- Prin zonă, încercă ea să tragă de timp. La Calgary.

Ochii lui se îngustară, dar Petra nu putea spune dacă Neil era suspicios sau doar amuzat.

- Nu vrei să dai prea multe amănunte!

Ea se forță să zâmbească.

- îmi cer scuze dacă nu par prea politicoasă, dar sunt prea obosită. Chiar nu mă aşteptam să mă simt aşa.

Ceea ce era adevărul-adevărat!

- Nu e uşor să te descurci în zona asta cu maşina, fu el de acord. Poate ar fi fost mai bine dacă ai fi venit cu trenul. Canada are o rețea de căi ferate impresionantă.

- Maşina! îşi aminti ea. Oare o să plătesc mult că o ţin mai multe zile?

- Nu ai întrebat la firmă, Petronella?

Ea roşi, regretând că adusese vorba despre asta.

- Nu m-am gândit că o să am un accident, reuşi ea să găsească o explicaţie.

- O să trimit un mecanic mâine, se oferi Neil. Dacă reuşeşte s-o repare, cred că ar fi mai bine s-o înapoiezi firmei de la care ai închiriat-o. Trebuie să aibă o filială în zonă.

- Da, murmură ea.

Acum îi părea rău că închiriase maşina şi se întrebă de unde avea să facă rost de banii necesari. N-o să mai rămână cu nici un ban!

- Sunt multe lucruri la care nu m-am gândit, recunoscu ea. M-am chinuit atâta şi a trebuit să am grijă şi de David...

- Dar cred că el nu este responsabilitatea ta!

- Noi suntem orfani.

Nu ar fi vrut să-i spună atât de curând şi nici atât de direct, dar poate că era mai bine aşa.

- Aşadar, ai făcut călătoria asta ca să-l ajuţi pe fratele tău să treacă peste pierderea suferită?

- într-un fel.

Petra avu impresia că privirea lui deveni mai blândă.

- E destul de greu, nu-i aşa? Un băiat ca David are nevoie de o mână de bărbat.

- O, nu!

Din instinct, simţi nevoia să-l protejeze pe fratele ei.

- S-ar putea să ai dreptate, dar David este un copil foarte cuminte. Mai degrabă are nevoie de multă înţelegere şi compasiune.

- Asta e părerea unei femei, i-o tăie el scurt. Nu e bine să-l cocoloşeşti prea mult.

- Nu eşti în situaţia lui, se opuse Petra.

Chiar nu şi-l putea imagina pe Neil într-o postură delicată, pentru că era mult prea puternic, sigur pe el şi chiar arogant.

- Eu n-am fost niciodată cocoloşit, Petronella, dacă asta ai vrut să spui. Şi nici acum nu sunt. Sau poate te oferi tu?

Speriată brusc, Petra îl privi cu ochi mari, amintindu-şi ceva ce o deranjase toată seara.

- îmi pare rău, ar fi trebuit să te întreb dacă eşti căsătorit. Sau locuieşti singur?

Informaţiile ei spuneau că nu exista nici o doamnă Cameron, dar nu putea să-i dezvăluie că ştia atât de multe despre el. Sau poate că datele ei nu erau corecte.

- Parcă ai mai întrebat asta.

- Nu, nu cred.

- Am o mamă vitregă şi o soră vitregă, spuse el, fixând-o cu privirea. Dar amândouă sunt plecate, pentru că apreciază mai mult viaţa de oraş decât sălbatica preerie. Mă onorează cu câte o vizită, din când în când. Şi nu, nu sunt căsătorit. Deşi mi-ar prinde bine, Petronella. Pentru o fermă de asemenea dimensiuni, e nevoie de un ajutor.

Un ajutor? se întrebă ea în gând. Oare acesta era singurul motiv pentru care îşi dorea o soţie? Pentru el, căsătoria însemna un contract de afaceri?

- Vorbeşti în termeni destul de duri despre asta, remarcă ea, surprinsă.

- Mai bine aşa decât să las emoţiile şi sentimentele să-mi întunece judecata, zâmbi el. Şi mai trebuie să mă gândesc şi la fiii mei.

- La fiii tăi?!

- încă nu am, dar îmi doresc.

Ce tupeu! Sau poate că acesta era modul lui de a-i spune că o biată fetişcană din Anglia nu era potrivită pentru o asemenea poziţie? Dar Petra nu era interesată de asta! Tot ce-şi dorea era să-i asigure un viitor lui David pentru ca drumul lui în viaţă să fie mai uşor. Cu siguranţă că, dacă aşteptase până acum, Neil Cameron îşi mai putea amâna căsătoria câţiva ani.

- înţeleg, ridică ea din umeri.

- Mulţumesc, răspunse Neil, la fel de politicos.

Petra se ridică din fotoliu.

- îmi pare rău că n-o să le cunosc pe mama şi pe sora ta. Poate altă dată.

El clătină din cap şi veni lângă ea.

- Mi-ar plăcea ca ele să vadă părul tău blond.

întinse mâna şi prinse o şuviţă între degete.

- Evident, nu semeni cu cei din familia Cameron, care erau bruneţi.

Petra tresări sub atingerea lui.

- Mama mea era din Italia şi era blondă.

- Asta explică multe, replică el, fără să precizeze ce voia să spună. Cred că ai fost o bambina încântătoare.

- Posibil.

încercă din toate puterile să-şi păstreze siguranţa de sine. Doar nu va începe şi el s-o atingă şi s-o complimenteze, ca toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse!

- S-a întâmplat ceva, Petronella? Eşti o tânără fermecătoare, care pare gata să răspundă mângâierilor unui bărbat. Nu te-ai gândit la asta înainte să intri în casa unui necunoscut?

Ea izbucni într-un râs nervos şi se depărtă de el.

- Cred că-ţi place să mă tachinezi, domnule Cameron.

- Neil, îi aminti el. Doar suntem veri, nu?

- Da, Neil.

Petra se forţă să nu uite că s-ar putea să aibă la dispoziţie numai două zile pentru a-l convinge şi că nu va putea face asta dacă se purta în continuare ca o micuţă naivă.

- Sunt obosită, spuse ea, bătând din genele lungi. Te superi dacă merg la culcare?

- Te retragi? întrebă Neil, ironic. Cred că nu mai ai sânge de scoţian în vene! Ori poate al meu e mai puţin diluat de cei care au venit în familia noastră. Eu nu mă retrag niciodată!

- Nici când e vorba de un prieten în necaz? încercă ea să zâmbească.

- Nu conta pe asta!

în ciuda hohotului de râs, Petra luă în serios cuvintele lui.

- Noapte bună, Petronella. Somn uşor! Avem multe de discutat, dar o lăsăm pe mâine dimineaţă.

***

Somnul Petrei fu tulburat de imaginea ameninţătoare a lui Neil Cameron şi se trezi de câteva ori, transpirată. Mâna o durea la fiecare mişcare, aşa că, în cele din urmă, se hotărî să se ridice din pat şi să se îmbrace. Cerul senin promitea o nouă zi călduroasă, motiv pentru care Petra renunţă la blugi în favoarea unei fuste şi a unui tricou foarte subţire.

Intră în camera lui David şi văzu că dormea liniştit. Pentru că era abia ora şapte, decise să nu-l trezească. îl mângâie pe frunte şi-l sărută uşor, apoi închise cu grijă uşa.

Coborî în linişte şi ieşi în faţa casei, în iarba mătăsoasă. Cu sandalele în mână, lăsă iarba udă de roua dimineţii să-i dezmierde tălpile goale. Amintirile legate de vechea ei casă

reveniră cu atâta putere, încât ochii i se umplură de lacrimi.

Precaută, preferă să se plimbe în jurul casei. Nu îndrăznea să se îndepărteze din două motive. în primul rând, se temea că David se va alarma dacă n-o va găsi aproape când se va trezi. în al doilea rând, nu voia să se rătăcească. Proprietatea lui Neil Cameron părea atât de vastă, încât acest lucru era foarte posibil, dacă nu chiar probabil. Nu putea să uite experienţa de ieri şi nu voia să rişte o întâlnire cu adjunctul lui Neil.

Se opri lângă un gărduleţ alb aflat la mică distanţă de casă şi privi în jur. Terenul era imens! Din locul în care se afla, casa părea foarte mare, flancată de hectare întregi de pădure şi păşune. Nu-şi putea lua ochii de la munţii maiestuoşi, puternici, care se vedeau în spatele casei.

Petra se gândi la Neil şi-şi dădu seama că, deşi ştiuse cum arată, nu fusese pregătită pentru întâlnirea cu el. înainte să-l cunoască, jurase că va sacrifica şi bunul ei cel mai de preţ pentru a-l ajuta pe David, dar acum îşi dădea seama că nu era în stare să facă asta. în adâncul inimii, sperase să găsească un bărbat mai în vârstă, pe care să-l considere un înlocuitor al tatălui său şi care să accepte, dacă nu chiar să dorească, o fiică. în schimb, găsise un bărbat tulburător în faţa căruia nu reuşea să-şi păstreze stăpânirea de sine. Iar acum, când rămăsese fără bani, se vedea nevoită să recunoască faptul că exista o singură cale de a-l înlănţui pe Neil Cameron. Era o singură cale de a obţine ceea ce voia!

Lăsă deoparte aceste gânduri şi se hotărî să-şi găsească maşina. Oare în ce stare era? Nu se vedea nici urmă de Neil Cameron, iar Petra se gândi că plecase deja sau încă nu se trezise. Dar a doua variantă nu i se părea probabilă, deoarece Neil îi făcuse impresia unui bărbat care nu oboseşte prea uşor. Se îndreptă spre un şopron din care se auzea un zgomot. Spre

surprinderea ei, văzu că acolo se aflau un elicopter, un avion mic, însă foarte elegant, şi, în capătul şopronului, maşina ei.

- Scuzaţi-mă, se adresă ea unui bărbat care lucra sub maşină. Puteţi s-o reparaţi?

El se grăbi să iasă de sub maşină, uimit şi ruşinat în egală măsură.

- îmi pare rău, domnişoară. Pot să vă ajut cu ceva?

- Voiam doar să ştiu dacă puteţi s-o reparaţi, zâmbi ea.

- Da, domnişoară, cred că da. Adică, sunt sigur, dar nu lucrez la ea decât de vreo două ore.

- De două ore? Dar e abia şapte!

- Sigur, domnişoară, zise el trecându-şi mâna prin părul blond. Noi ne trezim devreme.

- înţeleg.

Petra făcu un pas înapoi, ca să mărească distanţa dintre ea şi tânărul care o privea admirativ.

- Mă întrebam...

Simţi o mână puternică pe umăr şi se întoarse rapid.

- Ar trebui să ajuţi, nu să încurci lumea, Petronella.

Oare de ce era atât de supărat? se întrebă ea. încercă să-i susţină privirea dură, dar nu reuşi şi ochii ei se opriră asupra pieptului lui lat, dezvelit de cămaşa pe jumătate descheiată.

- Abia am venit, reuşi ea să rostească, întrebându-se de ce-i bătea inima atât de tare. Am întrebat cât de mari sunt pagubele. E ceva rău în asta?

Privirea ei rămăsese lipită de pieptul lui, dar Neil se făcu că nu observă şi-i spuse tânărului să se întoarcă la treabă.

- Ai mâncat ceva de dimineaţă? Arăţi de parcă ţi-ai fi

petrecut ultima oră plimbându-te prin iarba udă de rouă.

- Nu, încă n-am mâncat.

- Vino cu mine, îi ceru el. Cred că ți-ar prinde bine să mănânci ceva. După cum arăți, recunosc că mie îmi vine să te mănânc şi sunt gata să uit că pretinzi că suntem rude.

O luă de mână şi o trase după el. Petra, aruncând o ultimă privire către maşina roşie, decise să nu se împotrivească. Ştia că bărbații ca Neil Cameron erau întărâtați de rezistența femeilor; în plus, simțea că-l supărase destul pentru acea oră matinală.

Dar Neil o strângea atât de tare de mână, încât Petra nu avu încotro:

- Am întrebat dacă poate s-o repare, atâta tot.

- Destul, Petronella! Nu ți-am spus aseară că cineva se va ocupa de maşina ta? Chiar crezi că era nevoie de tine acolo? Nu-l ajutai cu nimic dacă zâmbeai într-una!

- Prostii!

O cuprinse indignarea, dar îşi dădu seama că nu putea să spună exact ce gândea. Avea prea multe de pierdut.

- Nu se poate să nu fac nimic bine! Am vrut să ajut şi eu!

- Cel mai bine ar fi să nu stai în calea nimănui!

Se opri în fața intrării din spate a casei şi o privi cercetător.

- Arăți foarte bine, verişoară. Chiar am început să cred că există o legătură de sânge între noi, altfel nu pot să-mi explic de ce am impresia că te cunosc de mult. Dar nu trebuie să te porți aşa cu toată lumea.

Petra se simți luată prin surprindere.

- Şi eu simt la fel.

- Dar tu aveai portretul, îi aminti el. Eu nu te-am mai văzut niciodată, dar îmi eşti foarte familiară. Poate peste câțiva ani, dacă o să mai revii, o să putem să avem o relație mai bună.

- Da, aprobă ea.

Nu ştia exact ce urmărea el, dar citea printre rânduri că nu doreşte ca şederea ei să se prelungească. Nimic nou!

Neil o trase în bucătărie, o încăpere foarte spaţioasă. Masa era deja aşezată, iar doamna Allen tocmai scotea o tavă cu biscuiţi din cuptor. Instantaneu, Petra se simţi ca acasă. Se simţea din nou copil şi-i zâmbi doamnei Allen cu căldură, când aceasta veni s-o servească.

- Pot să mă duc să-l chem şi pe David?

El luă cana de cafea şi-şi trase un scaun.

- Cred că aud pe cineva coborând. Nu poate fi decât el.

Câteva secunde mai târziu, David intră în bucătărie. Salută politicos, apoi se aşeză lângă Petra, pe locul pe care i-l indică doamna Allen.

- De ce nu m-ai trezit? îi reproşă el în şoaptă.

- Am considerat că trebuie să te odihneşti, răspunse ea la fel. Erai foarte obosit.

- Tu mereu crezi că sunt obosit! Să ştii că nu mai suntem la Londra!

- Aseară ai adormit înainte să ajungi în camera ta.

- Dar acum sunt odihnit. Ar fi trebuit să...

Văzând privirea neputincioasă a Petrei, Neil interveni.

- Nu e nici o grabă şi, oricum, e foarte devreme. După micul dejun mă duc în oraş cu sora ta, ca s-o consulte un doctor. Vrei să vii şi tu?

- Nu prea ştiu.

Trase adânc aer în piept.

- Aş prefera să stau aici, domnule, dacă nu vă supăraţi. Dar numai dacă îmi promiteţi că o să aveţi grijă de Petra!

- Aşa o să fac, spuse Neil, solemn. în felul ăsta, n-o să mai

stea pe capul tău.

- Ştiţi, ei îi e teamă numai de bărbaţi, spuse David înainte ca Petra să-l poată opri.

- Invenţii!

încercă să evite privirea plină de interes a lui Neil.

- David îşi imaginează tot felul de lucruri, spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Neil se întoarse din nou către David.

- Atâta vreme cât o să stai pe lângă casă, totul o să fie în regulă. După prânz, o să te duc chiar eu să vezi toată ferma, dar până atunci să nu te îndepărtezi de casă.

Băiatul aprobă.

- Eu nu vreau să merg în oraş, interveni în discuţie Petra. Mă simt mult mai bine.

Mâna o durea în continuare, dar ştia că nu are bani să plătească nici consultaţia, nici medicamentele.

- Fii fată cuminte şi nu te certa cu mine, îi spuse Neil foarte serios. Eu sunt de vină pentru accident. Mă rog, animalul meu, ceea ce e acelaşi lucru.

- Petra nu are bani pentru doctor, punctă David.

Cu obrajii în flăcări, Petra asista neputincioasă la dezvăluirile fratelui ei. Chiar nu mai ţinea minte nimic din ce-i spusese înainte să ajungă aici?

- Nu vorbi prostii! Sigur că pot! Ba chiar insist!

- Dar nu... A, îmi pare rău! zise el, înţelegând, în cele din urmă, că nu trebuia să spună nimic.

Spre uşurarea ei, Neil nu comentă.

- Cred că ar trebui să-ţi iei un pulovăr, Petronella.

- Da, spuse ea repede, decisă să nu mai protesteze.

Pe lângă faptul că voia să ştie în ce stare era mâna ei, îşi dădea seama că era important ca David să nu stea în preajma lui Neil.

- Hai, du-te şi ia-l. Aş vrea să plecăm cât mai curând. Ne vedem afară. Eu mă duc să discut ceva cu adjunctul meu.

în fața uşii, Petra se opri.

- Cu adjunctul tău?

- Da, aşa am spus.

Ea ignoră tonul lui aspru.

- Pot să vin şi eu? Cred că s-ar cuveni să-i mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-a acordat ieri.

- Asta-i bună! Nu te mai gândi la asta. Cel care te-a ajutat n-a fost adjunctul meu.

- Nu?

- Nu, Petronella. Şi mă tem că n-ai să-l mai vezi niciodată pe bărbatul acela. Dacă vrei să ştii, a fost foarte mulțumit cu ceea ce a primit deja.

Zâmbind automat, fără să priceapă, Petra ieşi din cameră.

Capitolul 4

Cincisprezece minute mai târziu, stătea lângă Neil într-un avion de mici dimensiuni. Ca la fiecare decolare, simţi o senzaţie ciudată în stomac şi încercă să respire regulat. Se uită către Neil şi căpătă încredere când văzu cât de sigur pe sine era.

- Eşti obişnuită cu zborul? o întrebă Neil, la un moment dat.

- Puţin, răspunse ea, dar numai cu avioane mari. în Anglia sunt puţini oameni care au avioane personale.

- Pentru că acolo nu există distanţe atât de mari ca aici, replică el, făcându-se că nu înţelege adevăratul sens al cuvintelor ei. Nu uita că ţara noastră este a doua din lume ca suprafaţă. Numai provincia Alberta este mai întinsă decât toată Anglia!

- Da, cred că asta ar fi o explicaţie.

- Este un adevăr geografic, zâmbi Neil. N-ai nici un motiv să te opui.

- Dar, în acelaşi timp, este un fapt care ţi-a permis să faci afaceri şi să te îmbogăţeşti.

Sprâncenele lui groase se arcuiră.

- Cred că strămoşul nostru a suferit toată viaţa din pricina dorului de ţara sa. Ce facem noi e o muncă de pionieri, Petronella, dar răsplata e destul de frumoasă pentru cei cărora nu le e frică să acţioneze.

Petra observase deja că era foarte greu să se certe cu Neil şi că răspunsurile lui erau întotdeauna foarte logice.

- Am văzut că ai două avioane personale. Le foloseşti doar ca să mergi în oraş?

- Nu, răspunse el cu aceeaşi voce tărăgănată. Le folosim adesea ca să supraveghem turmele de vite şi să căutăm vitele rătăcite. Câştigăm astfel o mulţime de timp. De obicei, mergem cu avionul şi atunci când vrem să ne vizităm vecinii, pentru

afaceri sau petreceri. Câteva sute de kilometri nu înseamnă nimic cu avionul, dar cu maşina ar dura o zi întreagă.

Era normal ca Neil să aibă o viață socială foarte activă, îşi spuse ea.

- Relaxează-te, îi ceru Neil văzând că era uşor încruntată. Mă bucur că nu mai eşti desculță.

Nu spuse nimic de faptul că sandalele erau vechi şi ponosite, iar ea speră că nu observase acest lucru.

- Ai călătorit mult? întrebă el, într-o încercare de a face conversație.

- Da, veni iute răspunsul.

Adevărul era că în ultimul an nu plecase nicăieri.

- Mă aşteptam ca o tânără care arată ca tine să fie măritată.

Privirea lui insolentă zăbovi câteva clipe asupra corpului ei.

- Cum de ai scăpat?

- Aş putea să te întreb acelaşi lucru, replică ea, tăios. Eu, una, nu vreau să mă căsătoresc.

- S-ar putea să te răzgândeşti, o tachină Neil. Nu există nici un iubit?

- Nu.

- Dacă ai fi mai mare, Petronella, aş crede că ai avut parte de o relație tare nefericită.

- De ce să crezi aşa ceva?

- Din felul în care reacționezi de câte ori mă apropii de tine. în plus, David a spus că te temi de bărbați.

Aşadar, auzise!

- Te cunosc doar de o zi!

- Nu e nevoie să-mi explici nimic. între noi nu e nevoie de aşa ceva!

- Crezi că există o explicație?

- Da, însă nu vreau să te forțez. Chiar dacă ne cunoaştem

numai de o zi, aş fi gata să aterizez imediat şi te-aş face să-mi spui toată povestea vieţii tale. Aş face asta, dacă am fi într-un elicopter. Chiar dacă nu ai fi de acord cu metodele mele, sunt sigur că ai ajunge să le apreciezi. Te consider suficient de matură pentru asemenea lucruri, Petronella! Mai ales când ai asemenea buze!

Roşie ca focul, Petra privi fix înainte, strângând puternic buzele pline, admirate de bărbatul din stânga ei. Ce neobrăzare! Evident, era obişnuit să discute aşa cu femeile şi să fie considerat irezistibil! înfăţişarea sa şi contul gras din bancă erau motive suficiente.

îşi feri în continuare privirea, prefăcându-se că admiră peisajul. Ar fi vrut să nu-i răspundă, dar nu voia să creadă că se teme de acest subiect.

- Nu-mi plac foarte tare bărbaţii, recunoscu ea. Sigur, persoanele de faţă se exclud.

- Iţi sunt recunoscător. Să înţeleg că ai avut într-adevăr o relaţie nefericită?

- Nu.

Abia atunci înţelese ce voia el să spună.

- Oricum, nu e vorba de ceea ce crezi tu.

- Oare? Femeile se pricep foarte bine să pară fragile si complet inocente. Trebuie să treacă foarte mult timp până când bărbaţii reuşesc să le înţeleagă.

- Iar voi sunteţi de admirat pentru că nu sunteţi deloc inocenţi? îl provocă ea.

Avionul prinse un curent de aer cald, iar el îl controlă cu o mână sigură, asa cum părea să facă si cu femeile.

- Ăsta e unul din paradoxurile unei relaţii - femeile îşi doresc un bărbat care să ştie să se poarte cu ele, dar urăsc din toată inima experienţa de care dă dovadă.

- Şi nu au dreptate?

- Dar dacă în felul acesta sporeşte plăcerea lor?

- Oh!

îmbujorată din nou, Petra îşi feri privirea. De ce vorbea cu ea într-un asemenea mod? Era ca şi cum făcea dragoste cu ea, sub pretextul unei conversaţii obisnuite.

- Cred că vorbim despre lucruri diferite, reuşi ea să spună în cele din urmă.

- Orice drum are suişiuri şi coborâşuri, Petronella, o tachină el. Sunt sigur că există un punct în care ne putem întâlni. Ba chiar sunt nerăbdător să se întâmple asta. Poate atunci când o să revii aici...

Brusc suspicioasă, se uită la el, dar nu-şi dădu seama dacă râdea de ea. Poate că totul era în mintea ei, deoarece se ştia vinovată. Povestea ei era cusută cu aţă albă şi ştia că putea fi descoperită în orice clipă, iar Neil nu era un bărbat naiv. Oare vorbea despre întoarcerea ei pentru că ştia că nu avea de gând să mai plece? îşi dorea să rămână şi era gata să sacrifice tot pentru asta. Iar dacă Neil era un bărbat experimentat în relaţiile cu femeile, aşa cum părea, însemna că îi va fi destul de uşor.

- Nu uita că sunt verişoara ta, râse ea uşor.

- Cu atât mai bine! răspunse Neil pe acelaşi ton.

Aterizară în Calgary, principalul oraş din provincia Alberta, locul unde se născuse faimosul rodeo.

- Am fi putut merge şi în alte oraşe, mai apropiate, dar cunosc un doctor foarte bun care lucrează aici. Am vorbit cu el aseară şi mi-a spus că ne poate primi astăzi.

Două ore mai târziu, cei doi erau pe drumul de întoarcere către casă. Viteza întregii operaţiuni o uimise peste măsură pe Petra. Spitalul unde o dusese Neil era foarte curat, foarte eficient şi, se temea ea, foarte scump. El plătise toate cheltuielile, iar Petra, foarte ruşinată, murmurase la ieşire că trebuie să se socotească.

- Mai târziu, răspunsese Neil, scurt.

Din fericire, nu era vorba de o fractură, ci numai de o luxaţie. Doctorul, un prieten de-al lui Neil din perioada studenţiei, îi spusese că se va face bine în câteva zile, dar o sfătuise să nu conducă maşina.

Neil deschise subiectul abia când se apropiară de casă.

- Cred că vei fi nevoită să-ţi prelungeşti vizita, nu-i aşa? Sau poate vrei să pleci de aici cu trenul sau cu autocarul?

îngrozită de această perspectivă, Petra îşi feri privirea. Oare vorbea serios? Sau poate ghicise că nu avea de gând să plece şi

voia s-o audă pe ea spunând asta. încă o dată - pentru a câta oară? - se întrebă care va fi reacția lui când va afla că nu va mai pleca niciodată.

- Aş prefera să stau cu tine, dacă nu te deranjează, spuse ea în cele din urmă, dând impresia că nu ştie cum să procedeze.

- Eşti bine venită, bineînțeles, răspunse el cu răceală. Dar cred că ar trebui să ştii că acum este o perioadă foarte plină la fermă şi n-o să am timp să mă ocup de tine.

- Nu e nici o problemă, spuse Petra repede.

După privirea pe care i-o aruncă Neil, înțelese că răspunsul ei fusese prea rapid.

- Vreau să spun... ştiu că ai multă treabă, dar o să vii acasă seara, nu?

- îți doreşti asta?

- Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, răspunse ea, precautā.

- Să n-ai nici o îndoială, Petronella!

Tonul lui deveni foarte serios.

- O să ajungi să mă cunoşti!

în acea seară, Petra decise să poarte singura ei rochie. Spera ca Neil s-o vadă îmbrăcată în altceva şi să creadă că avea o garderobă destul de bogată. Poate că în zilele următoare nu va avea timp să se gândească la asta, pentru că va fi prea ocupat cu treaba la fermă. îşi pieptănă părul şi-l lăsă liber, ştiind că toată lumea îi aprecia strălucirea naturală. Poate că aşa Neil nu va observa rochia gri, decolorată de prea multe spălări.

Spre uşurarea ei, Neil păru interesat doar de părul şi de ochii ei, pe care le studie cu interes. Hainele lui erau elegante, croite impecabil şi-i veneau foarte bine. Părea puternic, autoritar şi, mai ales, extrem de atrăgător.

Din remarcile lui, Petra înțelese că-şi petrecea marea parte a anului singur, dar nu credea că este genul de bărbat care se

mulțumea cu propria companie. I se părea dur şi intolerant, dar spera că sub această fațadă se ascundea o altă latură a lui, pe care o va cunoaşte cu timpul.

David, în schimb, nu împărtăşea îndoielile ei. Băiatul îşi petrecuse toată după-amiaza cu Neil şi se întorsese acasă plin de entuziasm.

- Neil e super, Petra! anunțase el, lăsând-o pe sora lui mută de uimire şi de curiozitate.

- Nu uita că s-ar putea să nu fie la fel după ce o să-i cerem să rămânem aici, reuşise ea să-i şoptească.

După cină, când David se duse la culcare, Neil începu s-o întrebe, aşa cum se temuse Petra, despre viața ei din Anglia.

- Ai o slujbă la care trebuie să te întorci, Petronella? o chestionă el.

Deşi pregătită pentru o asemenea întrebare, ea tresări.

- N-nu. Am avut una, dar am renunțat la ea înainte să vin aici.

- Să înțeleg că n-ai avut un şef înțelegător...

- Pot să găsesc foarte uşor de lucru, spuse ea, evaziv.

- Ai o specializare?

- Nu.

Răsuflă uşurată când văzu că Neil nu insistă.

- David merge la o şcoală specială? schimbă el subiectul.

- Specială?!

- Vreau să spun, cu internat.

- Nu, răspunse ea. Ştii, nu e un băiețel foarte puternic.

- Mie mi se pare că arată foarte bine.

Petra nu putu să scape de privirea lui întrebătoare.

- Acum da. însă de obicei este obosit şi...

Lacrimile îi umplură ochii şi nu mai putu continua. Neil tăcu preț de câteva clipe, iar Petra se gândi, recunoscătoare, că

n-o va mai întreba nimic. Dar se înşelase.

- Cu ce se ocupa tatăl tău?

- Era un economist foarte respectabil.

- înseamnă că a avut grijă de voi şi v-a lăsat o moştenire frumoasă.

Cum se răspundă la o asemenea întrebare fără să-i dezvăluie tot adevărul?

- Ne-am descurcat, spuse ea în cele din urmă.

- Ti-e greu din cauza lui David, nu?

- E un copil foarte cuminte. Dar îmi fac griji din pricina lui, cum e normal.

- Da, e normal, replică el. Cred că băiatului i-ar fi mai bine la o şcoală cu internat. Dacă ar începe chiar din toamnă, ai putea şi tu să-ți vezi de viața ta.

Neil se ridică să-şi toarne un pahar, iar Petra îl privi uimită. Nimeni nu ştia mai bine decât ea cât de mult îşi dorea David să meargă la internat. Băiatul îi spusese acest lucru şi tatălui lui, dar Charles Sinclair hotărâse că va putea să meargă de la doisprezece ani. Acum, acest lucru nu mai era posibil. Singura soluție era ca Neil să suporte cheltuielile. Avea de gând să-l întrebe, la un moment dat, însă era mult prea curând. Până atunci, nu putea decât să spere că David va reuşi să-i facă o impresie bună autoritarului lor văr.

în timpul după-amiezii, Neil îl luase pe David la o plimbare călare. Petra fusese nevoită să rămână acasă, pentru că mâna nu-i pemritea să strunească un cal. Deoarece Neil ştia asta, Petra bănuia că voise să fie singur că fratele ei şi să-i pună o mulțime de întrebări. Când cei doi se întorseseră, David îi spusese că Neil nu-l întrebase nimic, dar ea nu se liniştise pe deplin.

- Viața mea nu este foarte importantă, îi răspunse ea.

Neil se aşeză înapoi pe fotoliu.

- Dar ar putea să fie. Dacă nu pentru tine, atunci pentru altcineva.

Ea bănuia că se referă la David, aşa că fu foarte uimită să-l audă spunând:

- Multe femei ar plăti oricât să arate ca tine. Frumuseţea, Petronella, nu trebuie dispreţuită. E un bun de preţ pe care poţi să-l vinzi scump. într-o bună zi, ai să înţelegi!

- Dar... e îngrozitor ce spui!

Indignată, Petra sări în picioare. Era gata să continue, dar văzu privirea lui amuzată şi batjocoritoare în acelaşi timp şi se sili să-şi păstreze cumpătul.

- îmi pare rău, murmură ea. Cred că sunt prea obosită şi nu mai ştiu ce spun. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă duc în camera mea. Ştiu că ai vrut să mă tachinezi, nimic mai mult.

Neil veni lângă ea şi-i cuprinse umărul cu palma lui mare. Atitudinea lui nu semăna deloc cu aceea a unui văr.

- Cred că nici unul din noi nu poate fi sigur de asta, Petronella.

Pentru că ea nu răspunse, Neil o îndemnă să meargă spre scară şi aşteptă până când începu să urce treptele.

în următoarele zile, Petra continuă să pretindă că mâna o durea destul de tare. Adevărul era că durerile apăreau mult mai rar şi că medicamentele pe care le lua îşi făceau efectul. Nu se văita de dureri, dar, ori de câte ori Neil era în preajma ei, se prefăcea că nu poate să facă diferite lucruri, iar el îi sărea în ajutor, plin de solicitudine. Paloarea îi trecuse aproape complet şi căpătase un uşor bronz care se potrivea de minune cu părul ei blond, mătăsos.

Şi David arăta mai bine. Era odihnit şi-i plăcea să locuiască în casa lui David. îi plăcea ferma şi ţinutul în care era amplasată şi era plecat toată ziua, fie cu Neil, fie cu alţi muncitori. De câte

ori rămânea singur cu Petra, o implora să rămână permanent cu Neil.

- E foarte frumos aici, spunea el. Dacă Neil nu poate să ne țină, nu poți să-ți găsești o slujbă într-un oraş de pe aici? Nu ar fi ca atunci când lucrai în Anglia? Eu aş vrea să nu ne întoarcem la Londra.

Când David se ruga atât de tare şi o privea cu ochii lui mari, inocenți, Petrei îi venea greu să-i amintească faptul că totul de putea duce de râpă dacă Neil refuza să-i ajute.

Cu fiecare zi ce trecea, îl cunoştea din ce în ce mai bine pe vărul lor. Seara, după cină, stăteau de vorbă, iar ea tânjea după compania lui. Se simțea singură doar atunci când el avea de lucru şi se închidea în birou. Inconştient, ajunsese să creadă că Neil era bărbatul din tablou, acel Cameron pe care îl considera „al ei" şi la care ținea. Dar lucrurile stăteau aşa numai atunci când el era în toane bune. Când se schimba, şi asta se întâmpla destul de des, vorbea autoritar, cu răceală şi devenea un străin de care Petra ştia că trebuie să se ferească.

într-o seară, chiar înainte de cină, sosi un musafir. Afară bătea vântul destul de tare şi nu auziră zgomotul elicopterului, aşa că rămaseră surprinşi când uşa se deschise şi intră un bărbat tânăr. Nu era la fel de înalt ca Neil, dar era bine făcut şi avea un chip prietenos. Petra bănui că nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

- Bună, Neil, salută noul venit, traversând camera către el. Am auzit că ai un musafir şi recunosc că mouream de curiozitate. Am crezut că au venit doamna Cameron şi Janey însoțite de cineva, dar doamna Allen mi-a spus că nu-i aşa.

Petra nu-şi putu da seama dacă Neil era bucuros sau deranjat de neaşteptata apariție.

- îmi pare rău că te dezamăgesc, răspunse el, scurt. Dacă ai

fi crezut că era Janey, nu te-ai fi grăbit.

Apoi făcu prezentările. Oliver Hurd fu cucerit pe dată de Petra.

- Verişoara ta!

Scoase un fluierat admirativ.

- încă nu e sigur, preciză Neil, cu ochii la obrajii îmbujoraţi ai Petrei. Mă tem că Petronella este mult mai entuziastă decât mine. Se pare că avem un strămoş comun care a venit prin locurile astea acum vreo două sute de ani.

- Nu mai spune! comentă Oliver, fără s-o slăbească din ochi pe Petra. Am auzit de accident şi regret nespus.

- Vezi ce repede circulă veştile, Petronella?

- Da, râse ea.

Oliver şi Petra purtară o scurtă conversaţie, sub atenta supraveghere a lui Neil. Musafirul neaşteptat îşi prelungi şederea şi la cină, dar plecă imediat după aceea. Fusese, în mod clar, fermecat de Petra şi promise să revină cât mai curând.

Ea nu luă în serios cuvintele lui Oliver, dar tânărul reveni de două ori în săptămâna următoare. Era un bărbat agreabil şi aprecia compania lui, pentru că Neil era plecat în timpul zilei, dar nimic mai mult.

Neil nu-i spuse nimic despre aceste vizite, dar Petra înţelese că nu-i făceau plăcere. îi explică, pe un ton rece, că Oliver era ca şi logodit cu sora lui vitregă şi că ambele familii aprobau această relaţie. Janey, mai ales, îşi dorea din toată inima să se mărite cu Oliver. Dar Petra nu era sigură că tânărul era foarte îndrăgostit. Când Neil îl anunţase că Janey va veni acasă în câteva săptămâni, el tăcuse şi aprobase cu o mişcare a capului.

La următoarea vizită a lui Oliver, Petra se plimba la pârâu.

- Tu nu înoţi? o întrebă el, văzându-i chipul îmbujorat. Neil nu te-a dus la lac? Apa e caldă acum. Acum câteva săptămâni,

era cald şi soare, dar apa era rece ca gheața.

- Stop! zâmbi ea, ridicând o mână.

Debitul verbal al lui Oliver o impresionase din prima zi în care îl cunoscuse.

- Am fost la lac, dar n-am intrat în apă. David, în schimb, înoată în fiecare zi. Mie îmi place să stau pe mal şi să-l privesc. îi place foarte mult.

- Fratele tău se simte din ce în ce mai bine aici. S-a schimbat mult.

Oliver coborî din camionul pe care-l luase de la fermă ca să vină după ea.

- Cum ai ajuns aici, singură? o întrebă el. Nu văd nici o maşină.

- Nu.

Nu voia să se gândească la maşina ei roşie, care se prăfuia într-un colț al garajului lui Neil, şi nici la nota de plată care creştea cu fiecare zi.

- Neil m-a adus aici. S-a dus pe câmp, pentru că are ceva de rezolvat cu nişte vite, şi a promis că vine să mă ia într-o oră.

Nu-i spuse că o rugase să meargă cu el şi că refuzase, pentru că, în ultima vreme, prezența lui o tulbura din ce în ce mai tare.

- Foarte bine, spuse Oliver, aşezându-se lângă ea pe pământ. De fapt, voiam să te întreb ceva. Eu mă duc în oraş şi mă întrebam dacă nu vrei să vii cu mine. Măcar pentru magazine, dacă nu de dragul meu. Nu poți să rezişti la o raită prin magazine!

Petra îl privi, gânditoare. I se părea că invitația lui era un gest frumos, dar o întrebare o frământa - era vorba oare de mai mult? Nu avea voie să uite de Janey! Dacă s-ar duce în oraş cu el, Neil ar putea s-o acuze că-l încurajează. Simți o urmă de

regret, pentru i-ar fi plăcut să facă o plimbare mai lungă. în special cu Oliver, alături de care putea să fie mereu ea însăşi. Dar trebuia să-l refuze. în plus, nu avea haine potrivite şi nici bani.

- Poate altă dată, spuse ea.

- Hai, Petra! De ce nu vrei? Câteva ore... N-o să te răpesc, chiar dacă mi-ar plăcea s-o fac! Ti-ar prinde bine o plimbare. Ferma lui Neil e frumoasă, dar asta nu înseamnă că nu poți merge şi în altă parte.

- Mai bine nu, Oliver.

îi era greu să reziste, mai ales când rugămințile lui erau atât de stăruitoare.

- Nu mă placi!

în vocea lui se simțea tristețe.

- Nu e vorba de asta. Te plac - şi încă mult! Dar David a fost plecat toată ziua şi vreau să ajung acasă, să văd ce face. Nu pot să-i cer doamnei Allen să aibă grijă de el toată ziua.

Pentru o clipă, păru că Oliver are de gând să insiste, dar el cedă şi se ridică.

- Bine.

Dezamăgit, spuse că îi acceptă decizia şi că trebuie să plece.

- îmi pare rău, Oliver, spuse ea, ridicând privirea spre el.

Nu-şi dădea seama cât de frumoasă era, în lumina soarelui de amiază. Oliver păru incapabil să reziste şi se aplecă spre ea, o îmbrățişă şi o sărută. Nici unul dintre ei nu-l văzură pe Neil apropiindu-se.

Gestul lui o surprinse pe Petra, care nu reacționa în nici un fel.

- La revedere, iubito!

Se îndreptă spre maşină, fără să-l vadă, nici în ultima clipă, pe Neil.

Dar Petra îl văzu şi suportă cu greu privirea lui cercetătoare care insistă pe obrajii ei înflăcăraţi şi pe buzele ei pline, roşii.

- Cine era? şuieră el.

Ea era sigură că ştia.

- Oliver, şopti ea, amintindu-şi într-o fracţiune de secundă tot ce-i spusese despre el şi Janey. A venit să mă întrebe dacă nu vreau să mă duc cu el în oraş.

Sărutul lui Oliver o deranjase, dar Neil părea că este extrem de furios.

- Şi de ce nu te-ai dus?

- Nu ştiu. Adică... Am vrut să mă duc, dar hainele mele sunt... N-am adus prea multe cu mine.

- Ştiu perfect în ce stare este garderoba ta, preciza Neil. în oraş, ai fi avut ocazia să rezolvi această problemă, măcar parţial.

Petra înţelese că avea perfectă dreptate. Plecă privirea şi nu spuse nimic.

- Poate că Oliver ţi-ar fi cumpărat câte ceva, continuă el, zeflemitor. Hainele pe care le porţi acum pot să înnebunească orice bărbat normal!

- Au fost spălate de prea multe ori, încercă ea să explice aspectul tricoului strâmt şi a pantalonilor mulaţi, care scoteau în evidenţă fiecare rotunjime a corpului ei.

- Trebuie să văd dacă nu reuşesc să te conving să mergi cu mine la cumpărături.

Privirea lui de gheaţă alunecă din nou peste chipul ei.

- Mie îmi place ceea ce văd, dar vreau să fiu singurul care are acest privilegiu.

Petra ştia că nu poate să-l ia în serios. Oare spera s-o gonească insultând-o? Şi-ar fi dorit să-i tragă o palmă, dar rezistă acestui impuls. în schimb, îşi ridică mândră capul.

- Cred că Oliver a vrut să fie prietenos, nimic mai mult.

Neil oftă adânc.

- Nu vreau să mă cert cu tine, Petronella, mai ales pentru că eşti oaspete în casa mea. Nu-mi face nici o plăcere să-ți amintesc că ți-am spus să nu-l încurajezi pe Oliver.

Aşadar, văzuse ce se întâmplase!

- Nu l-am încurajat, roşi ea violent. M-a sărutat, recunosc, dar asta nu înseamnă nimic.

- Nu? Sărutul lui n-a însemnat nimic, sau, în general, pentru tine nu înseamnă nimic sărutările bărbaților?

- Nu ştiu cum să te conving!

Neil se aplecă spre ea, înalt, puternic, extrem de masculin.

- Nici măcar nu-mi place să fiu sărutată, spuse ea repede.

El râse încet.

- Nici o fată nu trebuie să spună asemenea prostii! Ce bărbat crezi că ar rezista provocării?

- Nu!

Ştia că voia să facă ce făcuse Oliver. Dar de Oliver nu-i fusese teamă! Iar de ceilalți bărbați fugise! Acum, însă, era cu totul altceva...

Sigur că Petra era mult prea speriată ca să reacționeze, Neil nu se grăbi. O sărută încet, savurând dulceața buzelor ei, explorând, cercetând, autoritar şi delicat în acelaşi timp. Petra simți că inima îi sparge pieptul, iar focul din vene îi topi ultimele frânturi de împotrivire. Frica dispăruse, nu mai existau decât buzele şi mâinile lui Neil şi o dorință puternică de a fi cât mai aproape de el.

Senzația era atât de covârşitoare, încât lacrimile îşi făcură loc printre pleoapele ei puternic strânse. Abia atunci Neil îşi dezlipi buzele de ale ei, spre disperarea, în nici un caz uşurarea Petrei.

O mai ținu câteva clipe în brațe, trecându-şi degetul peste

buzele ei umflate.

- Neil!

Şoapta ei arăta cât de mult dorea s-o dezmierde din nou, să trăiască din nou acele senzații incredibile.

- Da, sunt Neil! rosti el cu o voce de gheață. Nu uita asta! Nu trebuie să mă rogi, Petronella! Sunt gata să te sărut până când mi-ai cere să mă opresc şi nu sunt sigur că aş face asta. însă trebuie să-mi amintesc că sunt responsabil pentru tine. Tocmai de aceea ți-am dat această lecție. Cred că aveai mare nevoie de ea, copila mea!

Capitolul 5

Neil o trase pe Petra către camion, ca pe un copil care tocmai a făcut o prostie. Trânti portiera ei, apoi înconjură maşina şi se urcă la volan.

Petra se aşteptă la un comentariu răutăcios, dar cuvintele lui o luară prin surprindere:

- Trebuie să fim oameni civilizaţi, Petronella. De cele mai multe ori suntem, dar nu întotdeauna. Nu te aştepta ca oamenii de pe-aici să fie amanţi gentili. Te sfătuiesc să ai mare grijă, micuţo!

- Dar n-am de gând să fac nimic!

îşi feri privirea, încercând să nu-i arate că se simţea deja depăşită de situaţie. După ritmul nebunesc în care îi bătea inima, s-ar putea să fie iremediabil pierdută.

- Poate ar trebui să te gândeşti la asta. Oliver Hurd este un bărbat foarte impulsiv. Cred că n-ai fi scăpat aşa de uşor dacă n-ar fi fost nevoit să plece. Mai ales dacă i-ai răspuns aşa cum mi-ai răspuns mie!

Simţi o durere în suflet când înţelese, din tonul lui batjocoritor, ce părere avea despre ea.

- Măcar el nu a fost atât de dur!

Un zâmbet apăru în colţul gurii lui Neil.

- Având în vedere sângele de italian care-ţi curge prin vene, chiar crezi că un bărbat ca el te-ar satisface? A aruncat momeala, Petronella, atâta tot! îl cunosc şi ştiu cum acţionează. îi place să flirteze, ca oricărui bărbat, dar se întoarce întotdeauna la Janey.

- Bine! exclamă ea, furioasă. Câţi ani are Janey?

- Douăzeci şi cinci.

- Şi nu crezi că e destul de mare ca să aibă grijă de ea? Destul de mare ca să ştie că ar trebui să fie aici, ca să-şi apere

interesele?

- Tocmai asta e, frumoasa mea. Nu prea are ocazia să facă asta. Mama ei are o pasiune inepuizabilă pentru călătorii şi ţine tare mult ca Janey s-o însoţească. Dar nu de Janey trebuie să te temi, Petronella, ci de mama ei. Vezi tu, ea îşi doreşte foarte mult această căsătorie şi e gata să măture din drum orice fetişcană care poate fi o piedică.

Oare doamna Cameron era la fel de dură ca fiul ei vitreg? Petra refuza să creadă acest lucru. Pentru că nu voia ca Neil să creadă că este înspăimântată, ridică din umeri, cu un aer nepăsător.

- Dar sentimentele lui Oliver nu contează?

- El o să accepte căsătoria, dacă nu intervine nimeni. Janey va primi o zestre frumuşică, iar afacerile lui Oliver au nevoie de un impuls, aşa că...

- Dar nu înţeleg, se miră Petra. Dacă doamna Cameron doreşte această căsătorie, de ce o ia pe Janey în călătorii atât de lungi şi de dese?

- Părerea mea este că e egoistă. Dar ea spune că Janey e prea tânără ca să se aşeze la casa ei.

- Tu crezi la fel?

- Eu cred că o femeie ar trebui să se mărite mai devreme. Unele sunt pregătite de la o vârstă mai fragedă.

Ea ignoră privirea lui semnificativă, dar tresări când mâna lui îi aranjă o şuviţă de păr.

- Eşti extrem de atrăgătoare, Petronella, dar nu trebuie să uit că eşti oaspetele meu.

Oaspete! Petra îşi muşcă buza şi rămase tăcută până când Neil opri maşina în faţa casei. Oare trebuia să înţeleagă că profitase prea mult de bunăvoinţa lui? Dacă deja se săturase de prezenţa ei şi a lui David, cum va reacţiona când va afla că voia

să rămână permanent în casa lui? Dar acum, dintr-un motiv inexplicabil, Petra nu mai credea că era o idee foarte bună. Ce bine ar fi fost dacă ar fi existat zâna cu bagheta magică! Cu ajutorul ei, i-ar fi spus, extrem de politicoasă, „la revedere" şi ar fi plecat.

în schimb, nu spuse decât:

- Mă tem că am provocat câteva încurcături.

- Nu-ţi face griji pentru asta, replică el, jucându-se în continuare cu părul ei. Doamna Allen are destule ajutoare şi se bucură când avem musafiri. Mi-a spus că, uneori, îţi faci singură patul.

Petra se simţi vinovată şi-şi spuse că, de-acum înainte, va trebui să facă asta zilnic. Mâna ei n-o mai durea, aşa că nu avea nici o scuză.

Neil se aplecă peste ea şi-i deschise uşa.

- Fugi, Petronella, îi spuse el tinerei care părea că rămăsese fără aer. Du-te şi vezi unde e David şi pregătiţi-vă pentru cină.

***

în următoarele zile, Petra îşi continuă căutările pentru a-l descoperi pe bărbatul înalt care o salvase în ziua în care avuseseră accidentul. Află că Jake era adevăratul adjunct al lui Neil; era un bărbat foarte plăcut, educat, capabil să se ocupe de o fermă atât de mare când Neil era plecat. Jake îi confirmă că cel pe care îl căuta ea plecase de la fermă, aşa că renunţă la bănuiala că Neil o minţise.

Fără ca vărul ei să ştie ceva, Petra şi Jake deveniră prieteni destul de buni. într-una din zile, când trecuse fără un motiv clar pe la biroul lui, el îi spuse că plănuiau o petrecere pentru unul din muncitori, dar erau supăraţi că rămăseseră fără chitarist, deoarece se îmbolnăvise.

- Neil nu poate aranja să vină altcineva? Sau unul dintre

muncitori, nu crezi?

- Nu e atât de important, Petra, spuse el. Nimeni dintre muncitori nu cântă la chitară şi avem atât de mulţi angajaţi, încât Neil nu poate să ţină evidenţa tuturor zilelor de naştere. De fapt, când locuieşti atât de departe de oraş, nu aniversarea contează, ci pretextul pentru o petrecere.

- Ce trebuie să cânte chitaristul? întrebă ea, precautǎ.

- Doar câteva balade. Dar o să ne descurcăm fără, nu e grav. Numai că ne-ar fi plăcut să avem şi muzică, de vreme ce vor veni şi soţiile angajaţilor.

- Aş putea să-i ţin eu locul, se auzi ea spunând, spre propria-i uimire.

- Tu? se miră Jake.

- Am luat lecţii, explică Petra. E adevărat că sunt doar o amatoare, dar mi s-a spus că mă descurc destul de bine. E mai bine decât deloc, nu crezi?

De fapt, nu ştia dacă o să facă faţă, pentru că nu mai cântase de mult. în ultimul an, nu cântase deloc, dar păstrase chitara pentru că era un dar preţios de la tatăl ei.

Jake păru mai întâi încântat, apoi gânditor şi, după câteva clipe, uşurat.

- Neil o să fie în oraş mâine seară! spuse el, de parcă aşa s-ar fi explicat schimbările rapide de pe chipul său.

- Da, răspunse ea, înţelegând ce voia să spună.

Se priviră în ochi şi dădură uşor din cap, ca şi când ar fi încheiat un pact care nu avea nevoie de cuvinte.

- Se întoarce foarte târziu acasă, ba chiar e posibil să rămână în oraş peste noapte, spuse el. De cele mai multe ori, are întâlnire cu câte o doamnă.

Petra nu putea să explice de ce o deranjau atât de tare

cuvintele lui.

- O să vin pe la zece, după ce se culcă David.

N-ar fi vrut să se ascundă de David, se gândi ea a doua zi, când se îndrepta spre locul unde se ținea petrecerea. Dar era sigură că băiatul i-ar fi spus lui Neil şi, ca şi Jake, credea că el n-ar fi fost de acord. Neil plecase de acasă devreme, înainte de cină, şi avea aerul unui bărbat pregătit să se distreze. Petra nu-l putea condamna, pentru că ştia că avea multe responsabilități pe umerii lui. Cu siguranță, erau multe femei atrăgătoare, gata să-i asigure compania pe care şi-o dorea.

De fapt, nu se temea de dezaprobarea lui, ci de faptul că ar fi putut să-i interzică să meargă la petrecere. Dar avea încredere în Jake şi ştia că nu putea să fie nimic indecent. îşi aminti că acesta îi spusese că vor fi prezente şi soțiile angajaților. într-adevăr, acestea erau la petrecere şi o ajutară să se simtă în largul ei de la bun început. Erau atât de vesele şi de prietenoase, încât Petra îşi dădu seama cât de mult îi lipsise, în ultimul an, compania unor persoane tinere.

înainte să înceapă să cânte, sperase că va plăcea publicului improvizat, dar nu-şi imaginase că o vor primi cu atâta căldură. Purta o fustă lungă şi o bluză cu volănaşe, iar părul îi încadra chipul luminos. Părea o mică nimfă, iar vocea ei caldă şi limpede îi vrăji pe cei prezenți.

Pentru că nu mai cântase de mult, făcu o pauză după prima jumătate de oră, apoi continuă. Balade, cântece vechi şi contemporane, curgeau cu o lejeritate uimitoare. Simțea că tensiunea acumulată în ultima săptămână se risipeşte. Sau poate era urmarea faptului că ştia că Neil era în oraş, la o distanță de două, trei ore.

Din nefericire, nimic şi nimeni n-o avertizase că lucrurile nu

stăteau aşa. Nu-l observă pe Neil strecurându-se în şopronul în care se ținea petrecerea, aşa că nu văzu expresia lui mirată, transformată rapid în curiozitate.

Petra trecu la cântece western, ale căror partituri fuseseră pregătite special pentru ea, şi se bucură când toată lumea cântă cu ea. înțelese că era momentul să se oprească atunci când simți o uşoară durere în gât şi refuză cererea lor de a-şi prelungi recitalul. Deşi Jake o susținu, petrecăreții o înconjurară rapid, ca pe o comoară abia descoperită, încercând s-o rețină.

- Cred că ajunge pentru seara asta, băieți, se auzi, autoritară, vocea lui Neil. Poate c-o să mai cânte şi în altă seară.

- Neil!

Petra făcu ochii mari, înspăimântată.

- Da, Neil! îi spuse el la ureche, cu o voce joasă.

O luă de mână, iar ea avu impresia că nu este foarte supărat. Sau poate ascundea foarte bine ceea ce simțea.

- Lasă chitara, Petronella, şi spune-le „noapte bună".

Dar ei nu-l lăsară pe şef să scape atât de uşor. Ca şi Petrei, îi oferiră un pahar de băutură şi o felie de tort. Neil acceptă, dar n-o lăsă să plece de lângă el. Era foarte politicos cu toată lumea, zâmbea şi răspundea saluturilor, dar strânsoarea degetelor lui era suficient de explicită. Ipocrizia lui o indignă peste măsură pe Petra.

- Ai nimerit, pur şi simplu, în adunătura asta? o întrebă el puțin mai târziu, când plecară.

- Nu.

Nu-i era uşor să-i explice, mai ales când se simțea atât de amețită. Şi nu avea nici o legătură cu cele două pahare de lichior pe care le băuse.

- A fost sugestia lui Jake?

- Nu, el n-a avut nici o legătură. Adică, el doar mi-a spus că cel care trebuia să cânte s-a îmbolnăvit.

- Şi ai crezut că e datoria ta să-l înlocuieşti?

Sarcasmul lui o scotea din minţi!

- Nu, îşi înălţă ea bărbia. Pur şi simplu mi-am amintit că am chitara la mine şi m-am gândit că ar fi frumos să cânt pentru ei. N-am făcut nici un rău, nu-i aşa? Sunt foarte simpatici!

- Sigur că da, Petronella, dar chiar şi cei mai simpatici bărbaţi se pot schimba după ce consumă câteva pahare. Nevestele lor ştiu cum să se poarte cu ei, dar tu nu. Jake ar fi trebuit să-şi dea seama - ca şi tine, de altfel. Nu-mi dau seama cum te-ai descurcat până acum, fără cineva care să-ţi poarte de grijă.

Foarte bine, vru ea să-i răspundă. Dar, în loc de asta, îl întrebă:

- N-o să-i spui nimic lui Jake, nu-i aşa? Nu vreau să creadă că-l consideri vinovat de ceva.

- Să fii sigură că o să am o discuţie cu el!

- Te rog!

Ii privi în ochi, bătând uşor din genele lungi.

- Ce frumos! Mi se rupe inima, Petronella, dar răspunsul este în continuare „nu".

- Tu eşti şeful, cedă ea.

- Să nu te îndoieşti niciodată de asta!

Cum ar fi putut?

- Am crezut că o să rămâi în oraş, seara asta, şopti ea.

- Poate că am simţit că ceva nu este în regulă, replică Neil. Cred că este o telepatie între noi, un soi de înţelegere dincolo de cuvinte. Nu crezi?

Ea nu s-ar fi exprimat astfel.

- Eu nu m-am gândit deloc la tine, răspunse ea, poate prea repede.

Neil pufni, neîncrezător.

- Te gândeşti la mine aproape tot timpul, Petronella. Trebuie doar să aflu care este motivul exact.

- Ai o imaginaţie bogată, se opuse ea.

- Nu cred, dar dacă nu vrei să recunoşti... O să am răbdare şi o să vedem care dintre noi are dreptate.

Nu mai spuse nimic, iar Petra se rugă în gând ca el să nu afle niciodată motivul pentru care se afla în permanenţă în gândurile ei. Ştia, însă, că nu este departe ziua când va trebui să-i spună adevărul.

- Cânţi foarte frumos, Petronella, o lăudă el. Vrei să-mi cânţi şi mie într-o seară?

- Mai bine nu.

Ise părea imposibil să se concentreze în preajma lui. Nu era frumos din partea ei să refuze, dar n-avea de ales.

Neil se opri lângă gardul alb al casei, iar Petra făcu acelaşi lucru. Liniştea nopţii fu spintecată de strigătul ascuţit al unui coiot. Temătoare, se apropie de Neil, iar el îi cuprinse umerii cu braţul.

- Nu mi-e frică, dar îmi dau o senzaţie ciudată.

- Normal, răspunse el, cu un zâmbet în colţul gurii.

Privirea lui îi cercetă o clipă chipul şi se opri pe decolteul ei destul de adânc.

- Eşti foarte atrăgătoare, Petronella, după cum ţi-am mai spus. Dar te-aş sfătui ca data viitoare când vei mai cânta pentru oamenii mei să te îmbraci cu ceva care să dezvăluie mai puţin.

- Ticălosule!

De data aceasta, nu se mai putu abține. Neil era cel care o privise insistent, nu bărbații de la petrecere! Cel mai rău era că avea dreptate în privința bluzei. Ca mare parte din garderoba ei, o cumpărase pentru că fusese un chilipir şi nu se gândise deloc la model. Din nou, Neil reuşise să-i strice cheful.

- Nu mă puteam duce în blugi, nu? Şi altceva nu aveam! în afară de asta, multe femei purtau în seara asta bluze mai decoltate decât a mea.

- Da, din nou garderoba ta aflată într-o stare deplorabilă! Mâine mă duc la Toronto, anunță el pe neaşteptate. Dacă vrei să pleci acasă, ce-ar fi să veniți cu mine? V-aş putea arăta oraşul înainte să decolați.

- Nu!

Panica o făcu să ridice tonul, dar îşi reveni.

- Adică... te superi dacă am mai sta aici câteva zile? David arată mult mai bine.

- Dar tu nu, Petronella.

- Ce vrei să spui?

Ochii lui zăboviră asupra chipului ei.

- Cu fiecare zi, pari mai agitată, mai obsedată de ceva anume. Uneori cred că-mi ascunzi ceva. Am crezut că schimbarea decorului te va ajuta, dar dacă preferi să rămâi la fermă... Faci cum vrei!

Tonul lui era politicos, dar reținut. Era clar că el nu-şi dorea asta. Nici Petra, dar nu avea de ales, pentru că circumstanțele erau împotriva ei. Cum să-i spună că n-avea bani nici măcar pentru un bilet de avion până în Anglia, darămite pentru două?

Ştia că nu va putea prelungi la infinit starea aceasta, aşa că-şi promise în gând că, atunci când Neil se va întoarce de la

Toronto, îi va expune planul ei. Nu-şi punea mari speranţe în răspunsul lui, dar trebuia să încerce.

- Nu prea mă vrei aici, nu-i aşa?

El râse uşor, înconjurându-i din nou umerii cu braţul.

- îmi place să primesc oaspeţi atunci când am timp să mă ocup de ei aşa cum se cuvine. O să-i spun doamnei Allen să aibă grijă de tine cât o să fiu plecat.

Ea se aşteptă să-i interzică să mai cânte la petreceri, dar Neil n-o făcu.

- S-ar putea s-o aduc şi pe mama mea vitregă. Şi pe Janey, desigur. Janey o să vrea să-l vadă pe Oliver.

Petra înţelese foarte clar mesajul - trebuia să păstreze distanţa. Ridică privirea către el, mirându-se încă o dată de asemănarea perfectă dintre bărbatul din tablou şi acest bărbat autoritar, care o considera un străin şi care abia aştepta să scape de ea.

Un zâmbet neaşteptat îi lumină chipul dur.

- Draga mea Petronella, mă întreb cum s-ar fi descurcat strămoşii mei scoţieni cu o femeie ca tine. Din poveştile pe care le cunosc, sunt sigur că s-ar fi găsit unul care să te ducă în castelul lui şi să-şi facă poftele cu tine. Poate că i-am moştenit apucăturile!

Petra clipi des.

- Pe atunci, oamenii nu erau civilizaţi, replică ea.

- Şi ce te face să crezi că ne-am schimbat atât de mult? Bărbaţii au aceleaşi instincte devastatoare, iar femeile încă le apreciază.

- Unele femei!

- Când te privesc, Petronella, simt cum se trezesc în mine toate instinctele unui animal de pradă. Mi-ar plăcea să te duc într-un loc unde nu ne poate găsi nimeni.

Respirația ei deveni neregulată, aşa cum probabil intenționase Neil.

- Nu ți-aş permite!

- Da, cred că te-ai opune, însă nu pentru mult timp.

Era clar că încearcă s-o provoace, poate ca pedeapsă pentru că nu-i ceruse permisiunea să cânte la petrecere. Sau poate pentru că refuzase să-l însoțească la Toronto. Ştia că trebuia să-l ignore, dar, oricât de mult încerca, nu putea să ignore tensiunea stranie care apărea între ei. Pentru ea, era ca şi cum un curent electric i-ar fi trecut prin corp ori de câte ori Neil îşi fixa privirea de oțel asupra ei. Ce o enerva mai mult era că nu putea controla această reacție.

Petra decise că cel mai bine era să nu ia în seamă remarca făcută de el.

- Cred că o să intru în casă, îi zâmbi ea. Mâine dimineață o să pleci devreme?

- Aşa cred, domnişoară Sinclair, o tachină el. Cât o să fiu plecat, o să ai timp să te gândeşti la dorințele şi acțiunile tale. După cum vorbeşti cu mine, ai zice că o să pleci de la fermă chiar mâine; şi totuşi, pari hotărâtă să rămâi aici. O să mă întorc, Petronella. Să fii sigură!

- Nu ştiu ce vrei să spui! şopti ea, nesigură.

- Ba da, ştii foarte bine. Sau, dacă într-adevăr nu ştii, vrei să-ți arăt?

- Te rog! protestă ea. Cred că discuția asta nu foloseşte nimănui.

Dar el continuă.

- Ştii ce cred eu? Că sângele din sud moştenit de la mama ta îți înfierbântă trupul virginal, dar mintea ta este mult mai

rezervată, din cauza regiunii reci în care ai trăit.

- Neil Cameron! strigă ea, indignată. Sunt verişoara ta!

- Prostii! zâmbi el larg.

- Adică nu mă crezi?

- Ba da, te cred. Dar asta nu mai constituie de mult un obstacol între noi doi.

Ea făcu ochii mari. în lumina lunii care se juca în părul ei blond, Neil o prinse în braţe. Gura lui o căută pe a ei, strivind-o cu brutalitate şi tandreţe, în acelaşi timp. O lipi de el, ignorând rugămintea care se citea în ochii ei. Totuşi, ea nu era în stare să-i reziste şi răspunse, inconştient, asaltului lui.

Când îi dădu drumul, Petra rămase câteva clipe cu ochii la el, încercând să-şi recapete respiraţia. Privirea lui arogantă şi cercetătoare îi spunea că totul decurgea aşa cum voia el. Când vorbi, vocea lui era joasă, profundă şi uşor amuzată.

- Dacă te-aş mai săruta o dată, Petronella, s-ar putea să te aud spunându-mi că aştepţi cu nerăbdare întoarcerea mea.

Petra tresări puternic. Simţea că-i este teamă, dar nu ştia dacă se teme de Neil sau de propria-i reacţie.

- Eu...

Cuvintele refuzau să-i vină în minte. Un singur lucru era clar - nu putea să-şi permită să se certe cu el. Dar poate că el îi arătase modalitatea prin care putea să obţină ce-şi dorea. Pentru asta, era gata să suporte câteva sărutări uşoare. încercă să nu se mai gândească la faptul că sărutările lui nu fuseseră deloc uşoare şi se forţă să-i susţină privirea.

- Sigur că aştept cu nerăbdare întoarcerea ta, Neil.

- Sigur! repetă el. Dacă mai stai mult în casa mea, o să fiu tentat, într-o bună zi, să topesc gheaţa cu care ţi-ai înconjurat inima. Consideră că te-am averizat, Petronella!

***

David îi simțea lipsa lui Neil mai mult ca Petra. Sau poate că aşa voia ea să creadă. în numai trei săptămâni, băiatul luase în greutate şi nu mai era deloc palid.

- îmi place foarte mult aici, Petra, îi spuse el într-o dimineață, înainte să plece cu Petra pe câmp. încă nu ştiu dacă mi-ar plăcea să fiu fermier, dar sigur vreau să rămân în Canada. Neil spune că trebuie să emigrezi când eşti tânăr. Aşa, ca noi doi.

- Aşa a spus el? întrebă Petra, neîncrezătoare.

- Sigur că da! L-ai întrebat dacă putem să stăm aici? Adică, pentru totdeauna?

- Nu, încă nu.

Petrei îi era greu să vorbească despre asta, dar îşi spunea în gând că e numai o chestiune de timp.

- O să-l întreb când se întoarce de la Toronto, hotărî ea. Sigur, avea mult curaj când Neil era la sute de kilometri depărtare.

- Ti-ar plăcea să mergi la un internat aici?

- Da, răspunse el repede, cu entuziasm. Ca prințul Andrew, nu? Ar fi grozav!

Petra zâmbi.

- Nu ştiu dacă poți să mergi la aceeaşi şcoală, dar va fi una asemănătoare.

- Numai să stai şi tu aici, spuse el, brusc îngrijorat. Dacă tu pleci înapoi în Anglia, eu nu pot să rămân singur aici.

- Nu, scumpule, sigur că nu, îl linişti ea.

Băiatul nu-şi revenise pe deplin după pierderea tatălui lor şi după sărăcia lucie în care fuseseră aruncați, după tragicul eveniment.

- Dacă o să mergi la o şcoală de aici, o să rămân şi eu în Canada.

Nu ştia cum îşi va ţine această promisiune, dar era gata să spună orice ca să-l vadă pe frăţiorul ei zâmbind din nou. Trebuia să găsească o cale!

Mai târziu, în aceeaşi zi, Oliver Hurd veni într-o vizită neanunţată. într-o secundă, Petra îşi aminti tot ce-i spusese Neil.

- Neil nu e acasă, anunţă ea repede, ridicându-se de la pian.

Nu putuse rezista şi-l încercase. Neil nu-i interzisese, poate pentru că nu ştia că e familiarizată cu acest instrument.

- Ştiu, zâmbi Oliver, cu evidentă satisfacţie. M-am gândit să trec pe aici, ca să nu te simţi singură. Te rog, cântă mai departe. îmi place muzica, în ciuda aspectului meu mai dur.

Petra izbucni în râs. Se simţea mai liniştită alături de el decât de Neil, dar plecă de lângă pian.

- Neil e la Toronto.

Probabil că Oliver ştia, dar nu strica să-i reamintească.

- S-ar putea s-o aducă şi pe sora lui cu el. Am înţeles că între tine şi Janey e o relaţie specială.

Oliver îşi turnă un pahar şi se aşeză. Părea că se simte în largul lui în casa vecinului său, chiar şi atunci când acesta nu era acasă.

- Atât mama ei, cât şi Neil îi conduc viaţa, spuse Oliver în cele din urmă. Cred că nimeni nu ţine cont de sentimentele ei.

- Nu crezi că astfel de femei sunt foarte potrivite în rolul de soţie?

Petra fu uimită de îndrăzneala pe care o avusese punând o asemenea întrebare.

- Poate pentru Neil, ridică el din umeri. Mie mi-ar plăcea o femeie cu mai multă personalitate. Nu mă înţelege greşit, Petra,

se grăbi el să spună, văzând aerul ei uimit. Eu am nevoie de o femeie ca tine, care să-mi amintească în fiecare clipă ce am de făcut.

- Poftim? făcu ea ochii mari, neştiind dacă vorbele lui o deranjau sau îi făceau plăcere.

- Tu eşti o femeie îndrăzneaţă, curajoasă. Neil ar zdrobi o astfel de personalitate, pe când eu aş încuraja-o. De multă vreme îmi doresc să întâlnesc o femeie care să fie pregătită să împartă cu mine toată munca. Nu înţelegi?

Petra înţelegea, chiar foarte clar. Oliver era un bărbat destul de bogat, dar era şi foarte slab, laş. Voia o femeie care să aibă grijă de el, care să-i asigure tot confortul cu care era obişnuit.

- Poate că te înşeli în privinţa lui Janey, făcu ea o încercare. S-ar putea să semene cu fratele şi mama ei mai mult decât crezi.

Capitolul 6

- Nu, răspunse Oliver. Ea seamănă cu tatăl ei şi toată lumea ştie că a fost un bărbat slab. Neil e cu totul altceva. Era adolescent când a murit tatăl lui şi a muncit enorm ca să transforme locul ăsta într-o fermă care valorează milioane.

Nervoasă, Petra îşi feri privirea. Oare cum şi-a putut imagina că un astfel de bărbat ar fi interesat de o fată simplă, ca ea?

- Şi doamna Cameron? murmură ea.

- Mama lui Neil a murit când era doar un copil, iar cea de-a doua soție a tatălui său a apărut după câțiva ani. Nimeni nu ştie exact ce crede Neil despre ea, dar are grijă să nu-i lipsească nimic. Îi place să călătorească şi vine foarte rar la fermă.

- Dar aici e casa ei, nu?

- Draga mea! râse Oliver. Îți dai seama că-mi pui o mulțime de întrebări la care Neil, pe bună dreptate, nu ți-ar răspunde? Ar fi mai bine să-l întrebi chiar pe el. Aşa ai fi sigură că răspunsurile primite sunt corecte. Doar nu ți-e frică de el!

- Ce te face să crezi asta?

- Ştiu cum se poartă, ridică Oliver din umeri. Sunt momente când mi-ar plăcea să fiu ca el. Ştie exact ce vrea şi nu-i e frică să spună ce gândeşte.

Petra ar fi folosit alte cuvinte ca să-l descrie.

- Arogant, vrei să spui!

- Da, uneori.

Oliver o privi, plăcut surprins.

- Nu-mi spune că, în sfârşit, am întâlnit o femeie care nu-l ridică în slăvi!

Ea preferă să nu-i răspundă.

- S-a purtat foarte frumos cu David şi cu mine.

- Cine nu s-ar purta frumos cu tine, Petra? întrebă el,

zâmbind. Ce zici, ai de gând să mă inviți la masă sau plec acasă flămând?

Ea simțea că nu se cuvine să facă această invitație şi-i spuse acest lucru. Dar se oferi s-o întrebe pe doamna Allen dacă poate pregăti masa pentru trei persoane. În absența lui Neil, i se părea normal s-o ca doamna Allen să supravegheze tot ce se întâmpla în casă. Nu ştia ce părere are bătrâna doamnă despre venirea lui Oliver, dar nu spuse decât că era bine pentru Petra să aibă companie.

Şi avu companie şi în următoarele zile. Oliver veni cu regularitate la fermă, ca şi când considera de datoria lui ca Petra să se simtă bine în perioada cât Neil era plecat. Făcură plimbări lungi, înotară în lac, ba chiar organizară un picnic, cu ajutorul doamnei Allen. Petra încercă să alunge senzația pe care o avea, cum că doamna Allen făcea tot posibilul ca Petra şi Oliver să petreacă mai mult timp împreună.

Într-o seară, însă, bănuiala ei se transformă în certitudine. Oliver se duse în bucătărie să aducă ceştile de cafea, iar ea îl urmă după câteva clipe. În cadrul uşii, o auzi pe doamna Allen:

- Micuța noastră domnişoară din Anglia te place foarte mult.

- Sunt sigur că ți se pare, doamnă Allen, râse Oliver.

Petra plecă fără să spună nimic şi fără să-şi facă simțită prezența. Oliver îşi prelungi şederea mai mult ca de obicei şi, înainte să plece, încercă s-o sărute. Ea se chinui din răsputeri să-l facă să înțeleagă că nu-i împărtăşeşte sentimentele.

- Nu uita că ai o relație specială cu Janey, încercă ea să-l convingă.

Pentru că Oliver era foarte hotărât, Petra fu nevoită să se lupte cu el şi căpătă o vânătaie urâtă pe braț.

- Lui Neil nu i-ar plăcea ca Janey să sufere.

- Neil! Întotdeauna Neil! Îi pomeneşti numele de zece ori pe zi! Ti-e teamă de el, Petra?

- Nu, sigur că nu, se grăbi ea să răspundă. Dar nu uit că sunt oaspete în casa lui.

- Eu şi Janey nu ne-am luat nici un angajament, spuse el. Aşa că părerea lui Neil nu are mare importanţă!

Petra observă că, totuşi, ţinea seama de opinia lui. În cele din urmă, Oliver plecă, nu înainte de a-i spune că aşteaptă cu nerăbdare următoarea lor întâlnire.

În ziua următoare, Oliver apăru şi-şi ceru scuze pentru purtarea lui. Petra le acceptă, o dată cu invitaţia lui de a merge să înoate împreună. Se duse în bucătărie şi făcu repede câteva sandvişuri, apoi se pregăti de plecare. În ultima clipă, David se hotărî să meargă cu Jake, aşa că Petra se văzu în situaţia neplăcută de a merge singură cu Oliver. Ştia că asta l-ar supăra pe Neil, dar poate că nu va afla...

Încercă să reziste căldurii, dar în cele din urmă se ascunse după un tufiş şi-şi puse costumul de baie, care i se părea acum prea sumar şi îndrăzneţ. Fără să se uite în direcţia lui Oliver, plonjă în apă. Se bucură de apa rece şi înotă până la insula aflată la câţiva zeci de metri de ţărm.

Regretă decizia luată când îl văzu pe Oliver venind după ea. În ora petrecută pe malul lacului, pe iarbă, îi acordase puţină atenţie, dar părea să considere venirea pe insulă o invitaţie.

- Vino lângă mine, îi ceru el, văzând că Petra lăsase o distanţă considerabilă între ei.

- Nu, se opuse ea. Poartă-te frumos, Oliver!

Din păcate, el nu renunţa aşa uşor. Îi înconjură talia cu braţul şi o trase spre el.

- Petra, dacă ai şti cum mă simt lângă tine! Vreau să mă căsătoresc cu tine. N-am întâlnit pe nimeni care să-ţi semene şi nici nu cred că o să întâlnesc!

Uluită, Petra făcu ochii mari.

- Nu se poate!

Nu-i venea să creadă că lucrurile evoluaseră atât de mult şi scăpaseră, practic, de sub control. Nu-l iubea pe Oliver şi nici măcar nu-i plăceau atingerile lui. Avea chiar şi o vânătaie care putea dovedi asta! Oare ce-o să spună Neil? Şi Janey?

- Nu trebuie să fii atât de surprinsă, draga mea, îl auzi ea spunând. Doar ne-am înţeles atât de bine în ultimul timp, nu crezi? O să am grijă de tine, Petra! Nu sunt un bărbat grozav, ştiu asta, dar am bani. Pot să te întreţin, dacă asta vrei să auzi. Bănuiesc că aşa se procedează în Anglia.

- Nu suntem mercenari, zâmbi ea involuntar. Îmi pare rău, Oliver, dar nu mă pot căsători cu tine.

- De ce nu? întrebă el repede.

- N-ar merge, replică ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Se părea că refuzul ei îl deconcertă, pentru că-i dădu drumul. Petra se gândi să sară în apă şi să ajungă cât putea de repede lângă maşină, pentru că îmbrăcată cum se cuvenea nu s-ar mai simţit atât de vulnerabilă. Poate că atunci Oliver ar fi dispus s-o asculte şi l-ar putea convinge că sentimentele lui faţă de ea nu erau adevărate, profunde.

Dar el înţelese ce voia să facă şi o împiedică.

- Toate fetele au nevoie să fie convinse, murmură el, strângând-o cu un braţ de fier. După ce te voi săruta, sunt sigur că ai să mă rogi să nu mă opresc.

Oricât de mult încercă, Petra nu reuşi să scape de buzele lui

fierbinți. Brațele lui, chiar dacă nu la fel de puternice ca ale lui Neil, o ținură strâns pentru ca, brusc, s-o elibereze. Oliver se ridică în picioare, înjurând printre dinți.

Petra se uită în direcția în care privea şi el şi, spre surprinderea ei, îl văzu pe mal pe Neil.

- Cine e? întrebă ea prosteşte, rugându-se să nu fie adevărat.

- Neil! veni răspunsul îngrozit al lui Oliver.

- Neil!

- Ar fi mai bine să mergem la el, să vedem ce vrea.

Îi aruncă o privire scurtă.

- Nu uita că voi fi aici, dacă te răzgândeşti.

- Îmi pare rău, Oliver.

Acestea fură ultimele ei cuvinte înainte să apară în fața lui Neil, în costum de baie, cu apa şiroindu-i din păr.

- Deci aşa îți petreci tu timpul cât sunt plecat!

Privirea lui de gheață se plimbă pe trupul ei, examinând fără milă fiecare centimetru de piele expusă vederii. În seara după petrecere o tachinase, dar acum era dur, dezaprobator.

- E interesant modul cum reacționezi în prezența lui Oliver, dar te-aş sfătui să te îmbraci cât mai repede. N-o să te iau înapoi la fermă pe jumătate goală!

Ajunsese la mal cu două sau trei minute înaintea lui Oliver, timp suficient pentru ca Neil s-o nimicească doar cu câteva cuvinte.

- Bună ziua, Oliver! tună el. Janey te aşteaptă acasă. Pentru o clipă, el păru îngrozit, exact aşa cum intenționase Neil. Apoi ridică din umeri şi zâmbi larg, încercând să pară în largul lui.

- Nu mă aşteptam să te întorci atât de curând, Neil. Mă bucur că am s-o văd pe Janey.

- Să fii sigur de asta!

Apoi i se adresă Petrei:

- Poţi să vii cu cealaltă maşină. După ce pui ceva pe tine! Oliver nu avea aerul unui bărbat care merge s-o întâlnească pe femeia iubită. Mai degrabă, părea că se desparte de ea.

- O aştept pe Petra, murmură el. La urma urmei, eu am adus-o aici.

- Da, aşa se pare, remarcă sarcastic Neil. Dar cred că-i datorezi lui Janey să te întorci cât mai repede.

- S-ar putea să ai dreptate, admise Oliver, dar nu plec fără Petra.

- Atunci, grăbeşte-te! strigă Neil la tânăra care-i privea cu ochii mari. Ai exact două minute!

Pentru că nimeni, niciodată, nu-i vorbise în felul acesta, Petra simţi o dorinţă puternică de a-i trage o palmă.

- Pot să vin şi singură.

Făcu un efort să-şi păstreze cumpătul şi se întoarse către Oliver.

- De fapt, aş prefera să vin singură.

- Domnişoară Sinclair!

Ameninţarea din vocea lui Neil era foarte clară.

Doamne, te rog! spuse ea în gând. Să nu creadă că s-a întâmplat ceva între mine şi Oliver pe insulă! Fă să nu mă urască!

Se schimbă repede. Pentru că-şi uitase prosopul în camion şi nu îndrăznise să se ducă după el, îşi puse hainele pe trupul ud şi nu se simţea deloc bine. Alergă spre cei doi bărbaţi ţinând în mână costumul ud şi tremură sub privirea tăioasă a lui Neil.

El se aşeză pe scaunul şoferului, cu Oliver alături, şi-i făcu semn Petrei să se aşeze în spate.

- Dacă ți-e foame, poți să mănânci din sandvişurile pe care le-ai adus. Ai crezut că o să hrăneşti o armată?

După tonul lui, Petra avu impresia că o ceartă pentru că avusese îndrăzneala să se servească din mâncarea altuia. Vru să-i explice că trebuia să vină şi David şi că doamna Allen insistase să ia mai multă mâncare, dar, în ultima clipă, renunță. De ce să se dezvinovățească, dacă el oricum era hotărât s-o condamne?

Ea păstră tăcerea, sperând că astfel Neil se va calma, dar n-a fost aşa.

- Nu mă deranjează să-ți petreci vacanța aici, dar nu-mi cere ca unul din oamenii mei să aibă grijă de fratele tău în timp ce tu pleci să te distrezi!

- Eu...

Virajul brusc o aruncă într-o parte, făcând-o să se lovească la umăr.

- Eu... am crezut că este cu Jake.

- Şi Jake nu lucrează pentru mine? Nu este şeful echipei mele?

Neil nu-şi ceru scuze pentru faptul că Petra se lovise. Ba mai mult, era ca şi când îi făcea plăcere s-o rănească.

- Da, dar...

Petra îşi dădu seama că nu ştia ce să răspundă. David îi spusese că Jake îl invitase să-l însoțească, iar ea nu verificase varianta băiatului. Îl văzuse cu Jake şi alți bărbați călare, dar ştia că Neil avea dreptate.

- Îmi pare rău, spuse ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Nimic nu mergea aşa cum îşi dorise! Oliver stricase totul, iar acum trebuia să facă față şi lui Janey şi doamnei Cameron. Nu ştia ce să facă.

Surprinzător, cel care îi veni ajutor fu Oliver.

- Nu fi atât de dur cu Petra, îi spuse el lui Neil. Eu am convins-o să vină. Trebuia să vină şi David, dar în ultima clipă a apărut Jake, cu povestea lui despre caii sălbatici. Ce băiat putea să reziste? Eu i-am spus lui Jake să-l ia pe David. În felul acesta, Petra avea ocazia să fie puţin singură, să se relaxeze.

- Am văzut!

Petra nu spuse nimic. Ştia că avea să discute mai târziu cu Neil şi gândul acesta o tulbura foarte tare. Îi întâlni privirea întunecată, misterioasă, în oglinda retrovizoare şi se înfioră.

Când ajunseră la fermă, Neil o zori pe Petra în casă, iar Oliver îi urmă. Petra reuşise să-i usuce părul, dar nu şi-l pieptănase şi-i era ruşine de înfăţişarea ei.

- Mă duc sus, şopti ea, privindu-şi hainele mototolite.

Nu voia să vadă pe nimeni înainte să aibă ocazia să se schimbe.

- Nu!

Neil o prinse de mână, împiedicând-o să se îndrepte spre scări.

- Tu vii cu mine!

Ochii ei mari îl implorau să se răzgândească. Fără s-o ia în seamă, Neil o trase în salon, ţinând-o aproape de el, de parcă ar fi vrut să demonstreze tuturor că ei doi erau împreună şi ea n-avea nici o legătură cu Oliver. Petra nu avu putere să se împotrivească.

Mama vitregă a lui Neil nu era atât de înspăimântătoare, aşa cum se aşteptase Petra. Şi Janey o luă prin surprindere. Era o tânără micuţă, fără să aibă supleţea Petrei, dar părea foarte plăcută şi atrăgătoare. Când îl văzu pe Oliver, privirea ei se umplu de dragoste; era clar pentru toată lumea că era

îndrăgostită şi ar fi suferit foarte tare dacă cineva i-ar fi stricat planurile.

Nici nu intraseră bine în cameră, că Janey şi sări în brațele lui Oliver şi-l acoperi cu sărutări. El îi răspunse, dar reuşi să-i arunce Petrei o privire prin care parcă îşi cerea iertare.

Profitând de acest moment, Neil i-o prezentă pe Petra mamei sale vitrege. Chiar dacă nu era aranjată, frumusețea Petrei era evidentă şi o impresionă pe doamna Cameron.

- Neil mi-a vorbit despre tine, draga mea. Povestea ta mi se pare extrem de interesantă.

Petra zâmbi şi întinse mâna, dar trecură câteva clipe până când doamna Cameron să i-o strângă. Faptul că venise împreună cu Oliver era prea evident, iar Petra îşi aminti că Neil îi spusese cât de mult îşi dorea doamna Cameron ca fiica sa să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea.

Doamna Cameron părea o femeie inteligentă, care se îngrijea de înfățişarea sa, astfel că era greu de estimat vârsta. Janey, în schimb, era blândă şi foarte veselă, dar Petra bănuia că era mult mai hotărâtă decât credea Oliver. „Apele liniştite sunt adânci", după cum obişnuia să spună bătrânul grădinar de la Redwell.

Deşi atitudinea lui Janey era mult mai deschisă decât a mamei sale, tânăra privi cu nedumerire faptul că Oliver era mereu în preajma Petrei. Aceasta, conştientă de privirile pe care le atrăgea, era stânjenită de atenția lui continuă. Ceru permisiunea să se schimbe pentru cină şi, cum cele două doamne erau deja îmbrăcate, doamna Cameron îi permise să se retragă.

Petra îşi aminti cu regret de serile în care cina doar cu Neil

şi David. După ce frăţiorul ei se ducea la culcare, ea rămânea să discute cu Neil. Chiar dacă uneori discuţiile erau tensionate, măcar nu simţea privirea critică a doamnei Cameron aţintită în permanenţă asupra ei.

Tot timpul cât se schimbă, se gândi la incidentul de pe insulă. Compania lui Oliver era plăcută când mai erau şi alte persoane în preajmă, dar atunci când rămânea doar cu el se trezeau în ea toate aversiunile faţă de bărbaţi. Faptul că o ceruse de nevastă dovedea că avea intenţii onorabile, dar ea nu avea de gând să ia în serios propunerea lui. Nu-l iubea şi, în plus, Oliver îi aparţinea lui Janey.

Şi mai era şi Neil Cameron... Nu putea spune de ce, dar atunci când îl văzuse, pentru o fracţiune de secundă, inima îi tresăltase de bucurie. Nu putea spune de ce tânjea să fie din nou în braţele sale şi să-i atingă din nou buzele ce păreau atât de reci. Dar nu erau aşa!

Petra şi David coborâră la masă când soarele începuse să se ascundă după munţii maiestuoşi, pictând în nuanţe de roşu pajiştile. David nu acorda importanţă apusului şi vorbea, foarte încântat, despre plimbarea pe care o făcuse cu Jake.

Janey se împrieteni imediat cu David şi chiar şi doamna Cameron îl privea cu indulgenţă pe băiat. Hainele celor două femei o făcură pe Petra să-şi dea seama că cele două ţinute pe care le purta, seară de seară de când venise la fermă erau de mult depăşite. Materialul se subţiase, culorile se estompaseră, iar privirile pe care le atrăgea erau doar de compătimire, nu de admiraţie.

Neil Cameron se aşeză în capul mesei, iar Petra se surprinse privindu-l, mai des decât ar fi vrut. Spre deosebire de Oliver, care purta în continuare blugi, Neil se schimbase şi purta

cămaşă şi cravată. Chiar şi fără sacou, reuşea să fie elegant şi atrăgător, capabil să sucească minţile femeilor.

Petra era sigură că doamna Cameron ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar Neil îi făcu semn, discret, să se abţină. Petra nu ştia dacă făcuse acest lucru ca s-o salveze pe ea de o situaţie neplăcută sau pentru că nu dorea ca atenţia lui Oliver să revină, din nou, asupra ei.

După ce David se retrase în camera lui, se duseră în salon pentru cafea. Spre nemulţumirea Petrei, Oliver plecă de lângă Janey şi se aşeză lângă ea. Ca şi când asta n-ar fi fost destul, Oliver îi zâmbea în permanenţă şi chiar o mângâie de două ori pe braţ. Petra încercă să se scuze şi să se retragă în dormitorul ei, dar era doar ora nouă şi nu-i venea în minte nici o scuză potrivită.

În cele din urmă, Janey deveni suspicioasă. Se ridică din fotoliu şi se duse către fereastră, de unde putea să-i vadă mai bine pe cei doi care stăteau pe canapea.

Ca şi când ar fi simţit situaţia tensionată, Neil spuse:

- Poate ai uitat, Oliver, dar camioneta ta este încă la lac. Nu le-am spus oamenilor mei s-o aducă şi cred că ar fi mai simplu să mergem chiar noi.

- Da. Bine că ţi-ai amintit, spuse el, tărăgănat. S-ar putea să am nevoie de ea mai târziu.

- Mergem şi noi cu voi! spuse repede Janey. Adică Petra şi cu mine. Petra o să stea de vorbă cu tine, în timp ce eu şi Oliver o să ne ţinem de mâini în spate, chicoti ea.

Petra tresări puternic atunci când începu discuţia despre lac. Nu voia să meargă acolo - cel puţin, nu atât de curând.

- Cred că mai bine rămân cu mama ta, Janey, răspunse ea. Sau poate că o să mă duc la culcare. S-a făcut ora zece şi mă simt

destul de obosită.

Doamna Cameron aprobă din priviri ideea ei. Dar interveni Neil:

- Nu se poate să fii obosită, la vârsta ta. Şi nu faci nici un efort! Noaptea e atât de frumoasă, încât nu accept nici o scuză. Doar nu vrei să fiu singur în timp ce porumbeii ăştia nu vor avea ochi decât unul pentru altul!

Petra îşi feri privirea, pentru ca el să nu-i vadă disperarea. De ce trebuia ca el să strice totul?

- Dar sunt numai câțiva kilometri, protestă ea.

- Un motiv în plus ca să vii, punctă Neil.

Zâmbind malițios, o trase de pe canapea.

- Nu vreau să fiu stânjenit din pricina lor, zise Neil indicându-i pe Janey şi pe Oliver, care veneau în urma lor.

Petra pufni neîncrezătoare. Neil, stânjenit?

- Nu vreau să mă întorc la lac, zise ea încet, astfel încât s-o audă numai Neil.

- Uneori e bine să te întorci cât mai repede la... locul crimei. În felul acesta, poți să nu repeți aceeaşi greşeală. Trebuie să-ți intre în cap, scumpă Petronella, că Oliver nu e pentru tine!

Ea strânse pumnii, furioasă, dar nu spuse nimic..

- Cum să fac să-ți scot prostiile astea romanțioase din cap? Se vede că Oliver ți-a făcut o impresie puternică într-un timp foarte scurt.

Cu un efort de voință, Petra nu-i răspunse. Cum putea să-i explice că nu putea să discute despre un alt bărbat când se afla atât de aproape de el? Era mult prea conştientă de prezența lui, de mişcările pe care le făcea, de ochii lui cercetători ațintiți asupra ei. Când îi înconjură umerii, Petra nu îndrăzni să se depărteze. Oare asta însemna că-i părea rău pentru purtarea de

mai devreme? Fără s-o intereseze răspunsul, se lipi de el. Era mult mai bine decât să se lupte cu el, mai ales că, atunci când era prietenos, era un bărbat foarte plăcut.

Petra crezuse că se vor întoarce repede, însă Janey propuse o plimbare la lumina lunii, iar Neil spuse că era o idee bună. Petra, cu obrajii în flăcări şi furioasă pentru că, încă o dată, căzuse în capcana lui, vru să se opună, dar el n-o luă în seamă.

- Aerul curat îți va face bine, Petronella. În timp ce ei doi se vor plimba pe malul apei, eu am să-ți arăt o imagine a fermei pe care n-o vei uita niciodată. Chiar mă simt dator, de vreme ce eşti oaspetele meu.

Obosită de tot ce se petrecuse peste zi, Petra nu mai găsi puterea să se opună. Chiar dacă instinctul o avertiza să nu accepte, îşi spuse că nu avea ce să se întâmple. Oliver fu singurul care se împotrivi, dar asta nu făcu decât să sporească hotărârea lui Neil.

- La revedere, îi salută el, luând-o de mână pe Petra.

O ajută să traverseze nişte buşteni, pentru că se împiedica mereu în fusta prea lungă.

- Buştenii aceştia sunt aruncați pur şi simplu pe mal în timpul furtunilor care apar aici iarna. Uneori ninge luni în şir. Vai de bărbatul care nu are o nevastă lângă el!

Cu obrajii în flăcări, Petra înțelese că o tachina.

- Nu cred că asta e o problemă pentru un bărbat ca tine, replică ea.

- Drumurile sunt blocate săptămâni la rând. Dar poate fi plăcut, cu o companie potrivită!

Ea tremură uşor, încercând să-şi păstreze tonul calm.

- Şi cum reuşiți să plecați de la fermă?

- Cu elicopterul.

- Prin urmare, nu sunteți complet izolați.

- Nu, aprobă el. Dar avem atâta treabă, încât nu avem timp să plecăm nicăieri. Te interesează, Petronella?

Inima ei începu să bată mai tare.

- Sigur că mă interesează.

Văzu zâmbetul lui zeflemitor şi merse mai repede, încercând să se depărteze puțin de bărbatul care o tulbura atât de tare.

- De ce n-am mers cu ceilalți? întrebă ea, brusc.

- Tot te mai gândeşti la ce nu poți avea? replică Neil, tăios.

- Ce vrei să spui?

- Oliver!

- Pentru Dumnezeu! izbucni ea. Poate că el crede că este îndrăgostit de mine, dar eu...

- Chiar crezi că se poate una ca asta? pufni el. În mai puțin de o săptămână?

- S-au văzut cazuri în care a fost nevoie de şi mai puțin. Chiar la prima vedere!

- Lăsând la o parte dorința imprevizibilă, ce te faci să crezi că eşti în măsură să faci asemenea comentarii?

Petra nu-i putea spune că ea însăşi fusese îndrăgostită de un portret, pentru ca apoi să fie dezamăgită de realitate.

Aşa că grăbi pasul şi urcă în continuare. Ajunse în vârful dealului înaintea lui şi admiră câteva clipe măreția munților în lumina lunii, ascultând cântecul vântului printre copacii.

Capitolul 1

- Ce părere ai?

Neil veni lângă ea şi-i înconjură talia cu braţul, într-un gest ce se voia protector. Petra îngheţă. Poate că voia să compenseze duritatea vorbelor de mai devreme, dar nu ştia cum să facă faţă senzaţiilor pe care le trăia când el era atât de aproape. Ştia că greşise când acceptase să vină cu el, dar Neil putea fi foarte convingător.

- E foarte frumos, încercă ea să-i răspundă. Parcă e din altă lume... Vreau să spun...

Nu putea găsi cuvinte potrivite pentru a descrie priveliştea care i se desfăşura înaintea ochilor.

- Am impresia că seamănă cu Scoţia, la o scară mai mare. Nu ştiu cum să mă exprim şi nu vreau să par superficială.

- Ştiu exact ce vrei să spui, îi şopti el la ureche. Şi cei mai mari scriitori au rămas muţi în faţa unui asemenea peisaj. Nu cred că există cuvinte care să exprime exact ce simţim când privim aşa ceva.

- Deci n-o să spui că n-am încercat, nu? spuse ea pe un ton vesel, încercând să destindă atmosfera.

- În privinţa asta, nu, răspunse el, serios. Încă n-am reuşit să-mi dau seama ce urmăreşti, dar, pentru moment, nici nu mai încerc.

Cuvintele lui o făcură pe Petra să înţeleagă că, deşi putea să nu vorbească despre bănuielile lui, Neil nu va uita niciodată de ele.

Din ce în ce mai neliniştită, încercă să se îndepărteze.

- Cred că ar trebui să coborâm. Oliver...

Voia să adauge „şi Janey", dar Neil nu-i dădu ocazia. O răsuci către el şi o săgetă cu privirea.

- Nu renunţi, nu-i aşa? Mă văd nevoit să alung ideea asta

nesăbuită din căpşorul tău fermecător.

- Nu! strigă ea.

Dar vocea ei fragilă nu putea pune rezistenţă în faţa mâinilor lui puternice care o trăgeau mai aproape.

- N-are rost să strigi aici, Petronella, zâmbi el ironic. Nu te aude nimeni!

Îi trecu mâinile prin părul blond care strălucea în lumina lunii, apoi urmări cu un deget conturul feţei ei, ridicându-i uşor bărbia. Mâna care îi strânsese talia îi mângâia acum sânii plini, iar buzele lui le cuprinseră pe ale ei, fierbinţi şi umede.

Petra se simţi învinsă. Nu mai putea scăpa şi nici nu era sigură că mai voia asta. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, iar atingerea lui o ardea. Fără să-şi dea seama ce face, îi înconjură gâtul cu braţele şi se lipi de el. Neil îi dezmierd' gâtul alb, lung.

- Ce mai spui acum de Oliver? şopti el.

Dar ea nu voia să se mai gândească la celălalt bărbat. Ca şi când ar fi ştiut că exista posibilitatea să nu-l mai vadă niciodată pe Neil, dorea ca sărutările lui să nu se mai termine.

Cu o îndrăzneală de care nu se crezuse capabilă, Petra îi zâmbi:

- Nu mă laşi să mă mai gândesc la el.

El înţelese invitaţia şi o sărută din nou.

- Poate că nu vrei să te mai gândeşti la el, Petronella. Nu mi se pare deloc că eşti îndrăgostită de el.

Deci făcea toate astea ca să afle cum stăteau lucrurile! Gândul acesta ar fi trebuit s-o înfurie peste măsură, dar Petra era în continuare calmă.

- Tine-mă lângă tine, îl rugă ea.

De fapt, voia mai mult, dar nu ştia cum să i-o spună. Mâna lui coborî pe coapsa ei.

- Am parcurs un lung drum în ultimele minute, spuse el, pe

un ton cald.

Petra ştia că nu se referea la faptul că urcaseră dealul împreună.

- Vrei să nu mă opresc aici?

Cuvintele lui, sau poate vântul care-i umbla prin păr, o treziră. Cum ajunsese într-o asemenea situaţie? se întrebă ea în gând.

- Neil, cred că ar fi mai bine să-mi dai drumul.

- Să fiu al naibii dacă am s-o fac, răspunse el iute. Îmi place să te simt în braţele mele şi nu încerca să mă convingi că nu simţi acelaşi lucru!

- Nu. Dar asta nu...

- Nu mai vorbi!

Un sărut fierbinte o împiedică să continue, iar Petra nu se mai opuse, răspunzând mângâierilor şi atingerilor care-i făceau corpul să freamăte.

Îi dădu drumul brusc, apoi răspunse întrebării nerostite din privirea ei:

- Mi-ar plăcea, dar ar apărea prea multe complicaţii. Eşti ca vinul bun, Petronella! Îmbeţi bărbaţii fără ca ei să-şi dea seama. Poate că de vină este sângele tău italian... Trebuie să recunosc că, în ce te priveşte, nu ştiu unde să mă opresc.

Petra îşi feri privirea, nedumerită şi ruşinată în acelaşi timp. Oare Neil avea dreptate? Nu fusese conştientă de firea ei pasională, dar el era primul bărbat care o sărutase şi o ţinuse în braţe într-un asemenea mod. Încercaseră şi alţii, dar ea nu le permisese. Orgoliul lui ar fi fost satisfăcut dacă ar fi aflat că, în urmă cu doar câteva clipe, ar fi fost dispusă să-i dea ceea ce apărase cu sfinţenie în ultimul an.

Fără nici un cuvânt, se îndepărtă de el şi începu să coboare dealul.

***

În următoarele zile, Oliver deveni o prezenţă constantă în casa familiei Cameron şi nimănui nu i se părea ciudat lucrul acesta. Doamna Cameron spunea chiar că e normal să vrea să fie alături de Janey, după atâta timp în care fuseseră despărţiţi. Janey era foarte mulţumită şi se supără când Petra spuse că majoritatea bărbaţilor nu-şi neglijează atât de mult munca.

- Tatăl lui nu se supără că vine la mine! replică ea. Preferă să-şi conducă singur afacerea şi-i place că fiul lui îi permite acest lucru.

- Nu crezi că, la vârsta lui, Oliver ar trebui să aibă mai multă autoritate? Mai multe responsabilităţi?

Fu uimită să audă răspunsul lui Janey:

- Lucrurile se vor schimba când o să ne căsătorim. Oliver are nevoie de o femeie ca mine, care să-l îndrume.

- Nu cred că ai dreptate, spuse Petra fără să se gândească. Dacă aş fi în locul tău...

- Dar nu eşti, nu-i aşa? replică dur Janey. El mă iubeşte pe mine şi ai face bine să nu uiţi asta!

Ieşi din cameră ca o furtună, înainte ca Petra să-i explice ce voise să spună. Aşadar, Janey era la fel de dură ca fratele său! îşi spuse Petra. În cazul acesta, singurul prieten era Oliver. Dar se gândea la el ca la un simplu amic, chiar dacă îşi amintea uneori că o ceruse în căsătorie.

Janey n-o scăpa nici o clipă din ochi, mai ales atunci când Oliver era în casa lor, aşa că încercă să-l evite cât putea de mult pe bărbatul care era părea să fie mărul discordiei. Petra avea impresia că merge pe sârmă, iar doamna Cameron aştepta cu nerăbdare să facă o greşeală. Soluţia ar fi fost ca cele două să plece din nou în călătorie, dar se părea că nici nu se punea problema.

Din seara în care fusese împreună pe deal, Neil se purta

extrem de rece cu Petra, făcând-o să se întrebe dacă era vorba de acelaşi bărbat care o sărutase cu atâta pasiune. Era convinsă că Janey se dusese la el şi-i spusese bănuielile ei, care nu făceau decât să le confirme pe ale lui. Acum, privirea lui era în permanenţă dură, iar ei îi venea foarte greu s-o suporte.

Situaţia aceasta se schimbă într-o seară. David se dusese la culcare, iar doamna Cameron se retrăsese în camera sa, plângându-se de o durere de cap. Doamna Allen se grăbise să-i ducă o ceaşcă de ceai şi o aspirină, lăsându-i pe cei patru singuri în salon.

- Cântă-ne ceva, o rugă Oliver pe Petra.

Ea nu voia să-i facă pe plac, dar privirea lui Neil o îndemnă să-l asculte. Mai cântase pentru Oliver, dar niciodată pentru Neil, aşa că nu se simţea în largul ei. În plus, trebuia să facă faţă antipatiei făţise pe care o afişa Janey. Fără să fie profesionistă, cânta destul de bine, dar acum făcu, destul de uşor, câteva greşeli copilăreşti pe care Neil le observă.

Se ridică de la pian tulburată, vulnerabilă, extrem de confuză. Nu înţelegea cum să-l facă pe Neil să fie din nou apropiat de ea, pentru că nu ştia unde greşise. Fără să-şi dea seama, căută sprijin la Oliver, care-i răspunse imediat cu un zâmbet plin de căldură. Janey observă schimbul de priviri şi era gata să izbucnească în lacrimi.

Într-o clipă, Neil fu lângă Petra, cu braţul în jurul taliei ei.

- Dacă recitalul s-a terminat, Petronella şi cu mine o să vă lăsăm singuri. Avem ceva de discutat şi nu poate aştepta până mâine dimineaţă. Vă rugăm să ne scuzaţi.

În ciuda zâmbetului, Petra ştia că discuţia cu Neil nu avea să fie prea plăcută.

- Unde mergem? întrebă ea.

- Într-un loc unde n-o să ne deranjeze nimeni. Şi nici n-o să

ne audă nimeni, în cazul în care ai de când să te agiți inutil.

Petra înghiți în sec, încercând să-şi păstreze cumpătul.

- N-o putem lăsa pe mâine? Ai avut o zi foarte grea.

- Nu, Petronella. Şi nu încerca să mai găseşti scuze, pentru că răbdarea mea se apropie de sfârşit.

Petra îşi dădu seama că o ducea în biroul lui, aflat în partea opusă a casei. Nu cunoştea acea parte a casei, iar Neil nu-i spusese niciodată că are voie să se plimbe singură prin casă. Biroul era la mare distanță de dormitoare, pentru simplul motiv că Neil prefera să aibă parte de linişte şi singurătate când lucra. Lucrul acesta, însă, n-o liniştea deloc pe Petra.

Neil închise uşa în urma lor.

- Nu ți-a plăcut cum am cântat? încercă ea să amâne discuția.

- Ba da.

Zâmbi ironic, ca şi când ar fi înțeles exact jocul ei.

- Nu te descurci ca un profesionist, dar cred că nu te-ai gândit niciodată să faci asta pentru bani. A fost, ca tot ceea ce faci, incitant.

Ochii lui albaştri sclipiră amenințător.

- Nu crezi că a venit momentul să avem o discuție sinceră? Ai venit aici pentru două-trei nopți şi ai rămas câteva săptămâni. Ti-am sugerat să vii cu mine la Toronto şi ai refuzat. Nu vreau să par nepoliticos, dar cred că şederea ta aici nu mai poate fi prelungită.

- Pentru că ai impresia că am pus ochii pe Oliver, nu?

Nu avusese de gând să vorbească despre el, dar nu reuşi să se abțină.

- Cred că nu merită să-l supun pe Oliver la ceea ce sunt sigur că e doar o infatuare, un foc de paie. În plus, trebuie să mă gândesc şi la sora mea.

- Şi dacă îţi promit că n-o să mai am de-a face cu el?

Neil se apropie de ea şi, cu o mişcare bruscă, îi ridică mâneca bluzei, dezvăluind vânătaia.

- De unde aia sta?

- A fost un accident, reuşi ea să spună, cu obrajii în flăcări.

- Se poate, acceptă el. Sunt sigur că Oliver nu ar face aşa ceva intenţionat. Dar nu e clar care sunt intenţiile lui în ceea ce te priveşte?

Ea clătină din cap, încăpăţânată, dar îşi dădu seama că nu câştiga nimic dacă se certa cu Neil.

- Îmi pare rău, spuse ea, încercând să-l privească în ochi. Totuşi, sunt sigură că sentimentele lui Oliver nu sunt atât de puternice pe cât crezi tu.

Petra nu putea spune dacă răspunsul ei îl mulţumise sau nu.

- Hai să ne întoarcem la discuţia iniţială, îi ceru el, ignorând ultima ei remarcă. Totul o să fie mai limpede dacă o să ştim data plecării tale.

Ea trase aer în piept.

- Mă tem că eu şi David am vrea să rămânem mai mult timp aici.

- Cât timp? se încruntă Neil.

Încercă să mai tragă de timp, sperând că va reuşi să evite umilinţa de a fi nevoită să-l implore.

- Sper că nu ai îndoieli în privinţa identităţii mele!

- Petronella! exclamă el, la capătul răbdării. Nu am nici o îndoială în privinţa identităţii tale, pentru că nu cred că ai ajuns aici din întâmplare. Dar vreau să-mi spui totul, de la bun început. Ai un plan, ai ajuns la o concluzie? Vreau să ştiu exact!

Aşadar, acesta era sfârşitul! Cum să-i explice? Oare va înţelege? Neajutorată, privi în podea fără să spună nici un

cuvânt.

- Ti-ai înghițit limba?

Ironia lui o înfurie şi-i dădu curajul să-l înfrunte.

- David şi cu mine nu putem pleca acasă. Nu mai avem casă şi nu mai avem bani. Mă tem că te-ai pricopsit cu noi.

Vocea ei tânără, incredibil de limpede, era sfidătoare, iar Neil rămase fără cuvinte, surprins peste măsură. Se depărtă brusc de ea şi-i făcu semn să se aşeze pe un scaun.

- Stai jos şi spune-mi tot! Vreau mai mult decât jumătăți de adevăruri!

Discursul ei, atent pregătit, îi fugise din minte şi-i era teamă că nu va reuşi să-l convingă, dar nu avea de ales.

- Tatăl meu a dat faliment, începu ea, privindu-l în ochi pe Neil. A fost un incendiu şi a murit. După moartea lui, am aflat care era adevărata stare a afacerii sale. În biroul său, ținea jurnale foarte detaliate şi aşa am aflat că, de mulți ani, făcea cercetări în privința arborelui genealogic al familiei noastre. Din acele hârtii am aflat de existența ta şi m-am gândit că ar fi o idee bună să venim aici şi să locuim cu tine.

-Aşa, pe nepusă masă! Când a murit tatăl tău? întrebă el, tăios.

- N-a trecut mult timp, răspunse ea evaziv.

Îi spusese o dată cu exactitate, dar se rugă să nu-şi amintească.

- Nu ți-a trecut prin minte că orice om normal îşi câştigă existența într-un mod cinstit, prin muncă?

Petra nu-i putea spune că încercase, dar eşuase lamentabil!

- A fost greu, din pricina lui David.

- Mi-am imaginat! De fapt, cred că eu am fost mai neglijent decât tine. N-aveai decât nişte haine de doi bani pe care cred că le-ai cumpărat de la primul magazin care ți-a ieşit în cale! Şi eu am căzut în plasă!

Se aplecă spre ea, amenințător.

- M-ai prostit aşa cum nimeni n-a reuşit vreodată, Petronella! Prietenii mei se vor distra de minune când vor afla!

- Nu ştiu cum ai ajuns la concluzia asta, spuse ea cu o voce pierdută.

- Nu? se răsti el. Oricum, acum nu contează. Povesteşte mai departe.

- Dar nu înțelegi!

Disperată, Petra sări în picioare.

- Tu... ai atât de multe, în timp ce David nu are nimic. Nu ştii cum e să-l vezi slăbind pe zi ce trece! Nu ştii ce înseamnă ca toți...

Era gata să spună „toți bărbații", dar se opri în ultima clipă. Neil Cameron era ultimul care trebuia să afle de problemele ei cu bărbații!

- Dacă aş fi ştiut cum eşti în realitate, n-aş fi venit niciodată aici!

Privirea lui rămase în continuare rece şi dură.

- Asta se poate rezolva foarte simplu, se oferi el. Am să-ți plătesc drumul până la Londra, după care putem să uităm că ne-am cunoscut vreodată.

- Nu!

Venise momentul să scoată din mânecă ultima ei carte.

- Nu poți să ne trimiți înapoi! David n-ar face față drumului. În plus, ai o datorie de plătit şi trebuie să ne permiți să rămânem.

- O datorie?! Eu?!

- Da, e adevărat. Strămoşul tău a împrumutat cinci sute de lire de la strămoşul meu, care era fratele lui, şi nu i-a înapoiat niciodată. Dacă te gândeşti la câți ani au trecut... Cred că s-a strâns o sumă frumuşică. O sumă care să ne permită să stăm aici un an sau doi şi să-l trimiți pe David la o şcoală bună.

- Nu-mi vine să cred! Profitoareo!

Din doi paşi ajunse lângă ea şi-o scutură cu putere de umerii ei mici.

- Ce dovadă ai? Şi ce minte bolnavă poate scorni un asemenea plan?

- Scrie clar, negru pe alb, că datoria n-a fost plătită niciodată, ci s-a transmis din generaţie în generaţie.

- Şi ce ai de gând să faci? În ciuda teoriei tale, astfel de lucruri sunt imposibil de dovedit! E o prostie şi să discutăm despre aşa ceva!

- Ştiu că e puţin probabil ca un tribunal să aprobe acţiunea mea, dar asta n-ar trebui să te împiedice să fii un om de onoare. Mi-am imaginat că vei vrea să compensezi micile scăpări ale strămoşilor tăi.

Chipul lui era atât de întunecat, încât Petra simţi că i se face frică.

- Nu se poate să vorbeşti serios! Crezi că poţi să mă şantajezi? Pentru câteva sute de lire de acum zeci de ani, crezi că o să te ţin în puf tot restul vieţii? Ai înnebunit!

- Prietenii tăi s-ar putea să aibă altă părere, atunci când vor afla.

Încercă să-şi controleze vocea, dar privirea lui de gheaţă o înfioră.

- Dacă vrei să răspândeşti vestea, ticăloaso, n-ai decât! O să ajungi de râsul lumii, pentru că nimeni n-o să te ia în serios. Asta în cazul în care o să te asculte cineva! Din prima clipă când te-am văzut lângă maşină, am ştiut că o să-mi aduci necazuri! A fost prima şi ultima oară când nu mi-am urmat instinctul!

Petra făcu ochii mari.

- M-ai văzut lângă maşină? Asta înseamnă că tu... tu eşti...

- Eşti mult prea naivă, vorbi el în bătaie de joc. Eu eram acel

cowboy căruia i-ai vorbit cu atâta superioritate. Erai atât de încrezută, încât am vrut să văd până unde ai să mergi. Mai bine nu mă apropiam de tine! Oricum, gluma asta nu va mai continua. Mâine dimineață ai să pleci de aici. Rezervorul maşinii e plin, aşa că n-ai nici o scuză. O să sun la firma de la care ai închiriat maşina şi o să plătesc toate cheltuielile. Toate astea, plus biletele de avion şi faptul că în ultimele trei săptămâni ți-am oferit casă şi masă, ar trebui să acopere datoria de care vorbeşti - dacă a existat vreodată!

- Chiar vorbeşti serios?

Tremura atât de tare, încât abia putea vorbi.

- Sigur că vorbesc serios. N-ai decât să pleci de aici, cu sărutările tale cu tot.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse caustic.

- Poate că ar fi interesant să te mai las să stai câteva zile, domnişoară Sinclair. Cum aveai de gând să mă ții la distanță? Sau erai pregătită să mă primeşti în patul tău, doar ca să-ți atingi scopurile? În câteva zile, aş fi ajuns să-ți ciugulesc din palmă, nu? Aşa credeai?

Petra ridică mâna, gata să-l lovească, dar el i-o prinse.

- Nu vrei să mă pierzi? Dacă vrei un final afectuos, sunt gata să-ți fac pe plac.

Înainte ca Petra să-şi dea seama ce se petrece, Neil o trase spre el, strivind-o de pieptul lui. Îi căută gura şi o sărută brutal, apoi îi dădu drumul atât de dur, încât fu pe punctul să-şi piardă echilibrul. Se prăbuşi în scaun, pentru că picioarele îi tremurau mult prea tare.

- Am să-l salut eu pe Oliver din partea ta, ca să evităm o scenă neplăcută. Cred că ai o înclinație către dramă, Petronella.

Acum nu-i mai spusese „domnişoară Sinclair", dar

indiferența lui o durea la fel de mult ca duritatea şi grosolănia afişate mai devreme.

- Măcar el m-a cerut în căsătorie, rosti ea, cu repirația întretăiată. S-a purtat frumos cu mine, nu m-a insultat!

Neil nu păru deloc impresionat.

- Oliver a fost atras de aerul tău seducător şi de ochii aceştia cenuşii, nimic mai mult. După ce o să pleci, o să-şi dea seama că n-a fost ceva serios.

Petra îşi şterse buzele cu dosul palmei, ca şi când ar fi vrut să şteargă sărutul lui violent.

- Îți place să conduci, nu-i aşa?

Nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

- Crezi că toți oamenii sunt roboți care trebuie să-ți îndeplinească ordinele. Şi o faci atât de inteligent, încât nimeni nu-şi dă seama. Oliver trebuie să se însoare cu Janey - bănuiesc că ție îți convine asta mai mult decât lui. Nici măcar nu te interesează dacă ei se iubesc cu adevărat.

- Crezi că e important? pufni el. Crezi că acesta e singurul motiv pentru care doi oameni se căsătoresc?

- Sper din toată inima.

Deşi n-o privea personal, Petra nu putea renunța la acest subiect.

- Cum să fii fericit, cum să trăieşti alături de cineva pe care nu-l iubeşti?

- Te înşeli, Petronella!

- Ba nu!

- Există şi alte tipuri de atracții, ridică el tonul. Acum câteva nopți, când te-am ținut în brațe, aş fi putut să fac mult mai multe, iar tu n-ai fi avut cum să mă opreşti. Nu se numeşte iubire, dar poți să spui, cu mâna pe inimă, că nu ți-ar fi plăcut?

Fiecare părticică a corpului tău răspundea mângâierilor mele, iar eu îmi amintesc perfect.

Petra roşi puternic.

- Numai un bărbat ca tine poate să spună aşa ceva!

- De vreme ce n-o să mai am o altă ocazie, de ce să mă ascund după deget? Îţi dau un singur sfat - când mai întâlneşti un bărbat ca Oliver Hurd, să ştii exact ce îţi doreşti.

- Dacă o să-l mai întâlnesc pe Oliver, strigă ea, o să mă mărit cu el doar ca să-ţi fac ţie în ciudă!

Ochii lui erau acum de un albastru întunecat.

- Cred că spui asta pentru că eşti foarte furioasă şi vrei să te răzbuni, aşa că nu mă îngrijorez. Acum dispari din ochii mei, fetiţo! Cât mai repede! Nu vreau să te mai văd, dar am să aranjez ca maşina ta să fie adusă mâine dimineaţă, la ora nouă. Ai destul timp!

***

Petra era pregătită de plecare cu mult înainte de ora nouă. Voise chiar să se ducă să-şi ia singură maşina, dar renunţase, de teamă să nu-l întâlnească pe Neil. Încercase să-şi alunge din minte gândul că s-a îndrăgostit de el, dar nu putea să-şi explice altfel durerea care o chinuise toată noaptea. Înţelesese că era gata să stea cu el în orice condiţii, chiar dacă n-ar fi avut nici un ban, dar era sigură că Neil n-ar mai fi crezut-o acum, după cuvintele grele pe care şi le spuseseră în urmă cu doar câteva ore.

Nu dormise deloc, iar cearcănele dovedeau cu prisosinţă acest lucru. De fapt, nici nu se întinsese în pat. Stătuse pe marginea lui, cu ochii lipiţi de linia orizontului, sperând din toată inima că zorile îi vor aduce o soluţie la problemele ei. Când se luminase, îşi făcuse bagajele şi pusese în geantă şi portretul celui care semăna atât de bine cu Neil. În prima clipă,

dorise să-l lase pe pat, ostentativ, dar apoi îşi dăduse seama că i-ar fi prea greu să renunţe la el.

Apoi se dusese să-l trezească pe David. Când îi spusese că trebuia să plece cât mai repede, o privise neîncrezător, dar înţelesese că nu era o glumă văzând lacrimile surorii lui.

- Dar nu vreau să plec! Mie îmi place aici şi mă înţeleg foarte bine cu Neil. Mi-a arătat atâtea lucruri şi mi-a promis că-mi mai arată.

- Ştiu, dragul meu.

Petra îl luase în braţe, încercând să-l îmbărbăteze.

- O să-mi lipsească poneiul meu, Petra. Aş fi putut să mă duc la şcoală aici, pentru că-mi place Canada. Nu cred că aş fi fost un fermier bun, dar mi-aş fi ales o altă meserie şi mi-aş fi petrecut vacanţele cu tine şi cu Neil. Nu l-ai întrebat dacă putem să rămânem aici? Dacă ţi-e teamă de el, poate că e...

- Nu, dragul meu, îl întrerupsese Petra. Cel mai bine este să plecăm.

- Dar nu vreau să mă întorc la Londra, Petra!

- Nici eu, însă nu avem altă soluţie.

- Slujbele alea şi bărbaţii...

- David!

Oare de unde ştia de ei? se întrebă Petra.

- Îmi pare rău. Nu vreau să te supăr, dar am observat. Nu mai sunt un copil!

- Ar trebui să fii, pentru că n-ai decât doisprezece ani. Asta e, trebuie să plecăm.

David o privise cu un aer îngrijorat.

- Neil nu te place?

- Nu atât de mult ca pe tine, mă tem.

- Dar...

Trăsese aer în piept şi văzuse cât de îngândurată era sora sa.

- Nici o problemă! o luase el de mână. O să am eu grijă de tine!

El începuse să-şi adune lucrurile, iar Petra îl privise în tăcere, cu ochii în lacrimi.

Capitolul 8

Nici doamna Cameron, nici Janey nu veniră să-i ureze „drum bun". Petra credea că nici nu se treziseră şi, ca atare, nu ştiau de plecarea lor. Doamna Allen aflase la micul dejun, dar privirea ei plină de regrete se oprise numai asupra lui David, nu şi a Petrei.

La ora nouă, maşina fu adusă de mecanicul care o reparase. De câte ori se gândea la accident, Petra tresărea, mai ales că acum ştia cine era fermierul plin de noroi care o ajutase. I se părea incredibil că, atâta timp, nu ghicise, dar îşi spunea că, în perioada cât stătuse la fermă, mintea ei nu fusese tocmai limpede.

Când ieşi din maşină, bărbatul îi înmână un pachet.

- Şeful mi-a spus să vă dau asta, murmură el, stânjenit de situaţie. A spus că uitase, dar că dumneavoastră o să ştiţi despre ce e vorba.

- Da, mulţumesc, spuse ea, dându-i pachetul lui David. Cred că sunt banii pentru biletele către Anglia.

Băiatul era foarte palid şi trist şi refuzase să se ducă la Jake şi la ceilalţi băieţi să le spună că pleacă. Petra nu insistase, înţelegând că-i era teamă să nu plângă în faţa lor.

David suferea foarte mult din cauza plecării, iar Petra ştia că îi va lipsi ferma, plimbările cu Jake şi Neil, lacul, după-amiezile în care înotau în apa rece... Chiar dacă nu era făcut pentru o viaţă de fermier, îi plăcuse viaţa la fermă. Era un băiat inteligent, care putea face orice îşi propunea.

Acum, când plecaseră, David era complet lipsit de entuziasm, iar Petra se simţea direct responsabilă. Ar fi trebuit să evite situaţia aceasta! Poate ar fi trebuit să accepte cererea în căsătorie pe care i-o făcuse Oliver! Dar acum era prea târziu, pentru că nu

avea să-l mai vadă niciodată. Petra se întrebă, totuşi, dacă n-ar fi fost bine să-l caute, împotriva voinței lui Neil. Dar cum rămânea cu Janey? Şi, la urma urmei, şi cu Neil! Dar dacă lor nu le păsa de ea, Petra de ce să țină cont de părerea lor? Alungă aceste gânduri, ştiind prea bine că ea era intrusa în acea familie. Nu-l va căuta niciodată pe Oliver, deci Janey era în siguranță.

Îşi asumase nişte riscuri atunci când hotărâse să vină în Canada, iar rezultatele nu fuseseră aşa cum îşi dorise ea. Asta era tot! Tot ce trebuia să facă acum era să încerce să uite. Singurul ei regret era că nu reuşise să facă mai multe pentru David.

Vocea lui David îi întrerupse gândurile.

- Ne urmăreşte cineva, Petra, spuse el. Uite, elicopterul! Vine după noi!

Băiatul scoase capul pe fereastră ca să vadă mai bine elicopterul.

- Poate că este unul din oamenii de la fermă care caută vitele rătăcite, răspunse ea, fără să-şi ia ochii de la drum.

Petra se gândi că Neil voia să fie sigur că cei doi plecaseră sau, dacă era în toane bune, că ajungeau cu bine în oraş. Decise să ignore elicopterul şi să se concentreze la drumul de țară, prăfuit şi accidentat, care făcea legătura cu autostrada.

După câteva minute, o maşină veni din sens opus şi amândoi opriră în ultima clipă, înainte să se ciocnească. Atunci când şoferul coborî, văzu că era vorba de Oliver şi-şi aminti că făcuseră planuri. Urmau să meargă cu toții la picnic şi Oliver propusese să plece devreme.

- Petra! făcu el ochii mari când o văzu. Ce cauți aici?

- Îmi pare rău, Oliver.

Petra nu opri motorul şi se pregăti să plece mai departe, pentru că nu voia să-şi piardă timpul cu explicații inutile.

- Mă grăbesc, n-am timp să stau de vorbă cu tine.
- Plecaţi?
- Aşa se pare, zâmbi ea.
- Petra!

Era sigură că avea să-i amintească de cererea lui în căsătorie şi-l opri, vrând să-l scutească de umilinţa de a fi refuzat de două ori. Acum ştia că, după ce-l cunoscuse pe Neil, nu se putea mărita cu un alt bărbat.

Opri motorul şi i se adresă lui David:

- Aşteaptă-mă puţin, am ceva de vorbit cu Oliver.

Coborî din maşină şi-şi trecu mâna prin părul lung.

- Nu mi-ai spus nimic! îi ceru el socoteală.
- Ne-am hotărât să plecăm abia azi dimineaţă, în pripă.

El se încruntă, fără să pară că acceptă explicaţia primită.

- Unde plecaţi?
- Înapoi, în Anglia.
- Petra! Iubita mea...

Dar nu putu să continue, pentru că elicopterul pe care-l văzuse David făcea un zgomot înfiorător, pregătindu-se de aterizare.

- Ce naiba! exclamă Oliver.

Pilotul coborî şi se apropie de ei.

- E Neil!

Petra se uită neîncrezătoare în direcţia lui. Oare venise să-şi ia rămas bun? Seara trecută spusese că nu vrea s-o mai vadă, dar se părea că se răzgândise.

Neil îl salută cu o mişcare a capului pe Oliver, apoi îşi fixă privirea asupra Petrei.

- Vreau să vii cu mine, comandă el pe un ton care nu admitea replică.

Petra nu găsi cuvintele potrivite, dar nu făcu nici o mişcare

către elicopter, arătându-i, astfel, că nu avea de gând să-l asculte.

Oliver vru să intervină, dar Neil nu-i dădu ocazia:

- Poți să-l iei tu pe David şi să-l duci înapoi acasă. Janey te aşteaptă, să mergeți împreună la picnic. Doamna Allen mi-a promis că o să aibă grijă de băiat până când sora lui şi cu mine o să ne întoarcem. Mă tem că a fost vorba de o neînțelegere.

Cu un aer degajat, de parcă ar fi discutat despre vreme, se aplecă spre David şi spuse ceva foarte încet. Petra nu auzi cuvintele lui şi nici răspunsul băiatului, dar înțelese că acesta era încântat.

Oliver deschise portiera şi era gata să îndeplinească ordinul lui Neil, când Petra interveni:

- Nu!

Îi aruncă o privire tăioasă lui Neil.

- Nu vin cu tine, Neil Cameron. Cred că am vorbit destul!

Vru să se îndrepte spre maşină, dar Neil o prinse de mâină, împiedicând-o. Profitând de acest moment, David se ascunse în spatele lui Oliver, ca un iepure speriat.

- David, nu!

Dar el n-o auzi. Sau se prefăcu că n-o aude!

- Haide!

Petra privi neputincioasă cum fratele ei urcă în maşina lui Oliver şi apoi se simți trasă de mână către elicopter. Micuța maşină roşie rămăsese pe marginea drumului şi-l auzi pe Neil spunându-i prin stație lui Jake să trimită un om care s-o ducă înapoi în garaj. Apoi luă din maşină bagajele şi pachetul pe care i-l trimisese dimineață.

Petra nu ştia unde mergeau. Un singur lucru îi era clar - când îl văzuse, înțelesese că sentimentele pentru el erau reale, nu existau doar în imaginația ei. Nu ştia cum ar trebui să

procedeze, dar, pentru moment, nici nu-i păsa.

Mâinile lui erau puternice şi sigure pe manşa de control a elicopterului, dându-i un sentiment de siguranță. Ştia că este un pilot experimentat, dar acum părea preocupat de ceva. Petra nu credea că ea era cauza, pentru că nu-i adresase nici o privire şi nici un cuvânt din clipa în care se ridicaseră de la sol.

Privi pe geam, admirând priveliştea spectaculoasă - munți înalți, zeci de lacuri, păduri şi oraşe întinse pe zeci de kilometri.

La un moment dat, Neil începu să coboare şi ateriză lângă un lac. După ce opri motorul, rămase tăcut câteva clipe, privind-o încruntat, ca şi cum ar fi vrut să se hotărască asupra unui lucru. Petra nu îndrăzni să facă nici o mişcare.

- Hai să coborâm, spuse el cu o voce caldă, care nu avea nici o urmă din duritatea arătată cu o seară în urmă. Cred că ar fi mai confortabil să stăm pe malul lacului.

Pentru că ea tot nu se mişca, Neil coborî şi înconjură elicopterul, deschizându-i uşa.

- Dă-mi voie să te ajut, întinse el mâinile. Pari cam uimită.

Neştiind ce să facă, Petra puse palmele pe umerii lui puternici. El o luă în brațe şi o puse uşor pe pământ.

- Mulțumesc, şopti ea, fără să îndrăznească să-l privească în ochi.

Se uită în jurul ei şi admiră pinii înalți şi salciile ale căror ramuri se scufundau în apa limpede. Prin iarba înaltă erau multe crengi uscate de razele soarelui, iar Neil adună câteva şi făcu o grămăjoară.

- Nu e frig, spuse el aprinzând un chibrit, dar m-am gândit că un foc ar fi drăguț.

Îi zâmbi, dar Petra nu reuşi să-i răspundă la fel. Neil se aşeză pe un buştean, la câțiva metri de ea.

- Te-am adus aici pentru că voiam să vorbesc cu tine

departe de fermă, într-un loc în care să nu fii influențată de... atmosferă, să zicem.

- Am vorbit aseară, replică ea, cu răceală. Nu cred că mai e ceva de spus.

Tonul ei nepăsător îl duru, dar făcu un efort să-şi păstreze calmul.

- Acum, după ce m-am gândit mai bine, am înțeles că sunt multe de spus. Recunoşti că mi-ai spus totul brusc, pe nepregătite?

Petra nu era de acord cu el.

- Nu-mi pari un bărbat care să poate fi luat prin surprindere.

- Ai dreptate, dar şantajul e cu totul altceva.

- Şantajul! exclamă ea, mirată.

- Petronella!

Vocea lui rămase în continuare stăpânită, chiar calmă.

- Ai amenințat că le vei spune vecinilor mei, dacă nu plătesc. Cum se numeşte asta?

- Îmi amintesc, murmură ea. Dar nu e chiar aşa! Eu nu urmăresc banii tăi. Nu vreau decât un cămin sigur pentru David.

- Şi, dacă eu n-am de gând să-i ofer unul, cauți în altă parte?

Abia atunci Petra înțelese despre ce era vorba. Sau crezu că înțelege! Venise după ea numai pentru că era sigur că se va duce la Oliver să-i ceară ajutorul. Mai mult, aflase de la Janey de picnic şi înțelesese că se puteau întâlni pe drum, aşa că se hotărâse s-o urmărească. Pentru că nu voia ca cineva să strice planurile surorii sale, era gata să-i ofere un cămin Petrei, cu anumite condiții, fireşte. Încă nu-i făcuse oferta, dar era sigură că acest lucru urma să se întâmple.

Toate astea ca să nu se mărite cu Oliver? Petrei îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Chiar nu înțelegea ce simțea

pentru el? Nu înţelegea că nu se putea mărita cu Oliver Hurd?

Oricât ar fi încercat, nu ştia cum să-i răspundă lui Neil. Cum să-i explice de ce l-a refuzat pe Oliver? Cum să-i spună că iubea un alt bărbat? La cea mai mică aluzie că nu era interesată de el, şi-ar fi dat seama cine era bărbatul după care tânjea inima ei.

- Petronella! îi întrerupse Neil gândurile. Ti-am pus o întrebare şi nu mi-ai răspuns. Am să te mai întreb ceva, dar acum vreau un răspuns direct şi sincer. Ce-ţi spunea Oliver lângă maşină?

- Nimic.

Încăpăţânată, hotărî că nu avea dreptul să ştie anumite lucruri.

- Bine! Nu e nevoie să spui nimic, pentru că totul se citeşte foarte clar pe chipul tău. Hai să uităm de el pentru câteva minute şi să asculţi propunerea mea.

În acea clipă, Petra işi aminti expresia plină de entuziasm a fratelui său.

- David era foarte fericit. Nu ştiu ce i-ai spus, dar sper că nu l-ai amăgit că poate rămâne la fermă. Ar fi mult prea crud!

- Taci! îi ceru el, tăios. Ascultă-mă! Vrei să aibă parte de o educaţie bună?

- Şi un cămin stabil, adăugă ea.

- Şi dacă le-ar avea pe amândouă, cât de recunoscătoare ai fi?

Recunoştinţă? Petra avu o presimţire rea. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru!

- Nu e ceea ce crezi, o linişti el. Cel puţin, nu încă. Am nevoie de cineva la fermă şi tu ai putea fi persoana potrivită. Abia azi dimineaţă mi-am dat seama.

- Potrivită pentru ce? întrebă ea precaută.

Inima îi bătea cu putere şi numai gândul că va fi lângă el zi

de zi o ameţea.

- Doamna Allen pleacă de la fermă. Mă anunţase cu ceva vreme în urmă, dar abia acum s-a hotărât să se mute în New York, la fratele ei care a rămas de curând văduv. Prin urmare, am nevoie de o menajeră.

Petra nu se aşteptase la aşa ceva, dar ştia exact care erau atribuţiile aceste slujbe, pentru că la Redwell avuseseră menajeră.

- Dar doamna Cameron? N-o să se împotrivească?

El clătină din cap.

- Nu, din mai multe motive, dar am să-ţi spun numai două. Pe Fay n-o interesează treburile casnice şi nu-i mai place deloc ferma după ce a murit tata.

- Şi mai este şi Janey.

- A, Janey, spuse el.

În colţul gurii lui apăru un zâmbet ironic.

- Aici e într-adevăr o problemă, pentru că îmi doresc foarte mult să se mărite cu Oliver. Crezi că poţi să suporţi? pufni el.

- Nu ştiu...

Petra simţea privirea lui insistentă pe chipul ei îmbujorat şi ar fi vrut să-i poată spune că e gata să-l ajute cu plăcere şi că era sigură că Janey şi Oliver vor face o pereche minunată. Dar nu ştia cum va reacţiona Neil dacă ar auzi aşa ceva şi se întrebă dacă nu-i făcuse această ofertă tocmai pentru că exista posibilitatea ca ea să i-l fure pe Oliver lui Janey. De dragul lui David, renunţă la mândria ei şi acceptă să fie sclava lui Neil. Avea să-i fie greu să-l vadă zilnic, dar nu imposibil!

- Ei bine, la ce concluzie aţi ajuns, domnişoară Sinclair?

Îşi ridică privirea spre el, şovăitoare.

- Dacă tu crezi că fac faţă...

- N-ai încredere în tine? zise el, fără să-şi ascundă uşurarea.

Doamna Allen o să plece la sfârşitul săptămânii şi o să-ți arate tot ce trebuie să ştii. Dacă ai nevoie, te pot ajuta şi soțiile angajaților de la fermă.

- Înseamnă că o să stau pe un scaun şi o să dau ordine, replică ea, arogantă.

- Nu te amăgi, Petronella. O să faci mai mult decât atât.

- În schimbul a ce?

- Puteți să stați în casa mea, îți voi cumpăra tot ce-ți trebuie şi-l voi trimite pe David la o şcoală bună. Chiar şi la facultate, dacă are note bune.

Asta însemna că avea în fața ei ani întregi în care se va ocupa numai de treburile casnice! Ideea aceasta n-ar fi deranjat-o dacă Neil ar fi iubit-o, dar, în condițiile acelea, nu ştia dacă va putea rezista. Atât de aproape şi totuşi atât de departe de el...

- Nu ştiu cum să te răsplătesc, şopti ea, ferindu-şi privirea.

- Credeam că eu îți eram dator, o tachină el. Îmi amintesc exact ce mi-ai spus!

- Da, ştiu, spuse ea. Aşa am crezut, dar am înțeles că nu aveam dovezi solide.

- Nu aveai nici un fel de dovadă, Petronella, şi mă bucur că recunoşti asta. Nu aveam de gând să trăiesc tot restul vieții cu această falsă învinuire.

În astfel de momente, Petra simțea că-l urăşte.

- Cum rămâne cu familia ta? întrebă ea, cu voce egală. Janey s-ar putea să mă accepte, dar doamna Cameron?

- Ajut-o pe Janey să se căsătorească, spuse el, şi nimeni n-o aibă nimic împotriva ta.

- Dar dacă ei n-o să-i placă să fie împinsă de la spate? insistă ea, fără să fie pe deplin convinsă.

- N-o să aibă nici o obiecție, atâta vreme cât va fi împinsă spre Oliver, replică el.

Chiar îşi dorea s-o vadă căsătorită! îşi spuse Petra; după ce va scăpa de Janey, ce va urma? Un alt plan pentru propria ei căsătorie, poate?

Se pregătea să-i pună şi alte întrebări, dar descoperi că nu era în stare să mai rostească nici o vorbă. Tot corpul îi tremura, iar picioarele nu-i mai susţineau corpul fragil.

- Neil! apucă ea să şoptească înainte să leşine.

Nu văzu că Neil o prinse în ultima clipă şi o ţinu aproape de el până când dădu semne că-şi revine.

Avea nevoie de cuvinte calde, care s-o îmbărbăteze, dar vorbele lui erau dure, reci.

- Asta s-a întâmplat din cauza lui David sau a lui Oliver? întrebă el, pe un ton aspru. Trebuie să înveţi, Petronella, că în viaţă nu primeşti tot ceea ce-ţi doreşti. Am acceptat tot ce mi-ai cerut pentru David, deci nu el este motivul.

Petra se abţinu în ultima clipă să nu strige la el. Să creadă ce voia! Poate că era mai bine să creadă că iubea un alt bărbat, pentru că altfel va pricepe foarte repede adevărul. Dar nu pricepea cum de se îndrăgostise de un bărbat atât de insensibil, care nu ezita să-şi bată joc de ea nici atunci când era bolnavă!

- Petronella!

Părea speriat, ca şi cum tremuratul ei l-ar fi alarmat.

- O să treacă, ştii bine. Oliver n-ar fi putut să te facă fericită. În plus, n-ai fi putut să răspunzi sărutărilor mele dacă l-ai fi iubit cu adevărat.

Indignarea şi apoi teama că el a ghicit adevărul o cuprinseră.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, şopti ea.

- Nu?

Profitând de faptul că era în braţele lui, Neil îi dădu părul

de pe frunte şi o mângâie uşor pe obraz, în timp ce gura lui se apropia de a ei.

- Atunci, am să-ţi arăt care e cel mai bun antidot la temerile care te bântuie şi, în acelaşi timp, răspunsul la întrebarea ta naivă.

O sărută cu multă blândeţe, apoi culese tandru lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Petra se topi în braţele lui şi răspunse sărutului care urmă, autoritar şi blând în acelaşi timp. O puse pe pământ şi o ţinu sub el, în timp ce mâinile îi dezmierdară trupul şi pătrunseră sub tricoul ei subţire, cu multă îndrăzneală.

- Nu te opune! şopti el. Nu uita că trebuie să scapi de o fantomă care te bântuie.

Petra se simţea neajutorată în braţele lui puternice, dar trebuia să admită că-i făcea plăcere să fie prizoniera lui Neil. Fără să-i dea seama, îşi arcui trupul şi se lipi de al lui, apoi îşi trecu mâinile prin părul lui. Pielea îi ardea sub palmele lui, inima îi bătea nebuneşte, dar îi plăceau senzaţiile trăite şi nu voia ca Neil să se oprească.

Când el făcu acest lucru, Petra se simţi frustrată.

- Neil? şopti ea, cerând o explicaţie pentru întreruperea magiei.

- N-aş vrea să-ţi dau drumul, dar scopul acestui exerciţiu nu este să vedem cât de departe putem merge. Erai pe punctul să faci o criză de isterie şi m-am gândit că ai nevoie de un şoc. Te simţi mai bine?

Mai bine? repetă ea în gând. Cum putea să întrebe aşa ceva?

- Nu, răspunse ea, bosumflată.

Fără să-i pese de părerea pe care putea s-o aibă despre ea, încercă să se apropie din nou de el, dar Neil, ca de obicei, era cu un pas înaintea ei.

- Petronella, spuse el blând, dar ferindu-se de îmbrățișarea ei. La asta mă refeream când spuneam că eşti mult prea vulnerabilă în fața bărbaților. Trebuie să te maturizezi.

Cuvintele lui extrem de dure o aduseră cu picioarele pe pământ. Oare credea că răspundea aşa tuturor bărbaților care-i făceau avansuri? Dacă da, atunci îi era mai bine fără el.

- Nu sunt un copil! replică ea, înțepată.

- O să discutăm despre asta altă dată, zâmbi el, ridicându-se în picioare. Am în elicopter un coş cu nişte sandvişuri şi cafea. Cred că ți-ar prinde bine să mănânci ceva înainte să plecăm.

În cele câteva minute când rămase singură, Petra încercă să-şi refacă ținuta şi să pară stăpână pe sine.

- De unde ştiai că o să ai nevoie de ceva de mâncare?

- Nu ştiam, răspunse el. Dar avusesem de gând să-mi petrec ziua departe de fermă, aşa că doamna Allen îmi pregătise toate astea.

- Şi nu te-ai mai dus?

El îi întinse un sandviş.

- Ceva m-a făcut să mă răzgândesc, dar nu vreau să intru în amănunte.

Petra credea că se referă la Janey şi la fericirea ei, pe care părea că şi-o doreşte atât de mult, dar nu insistă.

- Mulțumesc, Cameron, şopti ea, luând o ceaşcă de cafea.

- Şi asta trebuie s-o lămurim!

- Ce anume?

- Nu mai vreau să-mi spui „Cameron". De acum înainte îmi spui numai „Neil".

- Dacă aşa spui tu... Neil.

- Vezi? Nici măcar n-a durut!

- Îți spuneam „Cameron", pentru că aşa l-am numit pe bărbatul din tablou.

- Poate n-ar strica s-o luăm de la început.

- Nu sunt sigură că aş vrea asta, se opuse ea. Cred că a fost foarte urât din partea ta că nu te-ai prezentat imediat ce ne-am întâlnit. Eu nu te-am recunoscut din pricină că erai acoperit de noroi, dar tu ce scuză ai?

El îi aruncă o privire scurtă.

- Nici eu nu ştiu sigur. N-am crezut că o să apară ziua când o fetişcană o să mă facă să-mi pierd controlul!

- Poate că a fost soarele de vină.

- Poate.

Se uită uimit la teancul de sandvişuri care se micşorase cu repeziciune.

- Când ai mâncat ultima oară?

Petra roşi şi împinse către el ultimul sandviş.

- Îmi pare rău.

- Ai mâncat ceva de dimineață?

- Nu.

- Aşa am crezut şi eu. Cât ai dormit azi-noapte?

- N-am prea dormit, recunoscu ea, spăşită.

Ochii lui albaştri se fixară asupra ei.

- Te sfătuiesc să nu mai procedezi aşa, Petronella. Asta dacă vrei să-mi fii de folos la fermă!

Capitolul 9

Pe drumul către fermă, Petra se întrebă dacă proceda corect. Era ciudat, poate chiar o ironie, că acum, când obținuse ceea ce-şi dorise de la bun început, se temea pentru viitor. Ştia că-i va fi greu să-şi ascundă adevăratele sentimente pe care le avea față de Neil, dar... O idee o îngrozi. Dacă el se va căsători? Era foarte normal ca, din multele prietene despre care îi povestise Janey, să aleagă una căreia să-i ceară să locuiasă la fermă, cu el. Dar alungă acest gând, spunându-şi că va trece peste acest obstacol, atunci când va apărea.

Nimeni nu păru surprins de întoarcerea ei, ceea ce o făcu pe Petra să se întrebe dacă, în afară de doamna Allen, mai ştia cineva că îşi făcuse bagajele şi plecase.

David părea foarte fericit de soluția găsită, şi asta conta cel mai mult. Ultimele ore fuseseră groaznice pentru Petra, dar le-ar fi retrăit fără să stea pe gânduri, numai ca să vadă încântarea care apăruse pe chipul lui fratelui ei atunci când îi spusese că vor rămâne la fermă. Îl asigură că aranjamentul era permanent, cel puțin până când va termina şcoala.

- David, înțelegi că Neil nu ne datora nimic, nu-i aşa? încercă ea să-i explice, destul de ruşinată. Trebuie să-i fim recunoscători că ne permite să locuim aici. O să-i iau locul doamnei Allen, dar asta nu este suficient ca să ne plătim datoria față de el. Sper ca, într-o zi, să putem face acest lucru.

Ştia că e mult prea vag, dar nu putea promite mai mult.

David era, în continuare, entuziasmat de ideea internatului.

- Ştiu că va fi greu, mai ales la început. O să-mi fie dor de tine, dar am doisprezece ani şi o să mă descurc! După ce o să mă obişnuiesc, o să fie chiar distractiv. Vezi tu, trebuie să învăț ca să pot să fac toate lucrurile pe care mi le-am propus. Tata mi-a povestit cum era la el la şcoală. Şi Neil mi-a spus. Neil e un tip

super, Petra!

Şi-i făcu semn cu ochiul. Învăţase gestul de la fermieri şi era extrem de amuzant când îl făcea.

Doamna Allen era foarte mulţumită că Neil îi găsise atât de repede o înlocuitoare şi i se părea potrivit ca aceasta să fie verişoara lui. Îi explică tot ce trebuia să ştie în bucătărie, apoi îi făcu turul casei, intrând în toate dormitoarele. Când ajunseră la camera lui Neil, Petra rămase în prag. Patul era nefăcut, iar perna păstra conturul capului lui. Doamna Allen începu să strângă lucrurile împrăştiate prin cameră, bombănind nemulţumită, şi-i spuse că Neil nu accepta să se intre în camera lui decât dimineaţa, pentru a se face patul.

- Strânge pijamaua, îi ceru doamna Allen.

Petra o ascultă, cu gesturi automate, dar nu văzu bluza.

- Nu poartă, veni explicaţia.

Petra înghiţi în sec, spunându-şi că erau multe aspecte ale acestei slujbe la care nu se gândise.

După cum anticipase Neil, mama lui vitregă nu comentă noua poziţie a Petrei, dar o trată cu superioritate, cerându-i în permanenţă câte ceva. Cât despre Neil, el se purta civilizat în prezenţa altor persoane, dar îi arăta clar că nu mai era un oaspete în casa lui. Însă tocmai această atitudine o ambiţionă. Când Janey comentă, tăios, că puteau să angajeze una din soţiile bărbaţilor de la fermă, Petra se hotărî să le arate de ce era în stare, chiar dacă asta însemna să muncească pe rupte.

La Redwell, talentul ei culinar fusese adesea lăudat, dar acum încercarea ei de a impresiona se întoarse împotriva ei. Oliver, invitat la masă în prima seară după plecarea doamnei Allen, fu atât de generos cu laudele sale, încât Janey se simţi profund jugnită.

- N-a fost o mişcare prea inteligentă! îi reproşă Neil, venind

în bucătărie după cină.

Fără să-i ceară amănunte, ea înțelese la ce făcea referire.

- De unde era să ştiu?

Era mult prea obosită ca să discute cu el în contradictoriu, dar el n-o menajă.

- Avem o înțelegere, Petra!

- N-am uitat.

- N-aş fi crezut!

- Vorbeşti de parcă aş fi făcut ceva intenționat!

- Să nu se mai întâmple! Oliver e foarte uşor de impresionat, aşa că, dacă ştii că vine la masă, fă doar o friptură. Dacă se poate, tare ca talpa de pantof! Trebuie să-ți laşi imaginația să zboare!

- Eşti imposibil! ripostă ea, văzând foarte clar strălucirea ironică din privirea lui. Văd că pot să mă bazez pe imaginația ta.

- Totuşi, privirea lui Oliver spunea foarte clar ce era în mintea lui, seara asta.

Petra simți că se sufocă de indignare.

- Chiar crezi că pot să atrag pe cineva îmbrăcată aşa? spuse ea, arătând către fusta şi bluza mototolite, pe care le purta de câteva săptămâni.

- Aşadar, ai început să te plângi?!

Furioasă, vru să plece, dar nu reuşi să facă decât un pas înainte ca el s-o ajungă.

- Vreau ca servitorii mei să mă privească în față atunci când le vorbesc.

- Tică...

- Petronella!

- Îmi pare rău.

Atingerea lui o tulbura şi era prea mult pentru nervii ei, şi aşa întinşi la maximum.

- E mai bine, chiar dacă o spui fără entuziasm. Dacă Oliver insistă, s-ar putea să fiu nevoit să iau măsuri. Ca acum, de plidă.

Uşa se deschise şi Petra îl văzu pe Oliver în cadrul uşii, urmat de Janey, care ținea în mână tava de cafea. Apoi Neil se aplecă uşor, către ea, iar Petra închise ochii.

Câteva secunde mai târziu, el îi privea satisfăcut buzele pline, care tremurau din pricina sărutului.

- Trebuie să ne ocupăm de garderoba ta, şopti el, privind-o cu atenție. Mâine o să mergem în oraş.

Pe hol se auzeau paşii cuiva care se îndepărta în grabă.

- Chiar trebuia să faci asta? întrebă ea, convinsă că Neil auzise uşa deschizându-se.

Pentru moment, Petra ignoră remarca lui în legătură cu mersul în oraş.

- S-ar putea să nu crezi, Petronella, dar sunt gata să profit de orice ocazie. Ar fi bine să nu uiți asta!

Mai târziu, în aceeaşi seară, doamna Cameron veni în camera ei.

- Janey mi-a spus că te-a văzut cu Neil în bucătărie, intră ea direct în subiect.

Petra roşi violent, întrebându-se ce-i povestise fiica ei.

- Neil mi-a spus că vrea să ia micul dejun cu o jumătate de oră mai devreme, atâta tot, improviză ea.

Nu spusese o minciună, pentru că Neil îi ceruse acest lucru înainte să iasă din bucătărie.

- Janey mi-a dat de înțeles că erai în brațele lui, insistă doamna Cameron.

- A... a fost o greşeală. După cum cred că vă dați seama, Neil a glumit.

Ar fi vrut să poată spune că Neil făcuse asta doar pentru Janey, dar ştia că doamna Cameron ar fi fost jignită să audă că

Oliver era interesat de o altă femeie, şi încă în prezenţa fiicei ei!

- Şi de ce trebuia să discute cu tine?

Era clar că scurta explicaţie a Petrei n-o mulţumise.

- Pentru că sunt menajera, răspunse ea, încercând să-şi păstreze demnitatea.

- Toată lumea ştie ce înseamnă asta! replică ea tăios, strângând puternic buzele subţiri.

Petra păli brusc.

- Vă rog, doamnă! Încerc doar să fiu de folos şi am crezut că veţi fi de acord...

Doamna Cameron părea să nu aibă nici un pic de milă pentru tinerele naive care îndrăzneau să fie atât de frumoase ca Petra. De când murise soţul ei, nu mai avea cine să-i suporte ieşirile răutăcioase şi răzbunătoare. Neil nu i le îngăduia, iar Janey nu îndrăznea să-i răspundă.

- Ce vei face atunci când Janey se va căsători, iar eu mă voi întoarce în oraş? Chiar şi fratele tău va fi plecat la şcoală!

- Mă aştept să rămân aici.

După cum se aşteptase doamna Cameron, vocea ei nu mai era atât de sigură.

- Singură cu Neil!

- Doamnă, vă rog!

Îngrozită, Petra se întrebă dacă toată lumea avea aceeaşi impresie despre poziţia ei în casa lui Neil.

- Probabil că doamna Edwards va locui aici, spuse ea, fără prea multă convingere. Ştiţi, doamna Edwards este...

- Ştiu foarte bine cine este! Este o femeie foarte respectabilă şi foarte capabilă, care ar fi fost perfectă pentru slujba pe care o ocupi tu! Faptul că va sta aici e cu atât mai ridicol!

- Nu văd ce rost are să continuăm discuţia asta, spuse

Petra, simțindu-se ca un animal încolțit. Nu pricepeți!

- Important e să pricepi tu!

Doamna Cameron ezită o clipă. Se îndreptă către uşă, apoi se întoarse spre Petra, alegându-şi cu grijă cuvintele:

- Nu mă înțelege greşit, draga mea. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, m-aş simți responsabilă. Bărbații acceptă cu bucurie tot ce li se oferă pe tavă, iar Neil nu face excepție.

Câteva minute după plecarea doamnei Cameron, Petra nu îndrăzni să se mişte. Îşi dădu seama că era prea târziu să renunțe şi decise să reziste răutăților acestei femei. Chiar dacă vorbele ei puteau fi justificate prin faptul că-şi apăra copilul, principala grijă a Petrei era să nu-l provoace din nou pe Neil. Era clar că, în bucătărie, intenționase doar să-i demonstreze lui Oliver că ea flirta cu toți bărbații. Chiar dacă funcționase, nu voia să mai fie într-o asemenea postură.

***

A doua zi, Petra se duse în bucătărie foarte devreme şi-l găsi pe Neil bând cafeaua lângă plită. Toată lumea îi spunea aşa, dar în realitate era un aragaz electric, amplasat lângă o maşină de spălat vase şi alte obiecte electrocasnice moderne.

- Bună dimineața! o salută el pe un ton zeflemitor. Acum se vine la treabă?

- Dar nu e nici măcar ora cinci!

Se uită nemulțumită la blugii lui care-i scoteau în evidență picioarele lungi şi la cămaşa perfect călcată. Nici la o oră atât de matinală, Petra nu-i putea face față: tricoul ei avea o pată de cafea, iar fusta era mototolită. Se spălase de față, dar nu se pieptănase, şi acum încerca în zadar să-şi aşeze părul care-i cădea pe umeri. Neil nu spuse nimic, dar Petra ştia că nu-i

scăpase nici un amănunt.

- Te-am avertizat că trebuie să te scoli devreme.

- Da, bine!

Dacă ar şti că nu dormise deloc din cauza aluziilor făcute de mama lui vitregă!

- Chiar nu ştii cum trebuie să se poarte o menajeră? Nu înțeleg cum poți să le spui „bună dimineața" celor care trebuie să asculte de ordinele tale!

Mâinile lui alunecară pe umerii ei, făcând-o să tremure uşor.

- Ia-ți mâinile de pe mine! strigă ea, fără să-şi dea seama. Le urăsc!

El se încruntă, dar pe buze îi apăru un zâmbet.

- N-am dreptul? o tachină el, fără să-i dea drumul.

- Nu, nu aşa.

- Nu vrei să-mi explici?

De ce avea o voce atât de caldă? se întrebă ea în gând.

- Nu pot, spuse ea, trecându-şi mâinile prin păr. Dar nu-mi place să fii atât de aproape de mine.

- Săptămâna trecută, într-o anumită noapte, nu erai de aceeaşi părere, replică el, aspru. Şi dacă te mai împotriveşti, o să-ți arăt exact ce drepturi am!

- N-o să îndrăzneşti!

Provocat de cuvintele ei, Neil o trase spre el şi-i astupă gura cu a lui, fără să țină cont de pumnii ei mici care-l loveau în piept.

- Lasă-mă, bestie! reuşi ea să rostească.

- Astfel de cuvinte incită un bărbat.

Petra ridică piciorul, vrând să-l lovească, dar el i-l prinse şi

o trase mai aproape, ținându-i piciorul între picioarele lui.

- Crezi că ești mai puternic decât mine, atâta tot!

- Și ce-ar trebui să fac ca să-ți dovedesc asta? gemu el, cu ochii la pieptul ei pe jumătate dezvelit din cauza luptei.

- Vino încoace, rebelă mică, verișoara mea de acum două secole!

Buzele lui le căutară din nou pe ale ei, în timp ce mâna lui expertă se strecură sub tricou. Atingerea lui alungă împotrivirea Petrei, iar mâinile ei îl ținură, la rândul ei, aproape.

- Dacă ar fi toamnă și am fi singuri în casă, te-aș duce chiar acum în camera mea, murmură el, amenințător.

Cuvintele lui îi aduseră aminte de întrebările lui Fay Cameron și o făcură să se îndepărteze brusc de el. Neil nu încercă s-o rețină și o urmări cu privirea, ușor amuzat, în timp ce lua de pe masă ceașca de cafea.

- Acum poate îmi spui de ce ești într-o dispoziție atât de proastă dimineața asta. Are vreo legătură cu vizita pe care ți-a făcut-o Fay aseară?

- Nu, răspunse ea automat.

Apoi îl privi nedumerită, fără să priceapă de unde știa.

- Poți să ai încredere în mine, Petronella. Încearcă și ai să vezi că nu e atât de greu.

Sarcasmul lui era evident, dar Petra era de părere că Neil nu trebuia să afle chiar toate amănuntele discuției din seara precedentă.

- Doamna Cameron a venit să vadă ce mai fac, răspunse ea, cu ochii în pământ.

- Aha! Înțeleg!

Vocea lui nu dezvăluia dacă o credea sau nu. Puse ceașca de

cafea pe masă şi se îndreptă spre uşă.

- Mă întorc la ora nouă, scumpo. Să fii gata! O să vină şi Janey în oraş.

- Şi micul dejun? întrebă ea.

- Nu m-am săturat, dar ce am primit îmi ajunge... pentru moment.

***

Neil îl luă şi pe David în oraş, iar băiatul era încântat de primul lui zbor într-un avion particular. Entuziasmul lui o molipsi pe Janey, care glumi cu el, spre surprinderea Petrei. Departe de mama ei, Janey părea complet diferită - era amuzantă, amabilă, foarte plăcută.

Privind pe geam, Petra îşi aminti discuția pe care o avusese cu Neil în biroul său, înainte de a pleca. Îi spusese că nu avea de gând să meargă în oraş, dar el nu o luase în serios. În loc de răspuns, îi înmânase un teanc de bancnote.

- Ce să fac cu atâția bani? întrebase ea.

- Să-ți cumperi tot ce-ți trebuie. N-am discutat până acum despre situația ta financiară, Petronella, dar cred că n-ai nici un ban. Munceşti de peste o săptămână, deci poți să consideri aceşti bani ca primul tău salariu. Refuz să am ca menajeră o tânără care arată ca o sperietoare de ciori! Accepți sau nu?

Primul impuls al Petrei fusese să lase banii pe birou sau să-i arunce la coş, dar privirea lui o avertizase că subiectul era foarte serios. Îşi dăduse seama că avea nevoie de haine noi cât mai repede, aşa că murmurase:

- Mulțumesc.

- Cu plăcere!

După ce aterizară la Calgary, Neil anunță că el şi David se

vor plimba împreună prin oraş în timpul când Petra şi Janey vor merge la cumpărături.

Petra respiră uşurată la gândul că privirea lui critică nu va sta aţintită asupra ei şi o urmă pe Janey către cel mai mare centru comercial din oraş.

Ea cerceta atentă preţurile produselor, gândindu-se la faptul că David avea nevoie de multe lucruri pentru şcoală, dar Janey cumpără lucruri extrem de scumpe şi trecu totul în contul lui Neil.

- N-o să obiecteze, pentru că majoritatea sunt pentru trusoul meu, explică ea veselă.

Petra o privi cu îndoială, pentru că nu fusese anunţată nici măcar logodna.

- E totul hotărât?

- Nu chiar, dar toată lumea se aşteaptă ca, într-o bună zi, eu şi Oliver să ne căsătorim. Stabilirea datei e numai o chestiune de timp. Seara trecută mi-a spus că zilele următoare o să discutăm serios despre asta.

Nu păreau cuvintele unui bărbat îndrăgostit, dar măcar era dispus să-şi asume un angajament. Poate că, aşa cum sugerase Neil, avusese nevoie de un impuls.

- Poate că o să te ceară în căsătorie cu prima ocazie când vă veţi vedea, spuse ea.

- Vine la noi mâine şi poate c-o va face, dacă nu va fi prea multă lume în jur.

Oare era o aluzie? se întrebă Petra. Oricum, îşi spuse că era bine să-i lase singuri seara următoare.

Alese trei rochii destul de sobre, care să se potrivească poziţiei ei, dar nu putu rezista tentaţiei de a lua şi una lungă, în

culori aprinse, care ştia că i s-ar potrivi foarte bine.

Când se întâlniră cu Neil şi David, cele două tinere erau destul de obosite.

- Neil mi-a promis că mă duce la Calgary Stampede, anunță David. E un carnaval organizat pentru cowboy la care merg toți fermierii. Acum o să fiu doar spectator, dar poate o să particip şi eu într-o zi!

- Ce frumos, murmură ea.

Nu-i venea să creadă că băiatul palid şi slăbuț se transformase în doar câteva săptămâni într-unul robust, plin de entuziasm.

La masă, Neil se aşeză lângă Petra. Restaurantul era foarte plăcut şi liniştit, iar porțiile erau neaşteptat de mari.

- Ai avut o dimineață plăcută? o întrebă Neil pe Petra.

- Da.

Ar fi vrut să-i spună ce-şi cumpărase, dar încă se simțea destul de ruşinată pentru că acceptase banii lui.

La un moment dat, simți că Neil o ia de mână. Uimită, se uită la el întrebător, dar el se mulțumi să-i zâmbească.

- Ce înseamnă asta? şopti ea.

Degetele lui o strânseră mai tare.

- Credeam că ai înțeles că am venit aici ca să-l convingem pe Oliver că-ți place de mine.

- Că-mi place de tine?

- Da, asta am spus!

- Înțeleg, răspunse ea, palidă. Dar Oliver nu este aici.

- Janey o să-i spună. Ea observă absolut tot!

- Dacă Janey crede că Oliver este interesat de mine, atunci o să-i spună că le-am făcut avansuri tuturor bărbaților pe care i-

am întâlnit.

- Da, s-ar putea să ai dreptate. Dar eu ştiu că, dintotdeauna, Oliver a respectat ceea ce era al meu.

- Înţeleg, spuse ea din nou.

Dar tonul ei era acum mai resemnat.

- Îţi promit că-ţi dau drumul la mână dacă zâmbeşti. Dar fă şi tu un efort! Nu mă lăsa numai pe mine să mă gândesc la tot ce trebuie făcut!

- Ti-e frică, poate, că situaţia ar putea scăpa de sub control?

- Nu eşti pregătită şi nici suficient de matură ca să suporţi consecinţele faptelor tale iresponsabile din ultimele săptămâni. Numai eu am ţinut situaţia sub control!

- Pentru ce nu sunt pregătită sau suficient de matură? întrebă ea, încruntându-se.

- Iubito, şopti el, eu am trecut de treizeci de ani. În comparaţie cu mine, eşti un bebeluş!

- Sunt destul de mare! replică ea, tăios.

- Ba mai trebuie să creşti, şi încă repede! Totuşi, îţi mai dau câteva săptămâni!

- Câtă generozitate!

Nu mai ştia care era rolul lui Oliver în această discuţie, dar nu voia să ceară explicaţii.

- Din prima clipă în care te-am văzut, am simţit că eşti necinstit! Exact ca şi Cameron al meu, cel din tablou.

Înainte să-i poată explica afirmaţia, interveni Janey:

- Ce vorbiţi voi acolo?

- Petronella face nişte precizări foarte interesante despre strămoşul nostru comun.

- De ce îi spui Petronella? Ea ne-a spus tuturor că vrea să-i

spunem Petra.

- Mie îmi place numele ei întreg, zâmbi Neil. Mai ales dacă sunt singurul căruia i se permite să-l folosească.

Petra îi aruncă o privire ucigătoare, spre amuzamentul lui Janey.

- Sper că Petra ştie ce fel de om eşti! râse ea.

- Începe să înțeleagă!

- Toate femeile din regiune aleargă după el, explică Janey. Te mai miri că e răsfățat? Trebuie să rezişti în fața farmecelor lui!

- S-ar putea ca sfatul tău să vină prea târziu, spuse Neil, foarte serios.

Petra încercă să spună ceva, dar Janey i-o luă înainte.

- Ştiu exact cum te simți! Şi eu am aceleaşi sentimente față de Oliver, aşa că să nu te superi pe Neil că vorbeşte despre asta. Ba chiar este bine să se lămurească lucrurile!

Petra îşi trase mâna din strânsoarea lui Neil. Oare de ce avea senzația că este singură împotriva tuturor?

Capitolul 10

Petra ştia că Oliver va veni la cină şi va rămâne peste noapte. Principalul motiv era cumpărarea unor animale de rasă, dar Janey le dăduse de înţeles că se aştepta să fie cerută în căsătorie.

În sinea ei, Petra îşi promise să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o ajute pe Janey să-şi vadă visul împlinit, deoarece credea foarte tare că cei doi făceau un cuplu reuşit şi puteau fi fericiţi împreună.

După ce o lăsă pe doamna Edwards să supravegheze preparatele puse la cuptor, Petra bătu la uşa lui Janey, care stătuse în camera sa întreaga după-amiază.

- A, tu erai! Uită-te cum stă părul meu!

- Lasă-mă să te ajut, se oferi Petra.

În câteva minute, îi făcu o coafură simplă, care îi scotea în evidenţă trăsăturile feţei.

- Cred că nu-ţi trebuie ceva sofisticat. Uită-te în oglindă, dacă nu mă crezi.

- Eşti o vrăjitoare, exclamă Janey, uimită. Unde ai învăţat?

- N-am învăţat, râse ea, dar văd că am talent nativ. Poate o să fac o meserie din asta.

Janey o luă în serios.

- Poate coafeza mea din Toronto ar fi dispusă să te ia la salonul ei. Eşti foarte pricepută! Oliver o să rămână cu gura căscată! O să-i arăt şi mamei opera ta, pentru că şi ea are problema asta de câte ori vine la fermă.

Petra aşeză pe scaun o pereche de blugi pe care Janey îi aruncase, neglijentă, pe podea.

- Sper că Neil este în toane bune în seara asta, continuă Janey. Nu ştiu ce-i cu el de când am fost la Calgary! Nu te-ai purtat bine cu el?

- Să mă port bine? Ce vrei să spui?

- Ştii tu! Ai fost rece cu el, nu?

- Nu chiar.

Petra îşi aminti discuţia pe care o avuseseră când văzuse hainele pe care şi le cumpărase. Fusese nemulţumit că nu cumpărase mai multe şi spusese să nu-şi facă griji pentru David, deoarece avea să se ocupe el de tot ce-i trebuia pentru şcoală.

- Acum îmi dau seama că şi tu eşti cam palidă, remarcă Janey, studiind-o cu atenţie. De când eşti aici?

- De câteva săptămâni.

- Nu ai... probleme, nu-i aşa?

- Probleme?

Janey râse uşor.

- Între o femeie şi un bărbat poate apărea un singur gen de probleme.

- Janey! exclamă Petra, şocată. Doar nu vrei să spui că...

- Calmează-te, Petra! Se poate întâmpla oricui! Neil nu este un sfânt, iar lângă o fată ca tine...

- Ce se întâmplă lângă o fată ca mine? întrebă ea, cu o voce de gheaţă.

- Voiam să spun că eşti extrem de inocentă. Oliver spune că eşti o provocare pentru orice bărbat.

- Mulţumesc, răspunse ea pe un ton neutru. Dar trebuie să-ţi spun că între mine şi fratele tău nu s-a întâmplat nimic.

- Atunci totul este în regulă! zâmbi Janey, cam forţat. Ştii că Neil este fratele meu vitreg şi nu ne vedem foarte des. Te rog să nu-i repeţi ce ţi-am spus, pentru că s-ar putea să nu-i placă.

Petra oftă adânc, gândindu-se încă o dată la situaţia imposibilă în care se afla. Se duse în camera ei, făcu un duş şi-şi puse o rochie nouă. Îşi prinse părul la spate cu o fundă şi se machie foarte discret. În ciuda faptului că n-o interesa deloc cum arăta în acea seară, rezultatul era remarcabil, fapt observat de Oliver din prima clipă.

Dar starea ei de spirit nu era deloc bună şi nu scoase nici o vorbă pe toată durata cinei.

După masă, David se duse la culcare, iar Petra vru să facă acelaşi lucru după ce le servi cafeaua.

- Nu se poate, se opuse Oliver. Cântă-ne ceva! Sunt sigur că Janey ar vrea să te audă cântând la pian sau la chitară.

Ea pretextă că era obosită.

- Şi trebuie să-i duc cafeaua lui Neil, pe terasă, pentru că i-am promis.

Nu era adevărat, dar era o scuză foarte plauzibilă.

- Ti-am adus cafeaua, îi spuse ea. Ştiu că-ţi place s-o bei caldă.

Aşeză ceaşca pe măsuţă şi vru să intre înapoi în casă, dar el o prinse de mână.

- Ai fost palidă toată seara, îi spuse el aspru. Te-a supărat ceva?

- Nu, răspunse ea repede.

Dar privirea lui insistentă îi spunea că n-o credea.

- Vino şi stai lângă mine.

O trase lângă el, iar ea nu se opuse.

- Toată situaţia asta... E cam mult pentru tine, nu-i aşa?

Pentru că vocea lui era foarte blândă şi era surprinzător de amabil cu ea, Petra cedă nervos şi se aplecă, punându-şi capul pe genunchiul lui.

- Hei, ce s-a întâmplat? şopti el, abia auzit. Eşti sigură că nu te-a supărat nimeni?

Petra ştia că nu-i putea spune şi făcu un efort să-şi recapete stăpânirea de sine.

- M-ai ignorat de când am venit de la Calgary, se auzi ea spunând.

- Da.

Nu încercă să-i ofere scuze sau explicaţii.

- Are legătură cu mine?

- Ai putea să spui asta.

Mâna lui se mişcă uşor pe umărul ei.

- Nu vreau să te supăr, şopti ea.

- Să mă superi? repetă Neil, trecându-şi mâna prin părul ei mătăsos.

Petra încercă să se ridice, dar el o împiedică.

- Nu mă superi, dar trebuie să ştii că ai un efect foarte puternic asupra mea. Sunt un simplu om, Petronella, iar tu eşti o tânără foarte atrăgătoare. Sunt gata să recunosc că te doresc, dar una e să vrei şi alta să poţi avea ceva.

- De ce trebuie să fie aşa?

Ca şi când mângâierea lui i-ar fi luat toată povara de pe umerii ei firavi, Petra nu se putea gândi decât la faptul că dorea din toată inima să fie a lui.

- De ce? Probabil că nu sunt întreg la minte, copila mea, dacă am permis să se întâmple tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni. Nu am nevoie de alte complicaţii. Cel puţin, nu acum.

Petra îi înconjură genunchii cu braţul.

- Cum am devenit o complicaţie?

- Foarte simplu, răspunse el fără menajamente. Eşti tânără, foarte atrăgătoare, iar eu sunt destul de egoist.

Oare Janey avusese dreptate? se întrebă ea. Toţi bărbaţii erau la fel, inclusiv Neil Cameron. Simţea că o cuprinde regretul, dar nu dorea să fugă de el, aşa cum se întâmplase cu ceilalţi bărbaţi care se apropiaseră de ea.

- Credeam că tu eşti altfel.

- Nu te baza pe asta, Petronella. De obicei, bărbaţii reacţionează la fel în situaţii identice sau... în faţa aceleiaşi ispite.

- Nu ştiu cum ar trebui să mă port sau ce anume să simt...

dacă aş fi a ta.

Respiraţia lui deveni mai agitată.

- E un singur răspuns pentru asta, dar nu poate fi exprimat în cuvinte. Avem multe de discutat până să ajungem acolo, dar nu în seara asta.

Oliver şi Janey trecură pe hol, iar râsul lor ajunse până la cei care stăteau pe terasă.

- Crezi că ne-au văzut? întrebă Petra, conştientă de poziţia ei.

- Foarte probabil, răspunse el, tărăgănat.

- Oare ce vor crede?

Încercă să se depărteze, dar Neil o reţinu.

- Nu te mai gândi la ei. Cred că grijile noastre referitoare la ei vor lua sfârşit în curând.

- Eşti sigur?

- Cred că pot să ghicesc gândurile, glumi el.

- Cum faci asta?

El ignoră întrebarea, dar îi dădu drumul şi o ajută să se ridice.

- Eşti obosită şi ar fi bine să te duci la culcare.

- Nu pot să mai stau cu tine?

- Nu, veni răspunsul lui răspicat. Hai, te conduc în camera ta.

Pentru că picioarele n-o mai ascultau, Neil o luă în braţe.

- Te duc eu sus.

- Da.

Petra închise ochii, îi înconjură gâtul cu braţele şi-şi sprijini capul pe pieptul lui. N-o văzu pe doamna Cameron în hol şi nici nu ştiu că Neil o văzuse, dar preferase să nu spună nimic.

Când el deschise uşa dormitorului, Petra îi şopti:

- Trebuia să vorbesc cu doamna Edwards.

- Nu te mai gândi la asta.

O aşeză cu grijă pe pat.

- Dar, Neil...

- Nu te mai gândi la nimic.

Depuse un sărut pe buzele ei fierbinţi şi închise uşa în urma lui.

***

A doua zi, la micul dejun, Petra află că Janey şi Oliver se logodiseră.

- Dacă nu te-ai fi dus atât de repede la culcare, ţi-aş fi spus aseară, zâmbi Janey.

Petra o felicită şi întrebă, politicoasă, când urma să aibă loc nunta.

- Cam peste două luni, răspunse viitoarea mireasă, veselă. O să am suficient timp să-mi pregătesc trusoul şi să te conving să-mi fii domnişoară de onoare. O verişoară din Scoţia e un lucru rar!

Petra se abţinu să spună că era la fel de puţin scoţiană ca şi Janey, dar se întrebă cum putea să reziste încă două luni. Dacă ea ar fi fost logodită cu Neil, n-ar fi fost în stare!

- Janey vrea să se mărite la Toronto, îi spuse Neil mai târziu. Era de aşteptat, pentru că acolo îşi petrece majoritatea timpului. Părinţii lui Oliver sunt divorţaţi, dar mama lui s-a recăsătorit şi locuieşte tot acolo. Se pare că toată lumea este mulţumită cu acest aranjament.

- Dar peste două luni! spuse ea, absentă.

- Înţeleg că nu eşti de acord!

Tonul lui sever o făcu să roşească uşor.

- Pare o veşnicie pentru cineva îndrăgostit.

- Dar tu nu eşti îndrăgostită, nu-i aşa? o provocă el. Nu vorbeşti din experienţă.

Ea nu răspunde, dar îşi feri privirea.

- Sigur, poate că ai fost îndrăgostită, continuă el. O fată ca

tine are, în mod sigur, experiență în acest domeniu.

- Fiecare are dreptul la propria părere, dar ar trebui să te asiguri că nu greşeşti, zise ea, făcându-şi curaj şi privindu-l în ochi.

- Da, aprobă el. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le lămuresc în ceea ce te priveşte, Petronella. Dar toate la timpul lor. Tu ai nevoie de timp mai mult decât mine.

Petra făcu ochii mari, încercând să înțeleagă afirmațiile lui.

- Nu crezi că o fată de vârsta mea este în stare să ştie ce vrea?

- De cele mai multe ori, da. Însă pentru unele hotărâri trebuie să dea dovadă de maturitate.

- Şi crezi că eu sunt încă un copil?

- Dacă trebuie să discutăm din nou despre asta, înseamnă că răspunsul este „da". În unele privințe, aşa e şi normal.

- Dar în altele?

- Nu, spuse el, privindu-i buzele care fremătau. În nici un caz! Dar trebuie să ai o formă de protecție.

- Şi dacă nu am nevoie? Sau nu vreau?

- Ca toate femeile, ştii să farmeci un bărbat, dar cu mine n-o să-ți meargă. Cel puțin, nu acum.

- Pentru că nu vrei! Pentru că...

Se simțea rănită şi nu cunoştea sentimentele care o răvăşeau.

- Taci! îi ceru Neil.

Din doi paşi, fu lângă ea şi o sărută grăbit, cu pasiune.

- Aş vrea să te sărut până când te-ai pierde în brațele mele, Petronella. Ai tras prea multe concluzii greşite şi trebuie să lămurim lucrurile.

Uimită, Petra se depărtă de el, de teamă că ar putea să audă cât de tare îi bătea inima. În plus, trebuia să facă un mare efort

de voință ca să nu-i mărturisească, indiferent de consecințe, cât de mult îl iubea.

- Janey o să stea cu Oliver şi cu tatăl lui câteva zile, continuă Neil. După aceea o să plece cu Fay la Toronto. Cred că are nevoie de ajutorul tău, pentru că e tare împrăştiată!

Plecă imediat din bucătărie şi Petra nu mai avu când să-i spună că discutase deja cu Janey şi că aceasta ştia exact ce are de făcut în următoarele săptămâni.

Spre surprinderea Petrei, Janey îşi exprimă dorința de a-l lua pe David la ferma viitorului ei socru, iar Neil o sfătui să-l lase să meargă.

- Peste trei săptămâni o să înceapă şcoala, argumentă el. O scurtă pauză ar fi foarte potrivită şi pentru el, dar şi pentru tine. Cât a trecut de când ați stat departe unul de altul?

- N-am stat despărțiți nici o zi de când a murit tata.

- Atunci, sunt sigur că aveți nevoie de asta. În felul acesta, o să suporte mai uşor plecarea la şcoală.

Chiar dacă îi dădea dreptate, Petra nu era pe deplin liniştită.

- Cum este ferma lui Oliver? întrebă ea.

Voia să fie sigură că fratele ei va fi bine îngrijit.

- Mare şi foarte frumoasă, răspunse el repede, înțelegând ce voia să audă. O să-i placă, poți să fii sigură. Janey e responsabilă şi o să aibă grijă de el.

- Da...

Petra ştia că fratele ei şi Janey deveniseră buni prieteni, dar voia să fie sigură că nu se va întâmpla nimic rău.

- Merge şi doamna Cameron cu ei?

- Nu, stă aici până săptămâna viitoare, când va pleca cu Janey la Toronto, după cum ți-am spus. Joe Hurd, tatăl lui Oliver, nu se înțelege cu Fay, dar o place pe Janey.

Petra se decise brusc că nu avea rost să se opună plecării lui David, mai ales că el îşi dorea acest lucru.

- Îmi pare rău că n-am fost mai entuziastă, încercă ea să-i explice lui Neil. Dar am avut grijă de el atâta vreme şi mi-e teamă să nu i se întâmple ceva rău.

- Nu poți să joci rolul unui părinte, Petronella. O să oboseşti şi n-o să folosească nimănui. Mai bine reia-ți rolul de soră mai mare şi lasă-l pe viitorul tău soț să preia responsabilitățile.

- Dar nu am un soț!

- Nu, zâmbi el îngăduitor, dar ai putea avea.

Din punctul ei de vedere, această discuție era pur şi simplu o pierdere de vreme. Singurul bărbat pe care şi l-ar fi dorit ca soț era Neil, însă nu-i putea spune acest lucru. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

- Până atunci, ce-ar fi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta? sugeră el. O să mă duc cu ei şi o să mă asigur că totul este în regulă cu David. Dacă nu-i place acolo, îți promit că-l aduc acasă.

Ce frumos ar fi ca ferma lui Neil să fie casa lor pentru totdeauna! îşi spuse ea.

- Ştiu cât eşti de ocupat. Jake mi-a spus că...

- Nu contează ce-a spus Jake, spuse ferm Neil. Joe Hurd mi-a cerut sfatul în legătură cu ultimele vite pe care le-a cumpărat. Cred că o să stau acolo peste noapte şi o să mă întorc mâine dimineață.

***

Petra îl conduse pe David la elicopter cu inima grea, puțin supărată că băiatul nu regreta deloc că se desparte de ea. Înainte să plece, Neil o sărută de față cu toată lumea, fără nici o reținere.

- Poate se uită vreun bărbat interesat, o tachinase el.

În ciuda glumei pe care o făcuse, Petra ştia că sărutul fusese doar pentru ca Oliver să nu aibă regrete pentru logodna recent încheiată.

După plecarea lor, Petra se temu că doamna Cameron îi va

cere explicații pentru sărutul lui Neil, dar acest lucru nu se întâmplă. De fapt, ea nu vorbi cu Petra decât la cină, când o atacă pe neaşteptate.

- Cât mai ai de gând să stai aici?

- Parcă am mai discutat despre asta.

- Ăsta nu e un răspuns!

Petra îşi dădu seama că nu era înțelept s-o provoace pe doamna Cameron.

- Nu ştiu dacă pot să vă dau un răspuns, spuse ea, precaută. N-ar fi mai bine să-l întrebați pe Neil?

- La ce bun? ridică Fay vocea. Am văzut chiar azi, cu ochii mei, de ce îți permite să stai aici.

Aşadar, asta era! Doamna Cameron fusese deranjată de faptul că fiul ei vitreg o sărutase pe Petra.

- Nu este ceea ce credeți, spuse ea, pe un ton neutru.

- Există o explicație?

Petra ignoră sarcasmul ei evident.

- Îmi pare rău, şopti ea. Dar nu cred...

- Îți pare rău! Măcar de-ar fi adevărat!

- Adevărat?

Disperată, Petra încercă să-şi păstreze cumpătul.

- Probabil că nu e adevărat, recunoscu ea. Nu cred că are de ce să-mi pară rău, mai ales în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră. Nu vreau să fiu lipsită de politețe, dar cred că nici eu, nici David nu v-am supărat cu ceva.

În mod evident, doamna Cameron era foarte enervată.

- Nu ştii că tot ce are legătură cu Neil mă priveşte şi pe mine?

- Nu mi-am dat seama, murmură Petra.

- De unde să ştim că nu eşti o simplă aventurieră? Apari aici, ne dai viețile peste cap! Neil este îndrăgostit de o tânără

foarte drăguță din Toronto. Cum crezi că o să reacționeze fata aceea când o să te găsească aici?

- O tânără din Toronto?

Oricât încercă, Petra nu reuşi să-şi păstreze aceeaşi voce egală.

- Vreți să spuneți că o să se însoare cu ea?

- Bineînțeles, de vreme ce ea îl iubeşte la nebunie!

Petra trase adânc aer în piept.

- N-o să împiedic căsătoria lor, dacă la asta vă gândiți.

Înțelegând că este în avantaj, doamna Cameron insistă:

- Eşti o tânără inteligentă şi cred că-ți dai seama că prezența ta aici nu este bine venită.

Petra aprobă cu o mişcare a capului.

- O să vorbesc cu Neil, după care o să plec.

- Nu vorbi cu el! şuieră Fay. Pleacă, pur şi simplu! Ai putea să fii departe înainte ca el să se întoarcă!

- Nu pot, spuse ea, cu o voce pierdută. E vorba şi de David... Şi nu pot să plec înainte să-i mulțumesc lui Neil pentru tot ce a făcut pentru noi.

În fața încăpățânării demonstrate de tânăra pe care o considera inamica ei, Fay îşi pierdu controlul. Sări de pe scaun, ridică mâna şi o lovi cu forță peste față pe Petra.

- Fay!

Vocea puternică a lui Neil despică aerul şi o făcu pe mama lui vitregă să se răsucească rapid pe călcâie.

- Ce naiba faci?

Îngrozită, ea nu fu în stare să răspundă. Cu ochii mari, privi cum Neil străbate camera şi se opreşte lângă Petra, înconjurându-i umerii cu un gest protector.

Deşi la fel de uimită ca doamna Cameron de apariția

neaşteptată a lui Neil, Petra fu cea care rupse tăcerea:

- Nu e nimic, Neil. Te rog! Mă simt bine. Mama ta vitregă şi-a pierdut cumpătul, dar cred că a fost îndreptăţită.

- Îndreptăţită?

Ţinând-o în continuare pe Petra lângă el, Neil se întoarse către Fay, care era extrem de palidă.

- Ştiu... ştiu că s-ar putea să te superi pe mine, dar cred că te afli într-o situaţie care trebuie lămurită. Am încercat să fac cum e mai bine pentru tine, iar Petra poate să-ţi confirme. Ar trebui să-mi fii recunoscător!

- Pentru că te porţi aşa? În nici un caz!

Privirea lui, acum plină de căldură, se opri asupra tinerei care tremura lângă el.

- Petronella, draga mea, vrei să ne laşi puţin singuri? Am să vin imediat.

Cu mişcări automate, Petra îl ascultă. Dar, în loc să se ducă în camera sa, fugi prin uşa larg deschisă şi se îndreptă spre pârâu, locul ei favorit. Dacă voia s-o găsească, Neil ştia unde s-o caute.

Dar în această seară, locul nu-i oferea liniştea sufletească de care avea atâta nevoie. Se trânti în iarbă şi începu să plângă.

- Petronella!

O singură persoană îi spunea aşa. Ar fi vrut să se ascundă, să fugă de el, dar înainte să poate face o mişcare, Neil îngenunche lângă ea.

- Petronella, draga mea!

O luă în braţe, îi dădu părul de pe faţă şi examină urma lăsată de inelul lui Fay.

- Îmi pare rău, copila mea. Aş fi dat orice să nu ţi se întâmple aşa ceva, dar nu cred că Fay o să te mai deranjeze

vreodată.

- Neil!

Petra îşi ridică privirea vinovată spre el.

- Nu crezi că ţi-am făcut destul rău? Din cauza mea ai probleme cu familia!

- Fay nu înseamnă familia mea, replică el dur. Nu mi-a fost niciodată o adevărată mamă. Eu am încercat întotdeauna s-o ajut, dar ea... Nimic nu poate justifica purtarea ei din seara asta!

- Te rog, Neil, n-o judeca prea aspru, zise ea, depărtân- du-se de el. Nu cred că a vrut să mă pălmuiască, dar şi-a pierdut controlul.

- Nu contează. Am lămurit nişte lucruri amânate prea multă vreme şi nu cred că o s-o vedem prea curând. Vizitele ei la fermă depind foarte mult de modul în care se comportă în viitor. Viitorul nostru, draga mea. Pentru că te iubesc.

O trase din nou aproape şi o sărută înfocat. Petra îi răspunse fără să stea pe gânduri, cu toată pasiunea pe care o ascunsese în ultimele săptămâni. Totuşi, găsi puterea să-l îndepărteze de ea.

- Neil, mama ta vitregă mi-a spus că eşti îndrăgostit de o tânără din Toronto. Cum poţi să mă iubeşti pe mine?

El zâmbi uşor.

- În toate oraşele din împrejurimi sunt câteva tinere cu care Fay ar vrea să mă însor, dar pe mine nu mă interesează nici una. Tu eşti singura cu care vreau să mă căsătoresc. Indiferent dacă eşti de acord sau nu, adăugă el.

Petra îl privi nedumerită, fără să înţeleagă de ce, după o asemenea mărturisire, nu o ia din nou în braţe.

- Nu pot să cred! strigă ea. De ce mă chinuieşti?

El o privi prelung, apoi îi vorbi cu seriozitate:

- Din prima clipă când te-am văzut, i-am spus lui Jake că tu

eşti femeia cu care am să mă însor. Dacă nu mă crezi, întreabă-l! De ce crezi că te-am lăsat să stai atâta la fermă? La început, am vrut să-mi demonstrez că nu te doresc, dar apoi mi-am dat seama că nu pot să te las să pleci.

- Şi cu toate astea, ai vrut să plec! Atunci când mi-ai cerut să vin cu tine la Toronto...

- Da, zâmbi el amar. Pentru că am vrut să vin după tine la Londra, să te cer de soţie în casa ta. Pe atunci nu ştiam adevărul despre situaţia ta. Credeam că ar fi bine să fii în casa ta, pentru că eşti atât de tânără! Voiam să ne căsătorim chiar acolo şi să te aduc înapoi ca soţie a mea. Când ai refuzat să vii cu mine, m-am simţit foarte rănit, iubita mea. Am crezut că nu ţii la mine şi că te tulbur numai pentru că semăn cu acel Cameron din tablou, cel de care erai atrasă în mod misterios.

- În mod sigur ştii adevărul, Neil, şopti ea. N-aş putea să vă confund niciodată.

- Sper, o ameninţă el zâmbind. Pentru că ştiu câteva moduri ca să te conving că eu sunt cel adevărat!

Ar fi vrut să se bucure din nou de căldura buzelor lui, dar ştia că trebuia să-şi ceară iertare pentru ceva.

- Când te-ai întors de la Toronto, în biroul tău... Am spus că trebuie să plăteşti datoria strămoşului tău. Îmi pare rău, Neil.

- Aşa şi trebuie, Petronella. Aş fi putut să-ţi arăt chiar atunci o scrisoare din 1880, care dovedea că acea datorie a fost plătită, complet şi la timp.

- Şi... de ce n-ai făcut-o? se bâlbâi ea. N-aveam unde să mă duc, n-aveam nici un ban! M-am simţit îngrozitor când te-am ameninţat atunci, dar nu ştiam ce să fac. Şi mai era şi David... Cu toate astea, ar fi trebuit să-mi arăţi scrisoarea!

- Da, poate ar fi trebuit, acceptă el. Dar n-am făcut-o din două motive. În primul rând, am fost foarte uimit şi apoi înfu-

riat de îndrăzneala ta, încât am hotărât că trebuie să pleci din casa mea. Eram sigur că voi reuşi să te uit. Dar, la numai o oră şi jumătate de la plecarea ta, am fugit după tine. Ţi-am spus tot felul de motive ca să te conving, numai pe cel adevărat, nu!

Ea făcu ochii mari.

- Am crezut că m-ai urmărit pentru că temeai să nu mă duc la Oliver. N-am vrut niciodată să fiu cu el!

- Ştiu, draga mea. Nu am făcut-o de dragul lui Janey. Eram îngrozit să nu fii cu adevărat atrasă de el. E şi asta o declaraţie, nu? Apoi, în noaptea în care am fost pe deal, am descoperit ceva: te agăţai de mine pentru că voiai să fii în braţele mele. După aceea, nimic nu m-a mai putut opri! Numai că voiam să nu mai avem nici o piedică în calea noastră şi am crezut că trebuie să aştept logodna lui Janey cu Oliver. Dar, chiar dacă nu ţi-am spus nimic, sunt sigur că ai ghicit din sărutările mele!

Petra era copleşită de ceea ce aflase.

- De ce te-ai întors în seara asta? De unde ştiai că te doresc?

- Am simţit că ceva nu e în regulă. Pentru că te iubesc atât de mult, ştiu ce se întâmplă cu tine şi simt când ai nevoie de ajutorul meu.

Petra se înfioră. Totuşi, nu era supărată pe Fay şi îşi spuse că poate, cândva, vor reuşi să devină apropiate.

- Încă ceva, îl auzi pe Neil. Astăzi am stat de vorbă cu David şi mi-a povestit despre viaţa ta la Londra de când a murit tatăl vostru. Mi-a spus de slujbele pe care le-ai avut, de bărbaţii de care ai fugit... Fratele tău e mult mai matur decât crezi şi a observat multe din lucrurile pe care ai crezut că i le-ai ascuns. Petronella, îmi vine să te bat pentru că nu mi-ai spus chiar tu!

- Aş prefera să mă săruţi.

Nu ştia cum avusese atâta curaj, dar dorinţa pe care o simţea era prea puternică.

- Şi eu, pentru că nu mai rezist.

Depuse sărutări uşoare pe chipul ei drag, apoi stărui îndelung asupra buzelor pe care le cunoştea atât de bine.

- Te iubesc, şopti ea.

- Nu la fel de mult ca mine, replică Neil. Dar te voi învăța, iubita mea. O să ne căsătorim imediat, chiar înainte ca David să înceapă şcoala. Vreau să avem binecuvântarea lui, după care o să am grijă şi de el.

Privilegiul de a locui la fermă pentru tot restul vieții i se părea incredibil. Dar ştia că dragostea lor făcea totul posibil.

- Da, şopti ea. Tot ce vreau este să te iubesc, să fiu cu tine, să fiu soția ta. Sunt a ta şi poți să faci cu mine tot ce vrei.

El o trase mai aproape, mângâindu-i sânii plini.

- Eşti a mea!

- Pentru totdeauna!

Sărutul lor fierbinte ținea loc de orice jurăminte.

Sfârşit